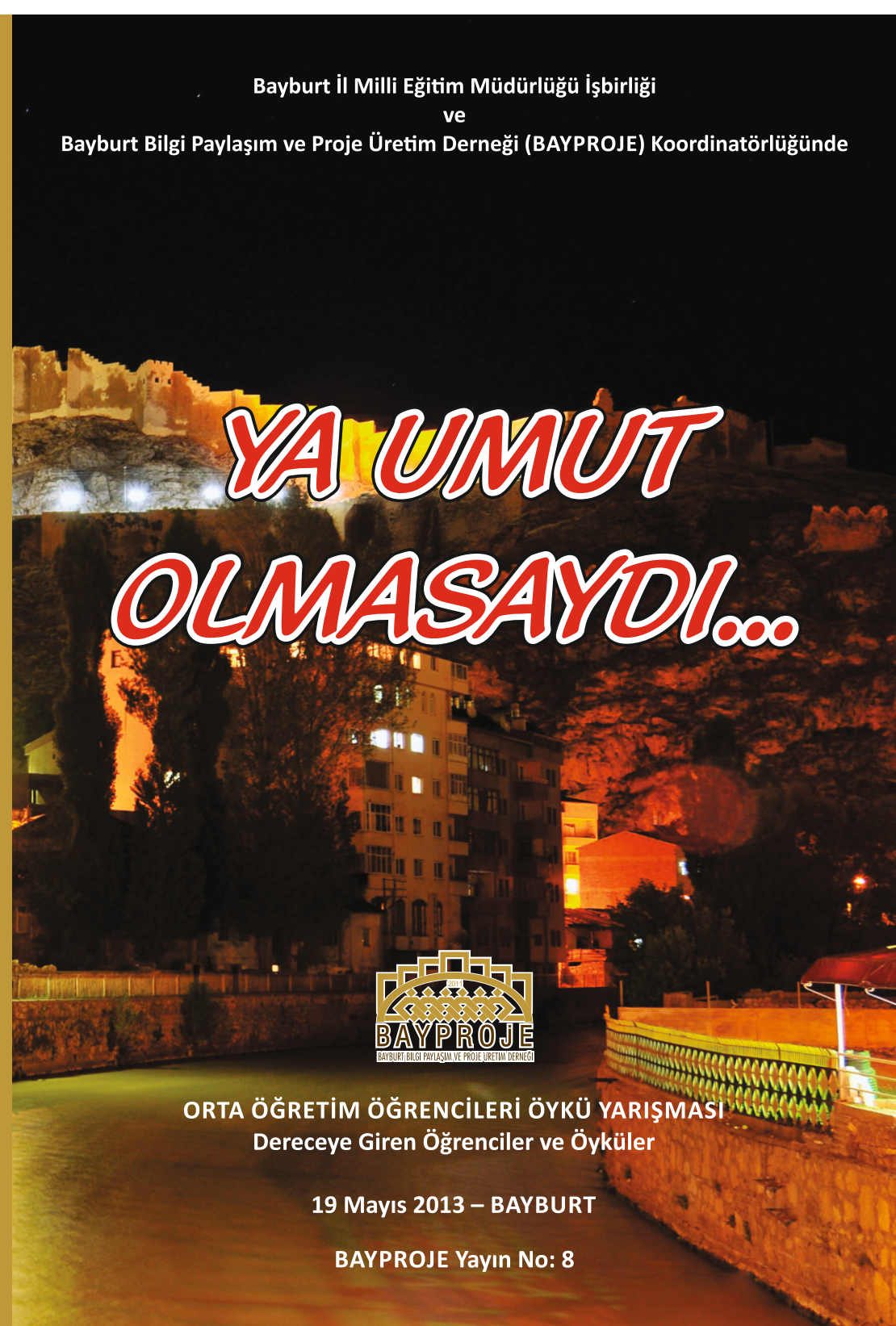

Yazmak, yazarak düşünmek, mantıklı düşüncenin geliştirilmesinde belirleyici rol oynamaktadır. Nesiller arasında bilginin aktararak kalıcılığının ve yeni bilgilerin türetilmesinin sağlanmasında da yazma kültürü vazgeçilmezdir. Başarılı yazı yazabilmek için ise, başkalarının yazdıklarını okumak, onlardan faydalanabilmek gereklidir. Bu nedenle okuma ve yazmanın birbirlerinin ayrılmazları ve destekleyicileri oldukları kabul edilmektedir.

Bu düşünceden hareketle, Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE) olarak, Bayburt Milli Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği içinde, 2011-2012 eğitim-öğretim yılında orta öğretim öğrencileri arasında ödüllü "Günlük Tutma Yarışması" ile başlattığımız yazma kültürüne katkıda bulunma faaliyetimizi, 2012-2013 eğitim-öğretim yılında "Öykü Yarışması"yla devam ettirdik. Böylece önemli bir görev kabul ettiğimiz "*Bayburt'ta geleceğin edebiyatına ve edebiyatçılarına katkıda bulunma*" sorumluluğumuzu yerine getirdiğimize inanıyoruz.

Bayburt İl Milli Eğitim Müdürlüğü İşbirliği

ve

Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE) Koordinatörlüğünde

YA UMUT OLMASAYDI...

ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

19 Mayıs 2013 – BAYBURT

BAYPROJE Yayın No: 8

Bayburt İl Milli Eğitim Müdürlüğü İşbirliği
ve
Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE)
Koordinatörlüğünde

YA UMUT OLMASAYDI...

ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ
ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

19 Mayıs 2013 – BAYBURT

BAYPROJE Yayın No: 8

BAYPROJE'nin Hazırladığı Raporlar ve Yayınladığı Kitaplar

Raporlar:

- 1. Bayburt Gözlem ve İnceleme Raporu** (29 Mayıs-03 Haziran 2011), 3 Temmuz 2011, 36 sayfa.
- 2. “Çiftçi Eğitim Seminerleri” Değerlendirme Raporu**, 16 Temmuz 2012, 7 sayfa.
- 3. Bayburt Seyahati Bilgilendirme Raporu** (02-09 Ocak 2013), 23 Ocak 2013, 5 sayfa.
- 4. Bayburt'un Karadeniz'e Demiryolu Bağlantısı Raporu (1)**, Mart 2013, 63 sayfa.
- 5. Bayburt'un Karadeniz'e bağlantısı Raporu (2)**, Mayıs 2013, 13 sayfa.

Kitaplar:

- 1. Bayburt Yenilikçilik (İnovasyon) Paneli** (28 Eylül 2011), 21 Şubat 2012, 71 sayfa.
 - 2. Yaşadığım Bir Gün, Bayburt Orta Öğretim Öğrencileri Günlük Tutma Yarışması**, 23 Nisan 2012, 158 sayfa.
 - 3. Cumhuriyet Dönemi Bayburt Bibliyografyası**, Ekim 2012, 100 sayfa.
 - 4. Bayburt'a Yatırım Yapan Girişimci Öyküleri Kongresi** (18 Mayıs 2012), 29 Ekim 2012, 118 sayfa.
 - 5. “Ya Umut Olmasaydı” Bayburt Orta Öğretim Öğrencileri Öykü Yarışması** (19 Mayıs 2013), 30 Ağustos 2013, 208 sayfa.
 - 6. Bayburt Şehircilik Kongresi** (18 Mayıs 2013), Baskıda.
-

ISBN :
1. Baskı : Ağustos: 2013
Matbaa Sertifika No : 26649

Dizgi : Detay Yayıncılık
Kapak Tasarım : Detay Yayıncılık
Baskı ve Cilt : Bizim Büro Matbaacılık ve Basım Evi
GMK Bulvarı No: 32/C Demirtepe-Ankara

KİTAP YAPIM

DETAY ANATOLIA AKADEMİK YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Adakale Sokak No: 14/1 Kızılay/ANKARA

Tel : (0.312) 434 09 49 • Faks: (0.312) 434 31 42

Web: www.detayyayin.com.tr • e-posta: detayyay@gmail.com

ÖNSÖZ

Yazmak, yazarak düşünmek, mantıklı düşüncenin geliştirilmesinde belirleyici rol oynamaktadır. Nesiller arasında bilginin aktarılarak kalıcılığının ve yeni bilgilerin türetilmesinin sağlanmasında da yazma kültürü vazgeçilmezdir. Böylece bilginin kontrolü, denetlenebilirliği ve bilimsel nitelik kazanması da sağlanmış olabilmektedir. Başarılı yazı yazabilmek için, başkalarının yazdıklarını okumak, onlardan faydalanabilmek gereklidir. Okunan metinlerin ayrıntılı bir şekilde ele alınarak bütünü parçalarının anlaşılması ve aralarındaki ilişkilerin tespit edilebilmesi için, sağlam analiz ve değerlendirme tekniklerinin tercih edilmesi önemlidir. Zira bir metinden faydalanmak üzere, değerlendirme sürecini tamamlayarak kazanılan deneyim, yapılacak yazılı faaliyeti daha etkin kılabilir. Bu nedenle okuma ve yazmanın birbirlerinin ayrılmazları ve destekleyicileri oldukları kabul edilmektedir.

Bu düşünceden hareketle, Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE) olarak, Bayburt Milli Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği içinde, 2011-2012 eğitim-öğretim yılında orta öğretim öğrencileri arasında ödüllü “Günlük Tutma Yarışması” ile başlattığımız yazma kültürüne katkıda bulunma faaliyetimizi, 2012-2013 eğitim-öğretim yılında “Öykü Yarışması”yla devam ettirdik. 2013-2014 eğitim-öğretim yılında da “Hayalimdeki Bayburt” konulu “Kompozisyon Yarışması”yla bu etkinliğimizi sürdüreceğiz ve böylece önemli bir görev kabul ettiğimiz Bayburt’ta geleceğin edebiyatına ve edebiyatçılarına katkıda bulunma işini, sürdürme yolunda gayret göstereceğiz.

Bu münasebetle en başta Bayburt Milli Eğitim Müdürlüğü olmak üzere, Bayburt millî eğitim camiasıyla sıcak ilişkiler kurduk. Yarışmanın değerlendirme jürisinin başkanı Sayın Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH’ı ödül töreninden bir

gün önce akşam, öğretmen evinde, Milli Eğitim Müdürü'nün de katılımıyla, edebiyat öğretmenlerimizle buluşturduk. Bu sıcak sohbet toplantısında, yarışmaya katılan öğrenciler arasında jürinin tespit ettiği özel yetenekler hakkında bilgi paylaşımında bulunuldu, ilgili öğrencilerin desteklenmesi hususunda Hülya Hanım dilek ve temennilerini dile getirdi.

Sponsor olarak bu projemizi destekleyen kıymetli hemşerilerimiz Alper YAZOĞLU'NA, Suat MÜFTÜOĞLU'NA ve Recai ALTUNEL'e çok teşekkür ediyoruz.

Jüri üyelerimiz Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH'a, Yrd.Doç. Dr. Şaika KARACA'ya, Yahya AKENGİN'e, Ali Kemal TEMUÇİN'e ve Ayhan DURSUN'a; Bayburt Milli Eğitim Müdürü Seydi Doğan'a tekrar teşekkürlerimizi sunuyor gelecek eğitim-öğretim yılının projesini yürütmek üzere birlikteliğimizin devamını diliyoruz.

12 Temmuz 2013

BAYPROJE Yönetim Kurulu

İÇİNDEKİLER

Açılış Konuşmaları	1
• Ali Kemal TEMUÇİN (BAYPROJE Yönetim Kurulu Üyesi).....	1
• Seydi DOĞAN (Bayburt Milli Eğitim Müdürü).....	3
• H. Ali POLAT (Bayburt Belediye Başkanı).....	4
Öykü Yarışması Jürisi	6
Jüri Üyelerinin Özgeçmişleri.....	6
Yarışma ve Öyküler Üzerine Bir Değerlendirme; Hülya ARGUNŞAH / Erciyes Üniversitesi.....	9
Öykü Yarışması Dereceye Girenler	18
1. Elif AKDAĞ / Gökçedere Lisesi, “Ya Umut Olmasaydı!”.....	19
2. Merve ÇETİN / Fen Lisesi, “Üzüm Reçelli”.....	26
3. Hatun ALTUNTAŞ / Bayburt Anadolu Lisesi, “Mezar Taşı”.....	32
Mansiyonlar	39
1. S. Nur KARANFİL / Bayburt İmam Hatip Lisesi, “Ruhuna Dokunabilir miyim?”.....	40
2. Süveyda Nur SAKA / Korkut Ata Anadolu Lisesi, “Gurbet Gelini”.....	45
3. Zeliha AKKAYMAK / Fen Lisesi, “Pisipisine”.....	48
Öykü Yarışmasının Diğer Katılımcıları (Alfabetik sıra ile)	55
1. Ayşenur ERASLAN / Aydıntepe Çok Programlı Lisesi, “Yarım Kalanlar”.....	56
2. Buket TOPAL / Bayburt Ticaret Meslek Lisesi, “Hayatla Yüz Yüze”.....	60
3. Bünyamin KALDIRIM / Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi, “Yardım Sever Öğretmen”.....	67
4. B. Bengü POLAT / Anadolu Sağlık Meslek Lisesi, “Aşk Bu Gece Şehri Terk Etti”.....	69
5. Çağlar SAKA / Korkut Ata Anadolu Lisesi, “Antika Yürek”.....	74

6. Ebru ÖZTÜRK / Demirözü Köseoğlu Lisesi, “Beklenen Hayat”	78
7. Erdem YILDIRIM / Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi, “Karanlık Koridor”	82
8. Erdinç YAYA / Ticaret Meslek Lisesi, “Koridor”	85
9. Esra KORKMAZ / Kız Teknik ve Meslek Lisesi, “Ayna”	90
10. Esranur DEMİREL / Kız Teknik ve Meslek Lisesi, “Yalnız Adam”	93
11. Fadime Büşra KILIÇ / Kız Teknik ve Meslek Lisesi, “Sol Yanım Acıyor Anne”	95
12. Fatma YILDIRIM / Bayburt Anadolu Lisesi, “Senin de Adın Mustafa”	98
13. Fatmanur YAVUZ / Rekabet Kurumu Bayburt Ana. Öğr. Lis., “Yeni Dünya Düzeni”	101
14. Feyzanur MARMARA / Anadolu Sağlık Meslek Lisesi, “Kayıp Çocuk”	109
15. Hasan BUDAK / Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu Öğr. Lisesi, “Umut Rüzgârı”	115
16. K. DAĞDEVİREN, Demirözü Köseoğlu L., “Aydilge ve Mehmet’in Büyük Aşkı”	120
17. Kübra DEMİRCİOĞLU / Bayburt Anadolu Lisesi, “Her Anımız Son Anımız”	122
18. Kübra GÖKDEMİR, Anadolu Sağlık Meslek Lisesi, “Özel İnsan”	125
19. Kübra TÜRK / Bayburt Ticaret Meslek Lisesi, “Çocuktum”	129
20. Melahat ÖZER / Şehit Sebahattin Bozo Lisesi, “Rüyam”	131
21. Merve ÇALIŞKAN / Kız Teknik ve Meslek Lisesi, “Sıradan Biri” ..	137
22. Merve ŞENTÜRK / Aydıntepe Çok Programlı Lisesi, “Sadece Biraz Umut”	139
23. Mihriban KOCATÜRK / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lis., “Hayat Dört Mevsim”	144
24. Musa TEPİR / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi, “Perde Ardındaki Umut”	149
25. Mustafa MERAL / Rekabet Kur. Bayburt A. Öğr. Lis., “Hayata Kapanan Kapılar”	157
26. Rabia BAKIR / Gökçedere Lisesi, “Siyah Gece”	160
27. Resul Alperen YILDIZ / Fen Lisesi, “Kan Kokan Topraklar”	164

28. Rüveyda DOĞAN / Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu ÖĞr. Lisesi, "En Büyük Şans"	171
29. Salih KUTLUER/Bayburt Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi, "Küçük oban"	174
30. Sema DAĞTEKİN / Aydntepe ok Programlı Lisesi, "Geç denen Borç"	176
31. Semiha KORDALI, Demirözü Köseoğlu Lisesi, "Soğuk Geceler" ..	179
32. Serhat AKDENİZ / Gökçedere Lisesi, "Uzun Gece"	182
33. Şeyma Karaca / Şehit Sebahattin Bozo Lisesi, "Mavi Hayatlar"	186
34. Şeyma KURT / Korkut Ata Anadolu Lisesi, "Söz Konusu Vatanıa..."	189
35. Şeyma SÖYLEMEZ / Ő.Sebahattin Bozo Lisesi, "Yaşarken lmek..."	193
36. Yeşim BOZDAĞ / Korkut Ata Anadolu Lisesi, "Onun Adı Osmanlı..."	205

Bayproje Yönetim Kurulu Üyesi ve Öykü Yarışması Jüri Üyesi, Sayın Ali Kemal TEMUÇİN'in Konuşması

Sevgili Öğrencilerim,

Değerli Konuklarımız;

BAYPROJE olarak 'Ödüllü Yarışma'larımızın ikincisini tamamladık. Geçen yıl "Yaşadığım Bir Gün" adlı "Günlük Yazma Yarışması", bu yıl da "Öykü Yazma Yarışması." Her iki yarışmayı da amacına uygun tamamlamanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Bu yarışmaları önümüzdeki yıllarda da sürdüreceğiz. Bu amaçla gelecek dönemlerde de bu türden yarışmaları düzenlemeyi planlıyoruz. Bu yarışmalardaki temel amacımız okuyandınlleyen; düşünen-yorumlayan; oluşturduğu düşünceleri özgürce, öz güvenle, bilinçli olarak yazılı ve sözlü anlatabilen Bayburtlu gençlerin yetişmesine katkı sağlamaktır. Bayburtlu gençler arasında bir coşku uyandırabilmektir. Tüm bunların gerçekleşmesi için yılmadan ve sabırla çalışmalı, kendimizle yarışmalı, eleştiriye açık, özeleştiri yapabilen bireyler olmalıyız. Bu tür etkinliklere isteyerek katılmalı, dereceye girmekten çok yarışmanın coşkusunu yaşamalı, paylaşmalıyız.

Sevgili gençler,

Geçen yıl 33 günlüğü bu yıl da 42 öyküyü değerlendirdim. Bize yaşattığınız mutluluk ve zevk için sizlere teşekkür ediyorum. Bayburtlu bir eğitimci olarak mutlu olduğum kadar Bayburt için de umutlandım. Bayburt'un yeni, özgüvenli, yaratıcı bir kuşak oluşturmaya başladığını gözlemledim. Sizler ve sizi yetiştiren öğretmenler sağ olun, var olun...

Sevgili öğrencilerim,

Şunu hiçbir zaman unutmayınız; sanatta esinlenme olur, olmalıdır da. Okuduklarımızı, gördüklerimizi özenle değerlendirmeli; bizi etkileyen duygu, düşünce ve anlatımları örnek almıyoruz; ama onları asla taklit etmemeliyiz. Taklit, yeteneklerimizi köreltir; duygu ve düşünce dünyamızın gelişip renklenmesini önler. Okuyun, izleyin, dinleyin; edindiklerinizle kendi duygularınızı, düşüncelerinizi dillendiren eserler ortaya koyun. İki yıldır

büyük bir zevkle okuyup değerlendirdiğim günlüklerin, öykülerin yazarı sizler ve arkadaşlarınızın bunu başaracağına yürekten inanıyorum.

Bu duygularla öğretmenlerinize, ana babalarınıza emekleri için saygılarımı, sizlere de sevgilerimi sunuyorum. Gelecek yarışmaların hazzını ve coşkusunu birlikte yaşamak dileğiyle tümünüzü selamlıyorum.

Bayburt İl Millî Eğitim Müdürü

Sayın Seydi DOĞAN'ın Konuşması

Bayburt'un sosyal, kültürel ve ekonomik açıdan gelişmişlik düzeyini ve rekabet gücünü artırmak için mesleğinde ve iş hayatında belli aşamaları kat etmiş, Bayburt için söyleyeceği sözü, paylaşacak bilgisi olan, proje üretmeye ve katkıda bulunmaya talipli kişilerin güçlerini bir araya getirmek ve böylece Bayburt'a daha etkin hizmet etme olanaklarını sunmak amacıyla, Bayburt için bir araya gelen, Bayburt sevdalısı BAYPROJE yönetim kurulu Başkanı Prof. Dr. Rıfat YILDIZ'a, ve yönetim kurulu üyelerine şahsım ve müdürlüğümüz adına teşekkür ediyor ve hoş geldiniz diyorum.

Geçen yıl başlatılan ve Bayburt İlini kapsayan ortaöğretim okulları arasında BAYPROJE tarafından düzenlenen, günlük yazma yarışmasına 33 öğrencimiz katılmıştı. Bu yıl sayı 42'ye yükselmiştir. Bayburt'un ve ülkemizin geleceğinde rol alacak Bayburtlu gençlerin öykü yazarak ve günlük tutarak yazma becerilerinin, duygu-düşünce ve gözlem yeteneklerini, Türkçeyi yazım kurallarına uygun olarak kullanma kabiliyetlerini geliştirmelerine katkı sağlayan BAYPROJE şahsında Prof. Dr. Rıfat YILDIZ ve değerli yönetim kurulu üyelerine Bayburt iline yaptıkları hizmetlerden dolayı teşekkür ediyorum.

Tüm eserleri büyük bir titizlikle inceleyen jüri heyetindeki değerli hocalarımızın katkılarını da müdürlüğümüz adına anmadan geçemeyeceğim. Önümüzdeki yıllarda BAYPROJE ile ilgili farklı konularda bu çalışmalarının devamını arzu ediyor, bu organizasyonun gerçekleşmesinde emeği geçen tüm hocalarımıza teşekkür ederek şükranlarımızı sunuyoruz.

Bayburt Belediye Başkanı

Sayın Hacı Ali POLAT'ın Konuşması

Bu günün asıl kahramanı olan sevgili gençler, öncelikle size selam ve saygılarımı sunuyorum.

Kıymetli Millî Eğitim Müdürüm, Bayproje'nin Değerli Başkanı, Okul Müdürlerimiz, Aramızdaki Kıymetli Misafirler ve değerli hemşehrilerim hepinize saygılarımı sunuyorum.

Aklıma şu an geldi... Hani karanlığa mum yakmak vardır ya... Bayproje'nin şu anda yaptığı sadece karanlığa mum yakmak değil, onlar artık karanlığı yok etmek adına Bayburt'ta projektörler yakmaya başladılar. Bu düşünce ve çabalarından dolayı, doğdukları topraklara hizmetlerinden onları gerçekten tebrik ediyorum.

Şairin dediği gibi, "Ağlayın su yükselsin, belki kurtulur gemi." Şimdi biz çalıştıkça, Bayproje çalıştıkça, aramızdaki akademisyenler Bayburt'un fizikî yapısının değiştirilmesi için projeler ürettikçe, eğitimcilerimiz şu andaki ve gelecekteki durumumuzun daha iyi olması adına yepyeni projelerle ortaya çıktıkça, bizler mutlaka gelecekte daha güzel günler göreceğiz. Bizde bu güç ve irade vardır. Bizde coğrafi olarak bu potansiyel vardır. Beşeri sermaye olarak da bu potansiyel vardır. İşte geçen sene yarışmaya 39 öğrencimiz katılmış, bu sene 42 öğrencimiz katılmış. Ben katılan bütün öğrencilere teşekkür ediyorum, onları tebrik ediyorum. Bu medeni cesaretlerinden dolayı, kendilerini ifade edebilmek adına gayretlerinden dolayı tebrik ediyorum. Onları yetiştiren öğretmenlere, okul idarecilerine teşekkür ediyorum. Ve Bayburt'a gönülden hizmet ettikleri için Bayproje mensuplarına teşekkür ediyorum. Şu törenin gerçekleşmesi için katkılarını esirgemeyen herkese takdirlerimi ve şükranlarımı sunuyorum.

Allah'a emanet olun.

Öykü Yarışması Jürisi

Başkan

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH (Erciyes Üniversitesi)

Üyeler

(Alfabetik sırayla)

Yahya AKENGİN

(Şair, Yazar)

Ayhan DURSUN

(Öğretmen, Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü)

Yard. Doç. Dr. Şahika KARACA (Erciyes Üniversitesi)

Ali Kemal TEMUÇİN (Em. Öğretmen, Yazar)

JÜRİ ÜYELERİNİN ÖZGEÇMİŞLERİ

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH (Jüri Başkanı)

1 Aralık 1961'de Eskişehir'de doğdu. Tahsil hayatının tamamını İstanbul'da geçirdi. 1979-1983 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde eğitim gördü. Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'ne bağlı olarak 1985'te yüksek lisans, 1990'da da doktora çalışmasını tamamladı. 1997'de doçent, 2003'te profesör oldu.

1988-1989 eğitim-öğretim döneminde başladığı Erciyes Üniversitesi Fen- Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü bünyesindeki görevini halen sürdürmektedir.

Hülya Argunşah'ın 19 ve 20. yüzyıl Türk Edebiyatı ve Türk dünyası edebiyatı konusunda makale ve kitap çalışmaları vardır.

Yahya AKENGİN (Jüri Üyesi)

1946 yılında Bayburt'ta doğdu. Erzurum Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nden mezun olduktan sonra edebiyat lisansını tamamladı. 1967 yılında orta öğretimde başladığı öğretmenlik görevine, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde ve ODTÜ'de devam etti. 1979 yılında Kültür Bakanlığı Baş Müşavirliği, 1985 yılında TRT Ankara Radyosu Tiyatro ve Eğlence Yayınları Müdürlüğü ve TRT Televizyon Dairesi başkanlığı uzmanlığı görevlerinde bulundu. Eserleri; şiir, roman ve tiyatro türlerinde olan yazarın 15 eseri yayımlandı. 9 ödül sahibi olan Akengin, Meslek Odası konumundaki İLESAM 'IN (Türkiye İlim ve Edebiyat Eserleri Sahipleri Meslek Birliği) başkanlığı görevinde bulundu. Halen Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜSAV) başkanı olan yazar; *Hisar*, *Türk Edebiyatı*, *Doğuş Edebiyat*, *Milli Kültür*, *Boğaziçi* ve *Türk Dili* dergilerinde, bazı günlük gazetelerde tiyatro, sinema, kitap eleştirileri ve gezi notlarını yayınladı. Çeşitli Üniversitelerde eserleri, lisans tezi olarak ele alındı. Birçok

Uluslararası toplantıya Türkiye'yi temsilen katılan Akenğin'in çok sayıda yayınlanmış radyo tiyatrosu eseri ve senaryo çalışmaları da bulunmaktadır. 1980 - 1985 yılları arasında Bakanlıklararası Film ve Senaryoları Değerlendirme Kurulu Üyesi olarak da görev yapmış olan Yahya Akengin'in eserleri Millî Eğitim

Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu Kararıyla Lise ders kitaplarında yer almaktadır.

Ayhan DURSUN (Jüri Üyesi)

1973'de Bayburt'ta doğdu. Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yedek Subay olarak askerliğini yaptı. 1998'den 2012'ye

kadar Bayburt Anadolu Lisesi, Bayburt Halk Eğitim Merkezi, Bayburt Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi ve Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü AR-GE biriminde görev yaptı. Halen Bayburt Millî Eğitim Müdürlüğü'nde çalışmaktadır. Millî Eğitim Müdürlüğü'nün çeşitli faaliyetlerine katkıda bulunmuş, birçok ve çeşitli kurs ve seminerlere katılmıştır. Evli ve üç çocuk babasıdır.

Yrd. Doç. Dr. Şahika KARACA (Jüri Üyesi)

16 Ağustos 1976'da Yozgat'ın Şefaathli ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Şefaathli'de tamamladı. 1994'te Balıkesir Atatürk Sağlık Meslek Lisesi'ni bitirdi. Önce Yozgat'a daha sonra da Kayseri'ye hemşire olarak atandı. 1998'de Erciyes Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne girdi. 2002 yılında mezun olarak aynı yıl Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yeni Türk Edebiyatı bilim dalında lisansüstü eğitime başladı. 2004 yılında yüksek lisansını, 2010 yılında doktora çalışmasını tamamladı.

2005 yılında Erciyes Üniversitesi Ziya Eren Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi bölümüne araştırma görevlisi oldu. 2010 yılı Kasım ayında aynı bölüme yardımcı doçent olarak atandı. Hâlen aynı bölümde çalışmaya devam etmektedir.

Şahika Karaca'nın Yeni Türk Edebiyatı konusunda makale ve kitap çalışmaları vardır.

Ali Kemal TEMUÇİN (Jüri Üyesi)

1946 yılında Bayburt'ta doğdu. Cumhuriyet İlkokulu ve Bayburt Ortaokulunda okudu. Gümüşhane ve Düziçi Öğretmen Okullarında Sınıf Öğretmenliği eğitimi aldı. Erzurum Eğitim

Enstitüsü'nü bitirerek Türkçe Öğretmeni oldu. Ağrı/Hamur, Ankara/Kızılcahamam, Bilecik/Gölpazarı ortaokul ve liselerinde Türkçe öğretmeni ve yönetici olarak çalıştı. Son olarak Ankara Merkez Mehmet Akif Ortaokulu ve Bahçelievler Ortaokulu'nda görev yaparak emekli oldu. Öğretmenlik yaşamını özel okullarda sürdürdü. Türk eğitimine 43 yıl fiilen hizmet verdi. Bu arada Milli Eğitim Bakanlığı'na radyo ve TV eğitim senaryoları yazdı. Açık İlköğretimde kullanılan Türkçe ve Güzel Konuşma-Yazma yardımcı ders kitaplarının; İlköğretim ve Ortaöğretim öğrencilerinin kullanacağı Türkçe sözlüklerinin yazımına katıldı. Yaşamının üç ayrı dönemini sergileyen "anı/öykü"lerinin ilki olan *Bayburtlama* yayımlandı. Bayburt'un temel sorunlarını irdeleyen yazıları *Bayburt Postası*'nda ve kimi dergilerde yer almaktadır. Günümüzde de sosyal ve eğitim alanındaki etkinliklerini sürdürmektedir.

Yarışma ve Öyküler Üzerine Bir Değerlendirme

Bayproje ve Bayburt İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün gençlere yönelik bir çalışmalarına son noktasını koymak üzere burada bulunuyoruz. Programın başından beri vurgulandığı üzere bu ikinci çalışma... Geçen yıl tam da bugün, burada yine gençlere yönelik bir başka etkinliğin sonuçlarını açıklamak üzere buluşmuştuk ve ben "Yaşadığım Bir Gün" adlı günlük tutma yarışması konusundaki görüşlerimi sizlerle paylaşmıştım. Bayproje'nin bu yılki etkinliği, orta öğretim öğrencilerine yönelik öykü yazma yarışmasıydı. Az önce tanık olduğunuz gibi ödüller sahiplerini buldu. Ödül töreninin Gençlik Bayramına denk gelmesi gurur ve coşkumuzun artmasına gerçek bir vesile olduğunu kendi adıma belirtmek isterim.

Sizlere Bayproje'nin ne olduğunu, neler yapmak istediğini anlatacak değilim. Ancak iki yıldır onların gençlere yönelik olarak düzenledikleri çalışmaların içinde bulunmaktan aldığım hazı hemen dile getirmek isterim. Çünkü bu proje vesilesiyle tanıdığım insanların yetiştikleri topraklara ve bu toprağın insanlarına karşı vefa borçlarını ödemek üzere samimiyetle yola çıktıklarını gördüm. Şimdiye kadar gerçekleştirdikleri gibi bundan sonra da sürdürme kararında oldukları işlerde tek ölçüleri, Bayburt'a olan bağlılıklarıdır. Buna bütün kalbimle inanıyorum. Dün bu noktadan olmak üzere Bayburt'a şehir kimliğini kazandırmak üzere görüş alışverişlerinin yapıldığı bir bilimsel toplantı gerçekleştirdiler. Bu toplantıda konuyla ilgili olarak ısrarla vurgulanan görüş, şehrin kendi kimliğini koruyacak ve onunla çelişmeyecek insan odaklı dönüşümü konusunda odaklanıyordu. Şehirleşmenin, yeniden yapılanmanın, geniş anlamıyla modernleşmenin odak noktası olarak insanın esas alınması, çok doğru bir seçimdir. Bu açıdan bakıldığında bu günün gençlerine yönelmek, onların iç dünyasını tanımak, yarınlar için hangi düşlere sahip olduklarını bilmek aslında şehrin yaşanan zamandaki kimliği ve özlenen kimliği açısından son derece önemlidir. Çünkü şimdiki gençler, birey olarak ve geleceğin gençlerini yetiştirecek müstakbel anne babalar olarak yarınların şehir insanını oluşturacaklar. Bunun için Bayproje'nin gençlere yönelmesi sıradan bir tavır değil,

Bayburt'a kimlik kazandırma arzusunun önemli bir başka parçasıdır.

Geçen yıl günlük yarışmasının elimize gelen metinlerinin bu anlamda değerlendirilebilecek ipuçları taşıdıklarını belirtmiş, Bayburt gençliğinin sıkıntılarını, özlemlerini, isteklerini ve sahip oldukları enerjiyi anlatması bakımından birer açık itiraf olarak alınabileceklerini söylemiştim. Sonra 'bu çocuklar çok fena sıkılıyolar,' diye eklemiştim. Onları içinde buldukları dünyanın darlıklarından uzaklaştırabilen tek şey, sahip oldukları cep telefonları... Bu sebeple yaşatlarıyla birlikte oldukları anlarda bile âdeta yaşamsal bir bağlılık duydukları telefonlarıyla hemhâl oluyorlar. Bu durum bana onların sahip oldukları derinlikleri paylaşamadıklarını, kim bilir belki de bu derinliğin, başka bir söyleyişle öz servetlerinin farkında olamadıklarını düşündürüyor. Hele günlükleri ve öyküleri, bunun açık bir göstergesi. Gerçekten fark edilmesi ve yönlendirilmesi gereken bir enerjiye, kendilerine özgü bir derinliğe sahipler. Fakat onların çok azı okuyor, daha da azı yazıyor. Oysa coğrafi şartların ve iklimin, insanın kendi üzerinde yoğunlaşması için sonsuz imkânlar sunduğu bir şehirdeyiz. Uzun süren kışlar, yoğun hareketliliği olmayan bir sosyal hayat ve dağların çevrelediği bir ufuk, ortasında yaşayan insanı ister istemez kendine yönlendiriyor. Ben bu anlamda edebiyat sanatının, gençler için hem bir sığınak hem de bir kendini gerçekleştirme yolu olabileceğini söylemek isterim. Okur ve yazar olarak kelimelerin insana sunduğu dünyanın keşfedilecek ve bizzat yaratılacak boyutları, bütün sıkıntıları ve bütün sıkılanları içine alabilecek bir zenginlik ve enginliğe sahiptir. Böyle bir yöneliş, tabiatın ve şehrin insandan esirgediklerinin, zenginlik kaynağı haline dönüştürülmesi olacaktır.

Böyle düşünmemin temel sebebi elbette kendi hayat tecrübemdir. Ama somut olarak gösterebileceğim ve paylaşabileceğim asıl sebep, geçen günlerde okuma fırsatını bulduğum Bayburt'lu gençlerin öyküleridir. Bu yıl programımda olmadığı halde Bayburt'a birden bire gelmemin tek gerekçesi de budur. Beni şaşkınlığa düşürecek kadar güzel, kurgusu ve dil kullanımı olgun öykülerle karşılaştım. İzninizle ilk olarak böylesi öyküleri okumamı sağladıkları için bu yarışmaya katılan bütün gençlere teşekkür

etmek istiyorum. Elif Akdağ'ın "Ya Umut Olmasaydı" öyküsünde "Umudun olmadığı yerlerde yaşanmaz. Yaşamak istiyorsan sen umut olmalısın" dediği gibi, öyküleri bana umut oldu. Çok heyecanlandım. Ve bu umudumu ve heyecanımı hem meslektaşlarımla hem de sizlerle paylaşmak istedim. Elif'in öyküsü bütünüyle umut taşıyor. Genç bir öğretmenin doğduğu topraklara hizmet etmek için dönüşünü, çevresindeki insanların onun hizmet aşkını paylaşarak destekleyişlerini anlatıyor. Genç öğretmenin kendisini hayata bağlayan en değerli varlığı annesini kaybettiği günde, ondan boşalan yere vatanın gençlerini yetiştirme idealini yerleştirmesi Bayproje'nin çabalarıyla da örtüşüyor.

Merve Çetin'in "Üzüm Reçelli" öyküsündeki imgenin beni tam anlamıyla kapıp götürdüğünü itiraf etmek isterim. Sevgili Merve acaba, Doğudaki askerlik görevi sırasında şehadeti tadan Ahmet'in üzüm reçelleri ve üzüm reçelli turtalar üzerinden anlattığı öyküsünde, gözyaşlarıyla üzümlerin birlikte oluşturdukları bir imgeyi yarattığının farkında mıdır? Öykünün sonunda az sonraki bir zamanda oğlunun şehadet haberini alacak bir annenin içine gireceği duygu hâli, fırında yanan üzüm reçelli turtanın kokusuyla bütünleşir. Ve okuyucu olarak sorarız kendimize, bir anneye verilen böyle bir haberin onun üzerinde oluşturduğu gururla karışık matem, böylesine tanımlanabilir bir hâl midir?

Hatun Altuntaş'ın yazdığı "Musalla Taşı"ndan izniyle öyküsünün adını "Mezar Taşı" şeklinde değiştirerek söz etmek isterim. Sevgili Hatun, üzerinde olduğumuz bu toprakların bir başka gerçeğini konu edinmiş. Öyküsünün, 100. yılına yaklaştığımız bir zamanda, Ermenilerin dünya yüzünde bizim aleyhimize bir propaganda vesilesi olarak kullandıkları 1915 olaylarını düşündürmesini çok anlamlı buldum. Harika bir kurgu, çok şaşırtıcı bir son, saygı duyulacak bir yaratma... tebrik ederim Hatun Altuntaş. Kimliğini yıllarca gizleyerek Türkler aleyhinde bir sonuç ortaya koymak için çalışan bir Ermeni araştırmacının bile, Türklerin masumluğuna inanması ve tarihin Ermenileri affetmeyeceğini kabul etmesi çok çarpıcı ve bir o kadar da inandırıcı.

Merve ve Hatun gibi gençlerin ülkemizin değişmez gündemini oluşturan meselelere karşı taşıdıkları duyarlık beni yürek-

ten sevindirdi ve Elif Akdağ'ın aşladığı umutla bir kez daha doldum.

Mansiyon derecelerini alan Zeliha Akkaymak'ın "Pisipisine", Süveyda Nur Saka'nın "Gurbet Gelini" ve Sümeyye Karanfil'in "Ruhuna Dokunabilir miyim?" öykülerinde kullanılan, bir oya gibi işlenmiş dillerine hayranlık duyduğumu belirtmek isterim. Melahat Özer'in "Rüyam", Resul Alperen Yıldız'ın "Kan Kokan Topraklar", Ayşenur Eraslan'ın "Yarım Kalanlar" ve diğer bazı öyküler, keşke daha çok derece ve ödül olsaydı, diye düşündüm. Arkadaşlarınıza verilen ödüller aslında her birinize verilmiş ödüller gibi olsun. Çünkü siz bir etkinliğin parçası olmak cesaretini göstererek bu ödüllere ortak olmayı hak ettiniz.

Bayprojenin yaptıkları ve yapacakları işte bu anlamda önemlidir. Çünkü Bayproje, Bayburt'ta bütüncül bir sosyal hareketliliği ortaya koymak anlayışıyla hareket ediyor ve geniş bir kitleyi içine almayı hedefliyor. Bayproje, günlük yazma ya da öykü yazma yarışmasıyla çok basit bir öğrenci faaliyeti gibi görünmesine rağmen çok derin, anlamlı ve önemli bir işi gerçekleştirmektedir. Bunlarla yapılmak istenen salt bir yarışma psikolojisi uyandırmak değildir. Aynı zamanda hayatın, şehrin, ülkenin, değerlerin ve duyguların etrafında düşünmeyi başlatmaktır. Şehirde kendi adına duyarlı olan bir hareketlilik oluşturmak, gençleri ve çocukları da buna katmaktır. Bayburt'un gençlerini Türkiye'nin dört bir tarafındaki yaşlılarıyla bütünleştirmektir. Bu yapılanların Bayburt'a kültürel, sosyal bir hareketlilik katacağı ve şehir tarihinde kalıcı bir iz olacağı kanaatindeyim. Bu inançla huzurlarınızdan ayrılırken başta projenin sahiplerine ve destekçilerine bize eli kalem tutan, kabiliyetli gençleri keşfetme imkânı sundukları için teşekkür etmek isterim. Sonra onları bu konuda teşvik eden, takip eden ve yetiştiren öğretmen arkadaşlarıma teşekkür etmek isterim. Bu keşifte duyduğumuz büyük gururda asıl pay sahibi onlardır. Nihayet, öyküleriyle bu yarışmaya katılma cesaretini gösteren gençlere sevgilerimi sunmak isterim. Yurdun ve dünyanın dört bir yanında yaşayan insanlara duygu ve düşüncelerini yükledikleri kelimeleriyle ulaşma seferlerinde yolları açık, ilhamları bol ve kalemleri velut olsun.

Bayproje'nin bu yılki yarışmasına 42 öykü katıldı. Gönül bu sayının daha yüksek olmasını arzu ederdi gerçekten de... Zira Bayburt'tan doğan seslerin ülkenin diğer gençlerinin seslerine katılmasının en kısa yollarından biri, bu türden etkinliklerdir. Yarışmaya katılımın sınırlı olması, bir ön eleme ihtiyacını ortadan kaldırmıştır. Ümidimiz, bu türden yarışmalarda bir ön eleme yapılmasını zorunlu kılacak derecede kalabalık katılımların olmasıdır.

Geçen yıl, "Yaşadığım Bir Gün" adlı günlük yazma yarışmasına 33 öğrenci katılmıştı. Yarışmanın ilk defa düzenleniyor olması, günlük gibi çok yaygın olmayan farklı bir yazma biçimini esas alması, katılımın fazla olmamasının sebebi olarak kabul edilebilir. Ancak bir yıl sonra düzenlenen öykü yazma yarışması da hemen hemen aynı kaderi paylaştı. Çünkü bütün teşviklere rağmen toplam 42 eser okuyabildik. Oysa öykünün daha çok okunan ve yazılan bir tür olduğu kanaati yaygındır. Yine de Bayproje'nin bu yarışmasının paydaşlarıyla özellikle jüriyi sevindiren şey, "Yaşadığım Bir Gün"e katılan 8 yazarın bu yılki öykü yarışmasına da katılmış olmasıdır. Bu sonuç, Bayproje etkinliklerinin takip edildiğini ve öğrencilerin bu türden yarışmalara duydukları ihtiyacı göstermektedir.

Anlaşılan Bayburt'ta yazmayı benimsemiş bir gençlik grubu vardır ve onlar sosyalleşmek için, cesaretlerini artırmak için, diğer yazarlarla ve okuyanlarla tanışmak için, Türkiye'nin okuyan yazarın diğer insanlarına ulaşmak için dahası kalemlerine sağlam bir yol açmak için ve görünür olmak için Bayproje'nin düzenlediği yarışmaları takip eder olmuşlardır. Bu onlar ve Bayproje açısından sevindiricidir. Zeliha Akkaymak, Büşra Bengü Polat, Erdem Yıldırım, Fatma Yıldırım, Erdiñç Yaya, Kübra Türk, Merve Şentürk, Süveyda Nur Saka isimli yazarlarımıza destekleri ve yorulmadan yazmaya devam ettikleri için teşekkür etmek gerekir. Lütfen yazmaya devam etsinler. İyi yazmanın yolu, hiç ara vermeden yazmaktan ve durmadan okumaktan geçiyor, unutmazınlar.

Öykü yazma yarışması, başka ilgi çekici sonuçları da göstermektedir. Bu yıl katılan 42 yarışmacının 10'u erkek öğrencidir. Dolayısıyla 32 kız öğrenci çoğunluğu oluşturuyor. Derece-

ye giren ve ilk altıda yer alanların tamamı, yine kızlardan... Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir sonuç... Kızların eğitim almalarının ve okumalarının hâlâ tartışıldığı hatta engellendiği ülkemizde, Bayburt'ta ulaşılan bu başarı sevindirici elbette. Bu durum kızların yazma konusunda daha başarılı, kararlı ve deneyimli olduklarını gösteriyor. Ancak yazmaya sığındıkları, yazarak sosyalleştikleri ihtimalini de göz önünde bulundurmamak gerekebilir. Fakat her ne olursa olsun, kızların mutlak desteklenmesi gereği ortadadır. Kızlarımız Türkiye'nin her yanında olduğu gibi önleri kesilmediğinde, kendilerine imkânlar sunulduğunda mükemmel sonuçlar vaat ediyorlar. Öte yandan erkek öğrencilerdeki katılımın azlığı da iyi muhakeme edilmelidir. Bu azlık yazmanın dışında uğraşları olduğundan mı yoksa yazmaya değer vermediklerinden midir? Oysa dünyanın en büyük yazarlarının erkeklerden çıktığı hatırlanmalıdır.

Elinizdeki kitap Bayproje'nin bu yıl düzenlediği öykü yazma yarışmasının son aşamasıdır. Bu kitapta dereceye giren öğrenciler, derece sıralamasına göre yerleştirilmiş, daha sonraki öğrencilere de adlarına göre alfabetik bir düzenle kitapta yer verilmiştir. Bu teşvik amaçlı bir tavidir. Bilindiği üzere yine aynı amaçla bütün eserler bir ön elemeye tabi tutulmadan doğrudan yarışmaya aday kabul edilmişlerdir. Düzenledikleri ödüllü yazma yarışmalarına gençlerin katılmasını asıl hedef olarak benimsemiş olan Bayproje inananları, yarışmaya katılma arzusunu gösteren her öğrenciye bu yolla ne kadar değer verdiğini ve onların yanında yer aldığını göstermektedir. Genç bir öğrencinin ilk kalem tecrübelerine bir kitapta yer vermek onların görünür olmasına yardımcı olmak, önlerini açmak ve cesaretlerini teşvik etmenin başka bir ifadesidir.

Kitapta yer alan bütün öyküler, bütününe müdahale etmeyen bir düzenlemeden geçmişlerdir. Bu zorunlu bir uygulamadır. İfade ve yazım sorunları ile deneyim eksikliğinden kaynaklanan bazı hatalar, ister istemez yayınlanma aşamasında fazla müdahil olmayan bir elin dokunuşlarına ihtiyaç duyar. Bu sırada özellikle yazım kurallarına uyum konusunda duyarlılık taşınmış ve Türk Dil Kurumu'nun Yazım Kılavuzu'na uyulmuştur. Sonraki yarış-

malarda bu türden düzenlemelere gerek kalmayacak olgunlukta eserler beklentisi dileklerimizden en önde gelenidir.

Bayproje'nin gençlere yönelik, onların yazmalarını teşvik eden yeni girişimlerinde buluşmak temennisiyle...

Prof. Dr. Hülya ARGUNŞAH
Erciyes Üniversitesi Edebiyat Fakültesi

***YA UMUT
OLMASAYDI...***

DERECEYE GİRENLER

1. Elif AKDAĞ / Gökçedere Lisesi, "Ya Umut Olmasaydı!.."
2. Merve ÇETİN / Fen Lisesi, "Üzüm Reçelli"
3. Hatun ALTUNTAŞ / Bayburt Anadolu Lisesi, "Mezar Taşı"

Öykü Yarışması Birincisi

Elif AKDAĞ

Gökçedere Lisesi

“YA UMUT OLMASAYDI!..”

“Nerden geldim gurbete güzel silam dururken,
Ben sormaktan usandım her gelene sorarken.
Dönsem derim dönemem, gitsem derim gidemem,
Günden güne ben kör oldum, anam sılada ağlarken.”

Böyle dökülmüştü dilinden hasret dolu, sevgi dolu, gurbet dolu dizeler... Her zaman oturduğu masa başında söndü sönecek ışığın vurduğu aydınlıkla yazmıştı bu dizeleri. Sonra açtığı defterin arasında eski yıllardan kalmış bir fotoğraf onu bir an derin düşüncelere sevk etmişti. Annesi adını ‘Yılmaz’ koymuştu. Yılmadı da. Yokluk ve sefalet içinde büyüdü, çalıştı, çabaladı. Tüm bu zorluklara rağmen adının hakkını vermiş, anasının emeklerini boşa çıkarmamış, okumuştur. Ancak ana ve memleket hasreti Yılmaz’ı yıldırmaya yetmişti.

Her sabah okula gider, öğrencileriyle vakit geçirir, eve döndüğünde masasının başına geçer, öylece dururdu. Aklında köyü, ailesi vardı hep. Şehrin gürültüsü, kalabalığı, ona boğucu ve sıkıcı gelmeye başlamıştı artık. Tayin istemişti. Ancak cevap bir türlü gelmemişti. Yeni bir telgraf çekmeyi düşünüyordu. Aklında böyle düşünceler dolaşırken odadaki sessizliği kapıya alacaklı gibi vuran biri bozdu. Önce bir irkildi, sonra “Hayırdır inşallah,” diyerek kapıya yöneldi:

- Kim, o? diye seslendi.

- Benim, ben, Yılmaz Hoca!

Deyince, gelenin Postacı Kemal Bey olduğunu anladı. Acaba çektiğim telgrafa cevap mı geldi, diye düşündü. Kapının frengini

hızla açmaya çalıştı. Fakat heyecandan bunu bile yapamamıştı. Kapıyı açtığı anda elinde zarflarla bekleyen Kemal Bey'e baktı. Kemal Bey ile çok samimiydiler. Arada köyünden, anasından mektup getirirdi. Yılmaz'ın ısrarını kıramayan Kemal Bey, her mektup getirisinde içeri girer, çay içer, iki lafın belini kırardılar. Kemal Bey Yılmaz'ın heyecanını görünce gülümsedi. Ben de iki sohbet ederiz diye düşünmüştüm, deyince Yılmaz'ın yüzü değişti.

Kemal Bey göbekli, hafif kel, minyon tipli ama oldukça sert görünümlü biriydi. Ama bu sertliği sadece görünümündeydi. Postacılık yaparak geçimini sağlardı. Üstü başı son derece titizdi, devletin verdiği üniformayı ona emanetmiş gibi kullanır, ütüler ve sokaklarda takunyalı ayakkabılarının çıkardığı sesle İstanbul'un sokaklarına hareket katardı. Öyle ki kapısının önünden geçerken Yılmaz onu ayak seslerinden tanıyıp, pencereye koşar, onunla sohbet ederdi. Yılmaz'ın yüzünün şeklini görünce:

- Ne o, hocam? Geldiğime memnun olmadın, galiba?

Yılmaz o anki bütün hayal kırıklıklarından hafif silkelenecek, doğrulmuş:

- Olur mu, Kemal Ağabey? Bir mektup bekliyordum, onu getirdin sandım. Yoksa bilmez misin? deyince Postacı Kemal hemen söze atıldı:

- Nerden biliyorsun getirmediğimi? Müjde hoca telgrafına cevap gelmiş.

Yılmaz, kendisine yeni oyuncak alınmış bir çocuk gibi sevindi. Kemal Bey'in elindeki kırmızı mühürlü zarfı hızla aldığı gibi yırttı ve okumaya başladı. Yılmaz'ın bu heyecanını gören Postacı Kemal:

- Bizden bu kadar mı bıktın hocam, dedi.

Yılmaz müteessir bir şekilde kapıda bekleyen Kemal Bey'e:

- Kemal Ağabey, kusura bakma biliyorsun...

Yılmaz'ın bunu söylemesi bile postacıyı ikna etmeye yetmişti. Çünkü yıllardır onun mektuplarını taşıyordu. Her mektup getirisinde Yılmaz'ın bütün hissettiklerini yüzünde okurdu. Bugün de öyle olmuştu; ama bugün keder değil umut, acı değil

neşe, hüznün değil sevinç okumuştı Yılmaz'ın gözlerinde. Sevinç, umut, neşe... Yılmaz'ın el işaretleriyle içeri girdi postacı. Her zaman oturduğu köşeye çöktü:

- Hele ne yazıyor, oku bakalım hocam, dedi. Bir an mektubu unutan Yılmaz, tekrar heyecanla mektupta yazılı olanlar baktı. İstedığı sözcükleri görünce:

- Oldu Kemal Ağabey oldu! diye bağırdı. Postacıya bir süre sınımsıkı sarıldıktan sonra, sabaha kadar bekletmeyip mektubu hemen getirdiği için teşekkürlerini, minnetlerini söyledi ve postacıyı yolcu etti.

Yılmaz uzun süredir beklediği haberi aldığı için mutluydu. Masasının başına geçti ve eline aldığı fotoğrafa bir daha bakarak "Geliyorum," dedi. Sonra yatağına uzanıp uyudu. Sabah uyanıldığında her şey bir rüyaymış gibi geldi kendisine. Ancak elindeki zarf her şeyin hakikat olduğunu anlatıyordu. Birden panikledi ve heyecanla mektubu yatağına üzerine attı. Şimdi ne yapacaktı? Beklediği sevinçli haberi duyduktan sonra bir şey yememişti. Memleketinden getirdiği babadan kalma yadigar mangala doğru yöneldi. Eline aldığı maşayla ateşi karıştırdı, çayını közün üstüne koydu. Sonra sofraya doğru yöneldi, eline aldığı çiçekli bir örtüyü titizce masanın üzerine serdi. Zeytin, peynir bir parça da ekmeği üzerine yerleştirdi. Mangalda ısıttığı çayını alıp büyük bir iştahla kahvaltısını yapmaya koyuldu.

Alelacele bir kahvaltıdan sonra hemen yatağının altındaki boyası hafifçe dökülmüş, koyu kahverengi tahta valizini çıkarıp üst baş yerleştirdi. İçi içine sığmıyordu çok mutluydu, heyecanlıydı. Yıllardır özlemini çektiği köyüne, anasına kavuşacaktı. Valizini kapattı, kapıya yöneldi, arkasını dönerek eve göz attı. Yaşadıkları tekrar gözünde canlandı sanki. Gözü çalıştığı masaya ilişti. O esnada kapı çalındı; Yılmaz hüznün ile mutluluğun verdiği karmakarışık bir hisle, valizini yere bırakıp kapıyı açtı. Postacı Kemal hafif üzgün, başı önüne eğik:

- Demek gidiyorsun Yılmaz Hocam.

- ...

Yılmaz suskunluğu, postacıya sarılarak bozdu. Postacı Kemal ile helalleşip, vedalaştıktan sonra tekrar valizini alarak yola

koyuldular. Garaja gelince yıllardır baba gibi sevdiği, saydığı ve çoğu zaman umut dolu bir haber almak için yolunu gözlediği biricik takunyali postacısına son kez sarıldıktan sonra elini öpüp otobüse bindi. Otobüs tozlu sokaklardan, köprülerden; hasret, umut, ayrılık, hüznün, vuslat ile karışmış ve bu duygulara tanık olmuş taşlı yollardan geçti. Nihayet köyüne gelmişti.

Yılmaz köyünün toprağına ayağını basar basmaz şükretti. Karşısında belki de önünden binlerce kez geçtiği kahveyi gördü ve içeriye girdi. Kahve bomboştı. Şaşkın bir ifade ile eve gitme isteğı duydu. Evine doğru attığı her adımında eski anıları, oynadıkları oyunları, çeşme başında ıslatıp kaçtıkları kızları hatırlayıp gülüyordu. Adımlarını hızlandırarak, annesinin - hayatının en güvenilir limanı- yüzünü hayal ederek evin bahçesine adımını attı. Bu yıllardır hayalini kurduğu bir andı. Fakat bahçe kapısından içeri girdiğinde büyük bir kalabalık görmüştü, şaşırıldı. Köylü geleceğini mi öğrenmişti? Şaşkınlıkla kalabalığı yarararak ilerliyordu. Köyün muhtarıyla karşı karşıya geldi, muhtar şaşkın şaşkın Yılmaz'a baktı. Yılmaz sevinçle, gülümseyerek, yılların verdiği hasretle muhtarın ellerine sarıldı. Muhtar, sevimsiz ve yorgun görünüyordu. Yılmaz:

- Benim, ben Yılmaz. Tanımadın mı muhtar emmi? Hani kahvenin camını kırmıştım sen de beni çaylığa kadar sopayla kovalamıştın. Camın parasını da kahvede çalışarak ödemiştım, tabii kırdığım bardaklardan haberin olmadan ödeştım seninle. Ne güzel günlerdi, değil mi muhtar emmi?

Yılmaz muhtarla konuşurken bir yandan da gözleri kalabalığın içinde anasını arıyordu. "Eee, anam nerde, siz neden burada toplandınız?" dedi. Muhtardan ses çıkmayınca ve etraftaki insanların üzgün hâllerini görünce "Yoksa anam... Hayır... Anama bir şey mi oldu?" diyerek içeri koştu. Eski divan üzerine yatırılmış ve üzerine beyaz bir çarşaf çekilmiş annesini görünce, donakaldı. Köylü kadınlardan kimi Kuran okuyor kimi şerbet dağıtıyordu. Yılmaz elindeki valizi yere bırakıp sessizce divana yaklaştı. Adımları onu geri geri götürüyordu. İçinde bir alev topu, her yerini hele yüreğini cehenneme çeviriyordu. Örtüyü kaldırdı. Beyazlamış saçlar, soğuk eller, hayatın çetelesini tutmuş, hayatın

her sillesini kendine işaretlemiş derin çizgili bir yüz, cansız bir beden karşılaşmıştı Yılmaz'ı.

Hayır, hayır olamazdı. Yılmaz'ın hayalini kurduğu, sabırsızlıkla beklediği yolculuk, onu böyle bir manzaraya götürmemeliydi. Bu olmamalıydı. Acıların en acılısını yüreğinde hissederek, anasının elini son kez öptü ve tekrar annesinin yüzünü kapattı. Öylece dizlerinin üzerine çöktü, etrafındaki sesleri duymuyordu. Yaşlı kadınların acımaları, vah vah deyişleri, okunan Kuran, edilen dualar... Bir kadın "Oğlunu son nefesine kadar sayıkladı, pencereden gözünü hiç ayırmadı," dedi. Yılmaz bunu duyunca nefesinin ve vücudunun kaskatı kesildiğini fark etti. Dışarıdaki cemaat içeri geldi, annesini götürdüler. Annesi bahçe kapısından çıkarılırken son kez görecekti. Ne garipti, ne acımasızdı bu hayat denen şey... Yıllardır umutla beklediği haber, onu annesinin son yolculuğuna ulaştırmıştı.

Annesinin namazı kılındıktan sonra -o ebedi yolculuğun mekânına- mezarlığa doğru yol alındı. Yılmaz hâlâ inanamıyordu olanlara... ikide bir arkaya bakıyordu. Annesinin "Oğlum, sana şaka yaptım, ben bu mutlu günümde, senin geldiğin günde ölür müyüm?" demesini bekliyordu. Mezarlığa gelince başı büyük bir çukura çevrildi. Onun yanında babasının ismi yazıyordu. Babası o, daha çok küçük yaşlarda iken ölmüştü. Küçükken annesine hep babasını sorardı ve her soruşunda annesi onu alıp buraya getirirdi. Bazen de kendi kaçıp gelir, saatlerce babasının mezarının başındaki soğuk taşa oturup konuşurdu. Şimdi ikisi yan yana idiler. Yılmaz'ı bu dünyada yapayalnız bırakmışlardı. Annesi ve babası terk etmişlerdi onu sonsuza dek.

Yılmaz acı ve pişmanlıklarla yoğrulmuş bir duyguyla, koşar adımlarla mezarlıktan hemen ayrıldı. Gidiyordu, kızgın, öfkeli, acılı koşuyordu. Ne kadar koştu, nereye gitti? Bunları ancak kendine gelince anlayabildi. Eski kulübenin oraya kadar gelmişti. Bu kulübeyi babası yapmıştı, küçük bir tarlanın kıyısına. O tarlaya ekip biçtikleriyle geçinirlerdi. Annesiyle sık sık buraya gelirlerdi. Annesi çalışır, Yılmaz toprakla oyun oynardı.

Bazen koşarak evden çıkardı. Annesi "Nereye?" diye sorunca, "Babama," diye cevap verirdi. Annesi kulübeye gittiğini an-

lardı, Yılmaz babama gidiyorum deyince. Bazen arkadaşlarıyla oyun oynarken oyunu yarıda bırakır, kulübeye koşar ve orada saatlerce otururdu. Şimdi onu yine buraya getirmişti kader; ama bu kez sadece babası için değil annesi için de gelmişti. “Keşke o yıllara geri dönebilseydim,” dedi ve ağlamaya başladı. Aslında Yılmaz pek ağlamazdı. Ağladığında annesi, “Erkek adam ağlamaz,” derdi. “Hadi yine ağlıyorum, şimdi de bana kız, hadi kız anne!..” diye geçirdi içinden.

Sonra kabullenmeye karar verdi ta küçükken öğrenmişti bunu. Bazen pencereden babasının gelmesini beklerdi, babasının hiçbir zaman gelmeyeceğini anlayınca, kabullenmeyi öğrenmişti. Şimdi de öğrenebilirdi, böylece teselli etti kendini. Kalkıp eve döndü. Evde tek başına, annesinin uzatıldığı divanın başında öylece duruyordu. Oysa gelirken bir sürü hayal kurmuştu. Kurduğu hayalleri ‘nerede yanlış hayal kurmuşum?’ dercesine aklından geçirirken birden aklına annesinin bir sözü geldi. Annesi: “Umudun olmadığı yerde, yaşanmaz; yaşamak istiyorsan o umut sen olmalısın,” derdi. Annesini, hayallerini -yıkılan hayallerini- düşünürken yolculuğun, acının, hüznün verdiği yorgunluk ve hayatın tattırdığı kırgınlıkla, yılgınlıkla uyuyakaldı.

Sabah uyandığında içindeki umut ile okulun yolunu tuttu. Okul küçük bir tepenin üstündeydi. Boyası dökülmüş, tahtaları çürümüş, tavanı akmış bir harabeyi andırıyordu. Okul, öğrenciler ona her zaman huzur verirdi. Bu harabeye benzeyen okul bile Yılmaz’ın içini huzurla dolduruyordu. İlk işi, derme çatma ve kırık olan pencereleri açmak oldu. Sonra okula bir göz attı. Tek başına yapabileceği bir iş değildi bu. Okuldan çıktı, kahveye gitti. Kahvede tavla oynayan bir yandan da çayını yudumlayan ve sohbet eden ihtiyar heyeti ile muhtar, koyu bir sohbeta dalmıştı. Yılmaz’ın içeri girmesiyle bir an sessizlik çöktü ortalığa. Muhtar Yılmaz’a doğru yaklaşarak:

- Hocam, gelişinle yıkıldın. Biz de sana ne diyeceğimizi bilemedik, haber verecektik. Ama anan ‘Her zamanki ağırlar, oğlumu telaşlandırmayın,’ deyince... Yılmaz artık bu konuda konuşmak istemiyordu; zaten her şey ona o anı, o günü hatırlatıyordu. Bir de bunların konuşulması onu rahatsız ediyordu. Yılmaz:

- Ben kahveye bunu konuşmaya gelmedim. Okul harabeye dönmüş, çocuklar orada kışı geçiremez. Sizden ricam bana bu konuda yardım etmenizdir. Muhtar:

- Tabii, elimizden geleni fazlasıyla yapmaya hazırız.

Yılmaz, ben okulun eksiklerini karşılamak için şehre iniyorum diyince, muhtar hemen kahvedekilerin hepsinden ellerini ceplerine atmasını istedi. Herkes bütçesine göre birkaç kuruş verdi. Toplanan paraları Yılmaz'a verdiler. Yılmaz o gün çok mutlu olmuştu. Şehre indi, boya, soba gibi okulun belli başlı eksiklerini aldı. Sonra el birliği ile okulu düzeltmeye, güzelleştirmeye başladılar. Tam bir haftada okulu düzene koymayı başarmıştılar.

Okulun ilk günü gelip çatmıştı. Bütün köy halkı okula gelmişti. Kadınlar evlerinde hazırladıklarını okula getirmiştiler. Gözler Yılmaz Hoca'yı aradı bir an. Yılmaz erken kalkmış, bahçeden topladığı taze çiçekleri almış ve mezarlığın yolunu tutmuştu. Baba ve annesinin mezarlarına şöyle bir baktı. Yaşadıkları yokluk, üzüntü, çaresizliğe rağmen hep gülmüştiler. Annesi derdi ya "ağlama," diye, şimdi daha iyi anlıyordu annesinin neden böyle söylediğini. Çünkü ağlamak çaresizliğin en kötüsüydü, çaresizliğin olduğu yerde umut olmazdı; umudun olmadığı yerde de yaşanmazdı. Öyleyse yaşamak istiyorsak, umudumuz olmalıydı. Umudun olmadığı yerde insan kendisi umut olmalıydı. Yoklukta çaresizliğe düşmek, umutsuzluğa kapılmak yerine umudu filizlendirmeyi bilmek gerekirdi. Yılmaz, "Köye ilk geldiğim gün gitmek istedim ana; ama sen boşuna Yılmaz koymamıştın adımı. Senin yokluğunda kaybolmadım, umut kendim olmadım; ama umudu okumakta buldum," dedi anasına. Okula döndüğünde herkes telaş içindeydi, Onu gören herkesin yüzünde bir tebessüm oluştu. Yılmaz, okulun ilk zilini çaldı, öğrenciler neşeyle sınıflara koştular. İşte hayat, işte umut... hepsi ama hepsi bu çocukların yüreğindeydi.

Umud dolu geleceğe çocuklar...

Öykü Yarışması İkincisi

Merve ÇETİN

Fen Lisesi

ÜZÜM REÇELİ

Leyla yorgun bir günün ardından küçükken bağımlısı olduğu şekerlerin pembe rengini anımsatan ince kol-tuğuna oturdu. Bu aralar ya çok yorgun oluyordu ya da çok huzursuz. Bir yandan hastaları diğer yandan iki çocuk büyütmüş tedirgin bir anne, bir yandan da daha önce hiç tatmadığı eşsiz duygunun kaynağı, evladı. Leyla çok hareketli bir kadındır, malum işi gereği. Kalp cerrahıdır Leyla, ama insanın kalbini açıp tedavi edenlerden değil, hani şu kalbin psikolojisi miymiş neymiş, ona bakanlardan işte... Psikolog yani. Her hastasıyla ayrı ayrı özdeşleşir Leyla. Her birinin ayrı bir derdi vardır. E tabii, derdi olmayanın Leyla ile işi ne? Leyla da hepsiyle, hepsinin dertleriyle bölünür. Ergeniyle, evlenmek isteyeniyile, intihar etmek isteyeniyile, boşanmak üzere olanıyla... Hepsinin derdi aynı zamanda Leyla'nın derdidir. Bu yüzden kendi dertleri yetmiyormuş gibi bir de başkalarının dertlerini edinir Leyla. Böyle anlattığıma bakmayın, iyi kızdır bizim ki... Her ne kadar sadece üniversitesini birincilikle bitirmiş olsa da, aslında başarılıdır.

Leyla hiçbir zaman bu bizim dönemdeki agresiflik ve ani gelgitler yaşayan gençler gibi bir gençlik yaşayamamıştır. Çünkü Leman Hanım, Leyla'nın annesi, hiçbir zaman deli dolu bir genç kıızı, daha on dördündeyken otuzundaki olgunluğa erişmiş bir genç kıza tercih etmemiştir. Söylediğim gibi Leman Hanım, her zaman konu komşuya, eşe dosta övebileceği hanımefendi bir kız büyütmeğe çalışmıştır. Ancak ne yazık ki ya Leman Hanım başaramadı ya da bizim hanımefendi (!) Leyla biraz fazla dişli çıktı. Zira bir verim alınamamış.

Ya üzüm reçeli kurtarmış Leyla'yı ya da üzüm reçelli turtalar. Şimdi de hastalarının hayatını kurtarıyor bu turtalarla. Valla-hi Leyla önüne gelene en sevdiği meyvenin turtasını yapıp yeme-

sini öneriyor. Meğer ne kolaymış psikolog olmak. Bir de o kadar okuyorlar...

Şu sıralar üzüm reçeli çekiyor canı Leyla'nın. Küçükken de pek severmiş Leyla. Leman Hanım da hep söylüyor, hiç ayrılmıyorlarmış üzüm reçelli turtayla.

Leyla canının yine üzüm reçeli çektiği günlerden birinde, etrafına bakındı. Bir türlü üzümün yerini bulamıyordu. Oysa canı çok fena üzüm reçelli turta çekiyordu. Zaten hamileliği boyunca kendisine en iyi gelen şey, bu turtalardı. Ne yapsa ya (küçük) yerini yadırgadı ya da bizim Leyla rahat durmadı. Oradan oraya koşturdu durdu. E daha gençti. İp atlamaya, top oynamaya falan kalkıştı. Allah'tan evde akli başında birileri vardı. Ya Mehmet Bey uyarırdı ya da bizim küçük bir dürtüverirdi Leyla'yı. Neyse şimdi Leyla'nın yerini hatırlaması gereken üzümler vardı. Mutlaka bulmalıydı. Dün markete gittiler sonra poşetler taşındı. Ha nihayet... tabii ya limonların arkasına koyduydum. Eline aldığı gibi başladı.

* * *

Fırın ötüyordu. Evet, Leyla bu sese bayılıyordu. Hasretle beklediği üzüm reçelli turtasını çıkardı. Tam yemeye başlayacaktı ki karnına bu zamana kadar hiç tanık olmadığı bir sancı girdi. Ama arkadaş yok, bu doğum sancısı da işlemiyor Leyla'ma. Mehmet Bey o sırada gazete okuyordu ki bir çılgılık...

- Mehmet, Mehmet!.. Hemen hastaneye gitmeliyiz. Ahmet, Ahmet geliyor!

Mehmet Bey gazetesini o aceleyle bir kenara koydu. Yine terör baş sayfadaydı:

- Haydi, bırak artık Leyla şu turtayı!..
- Ya hayır! diye mızızlandı. En azından bir dilim...

* * *

23 Eylül / Saat 23.00

Adapazarı Hastanesi

İnce ve yumuşak bir ses:

- Tebrik ederim. Mehmet Bey'di değil mi? Çok tatlı bir oğlunuz oldu.

Mehmet eline aldığı o küçük adamı iyice kokladı. Hiç şaşırılmamıştı. Tıpkı annesi gibi üzüm reçeli kokuyordu. "Ahmet'im," diye bağırına bastı.

* * *

26 Mart 2012/Cumartesi/Hakkâri 21. Koğuş.

Ahmet'in not Defteri

"Bir hafta önce bir zarf geldi. Askerden isteniyormuşum. En büyük hayalimdi. Büyük bir yaram olur da asker alınmazsam diye, bisiklet sürmeyi bile öğrenmemiştim. Dün sabah topladım eşyalarımı, helalleştim herkesle... Yan komşu Hatice Teyze ile dostum Caner ile ve tabii ki bitişliğimizde ayakkabı tamirciliği yapan Rüstem Amca ile.

Şimdi, eskisi kadar yumuşak olmayan ama şükürlük bir yatağım var. Geleli henüz bir gün oldu. Fakat herkes çok sıcak, çok kardeş canlısı burada... Kimisi evlenmek üzere olduğu nişanlısını, kimisi üniversiteyi, kimisi de kundaktaki körpe çocuğunu bırakmış, buraya vatan borcunu ödemeye gelmiş."

* * *

30 Mart 2012/ Çarşamba

Hakkâri

"Dizildik dümdüz, komutanın önünde... Hepimizin sol göğsünde Türk bayrağı. İstiklal Marşımızı tek bir dengesizlik olmadan, boğazımız yırtılana kadar okuduk, şanlı bayrağın önünde. Komutan: 'Hepiniz buraya aitsiniz! Bu toprakları bırakanların yaptığı gibi hepiniz, hepimiz buraya topraklarımızı şereflelendirmeye geldik! Haydi, ey Türk yiğidi... Her Şey Vatan İçin...'

Sağımda cesur Mehmetçik, solumda yiğit Mehmetçik... Kendime baktım. Henüz alevlenmemiş bir kıvılcım. İşte o zaman dedim ki: 'Alevlen, ey yiğit kıvılcım! Bu bastığın toprak ne çok şüheda barındırıyor.' Asıl şimdi 'Her Şey Vatan İçin!' demeli."

* * *

28 Haziran 2012

Hakkâri / 21. Koğuş

“Bugün sabah namazından sonra nöbeteydim. Hayatımda ilk kez böyle asil bir görevim olmuştu. Ne hissediyordum bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da, komutanın da dediği gibi, topraktan gelmiş toprağa gidecektim. Nasıl sahip olduğumuz şeylere göz kulak oluyorsak ben de herkes gibi vatan toprağı için nöbeteydim. Dedim ki: ‘Ey Rabbim! Bu gökyüzündeki aydınlık kadar cesaret, bizi utandırmayacak kadar onur ve şeref ver!’

Askerlik, boynumun borcu, her gün biraz daha zorlaşıyor. Ama zorlaştıkça o yirmi yılımın boşa geçtiğini hissediyorum. Meğer o askerlik hayallerimin geçtiği yıllar ne kadar da fuzuliymiş.”

* * *

10 Ağustos 2012

Hakkâri/ 11. Koğuş ‘Kemal’in Koğuşu’

“Bugün burada tanıştığım ve çok sevdiğim Kemal’in koğuşuna gittik. Kendisi yeni doğmuş bebeğini bırakmış. Adı Mustafa’ymış. Kemal öyle anlatıyor ki biz her anlattığında herhalde en yoğun üzüm reçelli turtadan bile daha tatlı diye hayal ediyoruz Mustafa’yı. Hep şöyle der: ‘Ben oğlum, bu askerlik rüyasına kendi ellerimle emanet edeceğim, İnşallah!..’ Biz de o günü hayal eder gibi derin bir ‘İnşallah,’ derdik.

Kemal’in sesi çok yanıktır. Bazen böyle bize okur, bir anlığına bile olsa hepimizi sevdiklerimizin yanına götürür. Aaa, Kemal’den bahsettim!.. Ama bugün altı aydan bu yana anamın sesini duyduğumu söylemeyi unuttum. Bugün ağlattım kadını. Ben de tutamadım kendimi. Şimdi bile hâlâ elim titriyor.”

* * *

23 Eylül 2012/ Saat: 22.00

Adapazarı

Leyla aylardır oğlunu görememenin üzüntüsüyle her gün dua ediyor. Her ne zaman saate baksa biraz daha hüzünleniyor

sanki. Bir an Ahmet'in doğduğu an geldi aklına... Hemen hemen bu saatlerde doğmuştu. Annelik duygusu pekişti. Yine üzüm reçelli turta yiyesi geldi Leyla'nın... Tıpkı o günkü gibi...

Saat: 22.25

Hakkâri / Koğuş Mescidi

Ahmet ve diğerleri yatsı namazındaydı. Henüz bitirememişlerdi. Sadece Kemal, nöbette olduğu için en son o kılacaktı. Kemal cebinden bir resim çıkardı. Bu küçük Mustafa'nın fotoğrafıydı. Kemal, özlemiş belli... Hasretle fotoğrafa bakıyordu. Tam bu sırada Ahmet namazını bitirmişti. Kemal sanki hissetmiş gibi:

- Artık ölsem de gam yemem bilir misin oğlum? Senin gibi yiğit bir Mustafa'm var...

Ahmet birden müthiş bir gürültü duydu. Tanıdık bir gürültüydü bu. İlk işi mescidin camını perdesini örtmek oldu. Mehmetçikler daha namazdaydı. Ahmet çıktı:

-Kemal! Eyvah Kemal! Kardeşim, kalk bak bana!..

diyemeden Kemal Mehmetçik, bayrağını çoktan şerefleştirmişti. Ahmet Kemal'in omzuna koydu başını ve hüngür hüngür ağladı. "Kardeşim!" bile diyemedi. Sadece ağladı.

Saat: 22.30

Bombadan Beş Dakika Sonra...

Ahmet yerinden kalktı. Vücudunu yönetemiyordu. Ayakları, sanki ileri gidiyordu. Düşündü, artık geri adım atmak haramdı ona. Arkadaki meşelerden bir ses... Ahmet döndü. Bağırıp oradakini ürkütmek istemedi, yaklaştı. O ses: "Yardım..." gibi bir şey fisildi. Ahmet adımlarını yavaşlattı. Biri "Yalvarırım yardım et!" diyordu. Ahmet sağına baktı. Bir adam yerde yatıyordu. Ahmet silahı doğrulttu "Sen!" dedi, "Sen mi yardım istiyorsun?" Adam ecel terleri döküyordu:

- Bak vaktimiz yok, ne sen ne de ben... Ölmek için çok az zaman var. Bu bombaları benden uzaklaştırmalıyız. Ahmet yaklaştı. Cebindeki hançeri bombanın kablosuna uzattı ve kesti. Artık bomba onun elindeydi.

- Haydi!.. Ben istemedim. Ben böyle olsun istemedim. Haydi!.. Yalvarırım uzaklaştır onu buradan!.. Ahmet soğuşun dondurduğu yüzünü mescide çevirdi. Bombayı kavradığı gibi koşmaya başladı. Adam:

- Sen gitme, bombayı fırlat! Sen, ölebilirsin!..

diyordu. Ahmet eğer bombayı fırlatsaydı bomba fazla uzağa gidemeyecekti. Mescitte alını henüz secdeden kalkmış Mehmetçikler ölebilirlerdi. Koştu, sadece koştu. En az on meşe aralıktan sonra patladı bomba. Ne mescide bir şey oldu ne de alını secdede Mehmetçiklere... Ahmet Mehmetçik artık nefes alamadığında, kanı ait olduğu yere, toprağına kavuşurken mescitteki saat 23.00'ı gösteriyordu.

Saat: 23.00

Adapazarı

Leyla, her şey yolunda gitseydi bugün oğlu Ahmet'le konuşacaktı. İzin alınması için Caner'den haber bekliyordu O, telefon haberi beklerken fırında yanmakta olan üzüm reçelli turtanın kokusu, tıpkı Mehmetçiğin kokusu gibi acı acı yayılıyordu.

Öykü Yarışması Üçüncüsü

Hatun ALTUNTAŞ

Bayburt Anadolu Lisesi

MEZAR TAŞI

“**F**erit, cevap ver! Hadi ama cevap versene!”
Nedim’in tuhaf, kalın sesini duyuyordum. Ama bir türlü bu endişeli, stresli sese karşılık veremiyordum. Sanki birileri zorla ağzımı kapatıyor ve benden cevap bekleyen sese, cevap vermeme engel oluyordu. Âdeta bir karabasan tüm sevgisizliğiyle kucaklıyordu bu yorgun bedenimi. Neyse ki çok uzun sürmüyor bu zindan dönemi. Al yanaklarımda hafif karıncalanma ve ardından çiseleyen yağmur...

Bu durum her gün tekrarlanırdı hiç aksamadan. Yaklaşık üç dört yıldır kendimden geçiyor, dış dünyayla ilgimi kesiyordum. Doktora gitmedim mi? Gittim... Sonuç, doktordan doktora değişmiyor. Hepsinin cevapları aynıydı: “Dinlenmeniz gerekiyor, psikolojik... hiç bir fiziksel rahatsızlığınız yok...” Dinlenmek hiç bana göre değil. Özellikle bu dönemlerde... Gün yüzüne kavuşması gereken saklanmış hakikatler duruyorken...

Kendime geldiğimde, her zamanki gibi Nedim karşımda, sanki ağlayacakmış gibi, benim kendime gelmem için bekliyordu. Aslında bekliyordu demek doğru bir tabir olmaz! Nedim, beni ayıltmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çabalıyordu.

Son aşama olan Nedim’in tabiri ile, yağmur yağdırma aşaması, son bulmuş, her şey eskiye dönmeye başlamıştı. Nedim’in elinde o meşhur kırmızı kova, benim sırlısklam olmuş vücudum, son aşamanın kalıntılarıydı. Kısacası bir kâbus daha son bulmuştu.

“Ben sana dinlen demiyor muyum? Bırak artık araştırmayı, ne öğreneceksen öğrendin artık!”

Hiç düşünmeden sinirli bir şekilde cevap verdim: “Hayır öğrenemedim!” Sinirliydim... O yüzden daha fazla konuşup çocukluk arkadaşım, can dostum Nedim’i üzmem istemiyordum. Yeterince üzümüştüm zaten.

“Ferit, git eve, dinlen biraz,” cümlesi ağzından ürkekçe çıkmıştı. Daha sözünü tamamlamadan kendimi dışarı attım. Sanki yer sallanıyor ve yürümemi imkânsızlaştırıyordu. Bir an önce temiz havanın ahengine bırakmalıydım kendimi. Açık hava tek ilacımdı çünkü. İlacıma kavuşmam, bana oldukça uzun gelen kısa bir sürede gerçekleşti. Hiç tereddüt etmeden evimin yolunu tuttum. Öyle düşüncelere dalmışım ki, o bitmek bilmeyen yolun noktalanmasına az kamıştı. Tanıdık bir sesle irkildim: “Allah rızası için...” İşte o anda dış dünyaya tekrar ‘merhaba,’ dedim.

Her zaman, yanından geçerken önüne bozukluk attığım dilenci kadının sesi gitgide yükseliyordu. Çünkü çoktan dilenci kadınla arama mesafe koymuştum bile. Hemen geri dönüp cebimdeki bütün bozuklukları attım kadının önüne. Nedenise içimi hep huzur kaplar böyle yapınca. Dört yıldır bulamadığım huzur, kısa bir an için uğrar geçer yüreğime.

Dilenci kadın istediğini aldıktan sonra yanımdan ayrılmıştı. Ne kadar zaman böyle o soğukta dikilmişim, hiç farkına değilim. Nihayet kazasız belasız kendimi güvende hissettiğim eve ulaşabilmişim. Eve girer girmez ilk işim odama geçmek oldu. Çalışma odam her zamanki gibi darmadağınktı. Ama hiç de umurumda değildi. Hemen masama oturdum. Dört yılın araştırma evrakını elime aldım ve derin düşüncelere daldım. Dört yıldır bıkmadan Ermeni-Türk sorununu araştırıyorum. Bu araştırma beni yedi bitirdi. Sona yaklaşmışım artık. Fakat tam da bitti derken yeni bir evrak, sert bir tokat gibi vurmuştu yüzüme. Ermeniler, Türkler, soykırım, katliam, tehcir... Âdeta eziliyordum bu kelimelerin altında. Çok geç ulaştığım hakikatler, beni eziyordu. Her zaman objektif olmaya çalışsam da bu araştırmada bir Ermeni asıllı olarak, Erme-

nileri haklı gördüm. Ermeniler soykırımı uğramıştı canice. Çoğu evrak bana bunu göstermişti. Türklerin haklı olduğu evraklar da vardı tabii... Ama inanmak istemedim. Gözüm hiçbir şey görmüyordu. Türklerden nefret ediyordum. Kısa bir süre içinde Türkiye'den ayrılmalıydım. Türklerin yaptıkları affedilemezdi. Katliam, eziyet, işkence... Bunlar yürek burkan şeylerdendi. Nedim ile çok tartıştım bu konuyu...

Evrakların başlıklarını içimden sessizce okuyordum: Toplu Türk mezarları, sözde soykırım, Ermenilerin yamyamca davranışları... Ve yürek burkan fotoğraflar... Delirecek gibiydim. Bu evraka göre şimdiye kadar tüm inandıklarım daha doğrusu inanmaya çalıştıklarım, sadece birer yalandan ibaretti. Hakikat bambaşkaydı. Dört yıllık çalışmam, bütün inançlarım yok olmuş gibiydi. Kendimi bir kasırganın şiddetine kapıttım. Artık müziğin sesi de yok olmuştu. Tek duyduğum kasırganın ateş saçan, her şeyi alt üst eden sesiydi. Beynimde acımasızca dolaşan örümcekler ağ yapmayı bir an için bıraktı. Bu sayede birdenbire unuttuğum bir şey aklıma geldi. Tahir amca... Nasıl da unuttum? Benim için çok önemliydi. Belki, o kapkara günlerin hayatta kalan tek tanığıydı o.

Zor da olsa bir görüşme ayarlamıştım. Darülaceze görevlilerinden sonunda yarım saatlik izin koparabilmişim. Çünkü Tahir amca konuşma esnasında kendinden geçebiliyordu. Bu onun sağlığı için hiç de iyi bir durum teşkil etmiyordu. Hiç zaman kaybetmeden saate baktım: 18:30'du. Oh be, yetişebileceğim diye içimden geçirdim. Nasıl evden çıktığımı hatırlamıyorum. Birdenbire kendimi kızıl karanlıkta buldum. Tek hatırladığım hiç durmadan Darülaceze'ye kadar koştuğumdu.

Nefes nefese kalmıştım. Konuşamıyordum. Giriş kapısının hemen yanındaki görevliye zar zor "Tahir Akkuş," diyebildim. Yaklaşık 5 dakika sonra, beyaz önlüklü, sarı saçlı bir kadın belirdi yanımda. Anladığım kadarıyla Tahir Amca'yla ilgilenen hemşireydi. Benim bütün gerginliğime karşılık oldukça rahat bir tavırla: "Beni takip edin," dedi. Kısa bir süre sonra uzun, loş bir koridora geldik. Kadın eliyle kapıyı tıklattı ve içeri girdi. Ben de arkasından...

İçeri girer girmez hafif bir tütün kolonyası kokusu bur-numu okşadı. Karşıda çok çok yaşlı bir adam oturuyordu. Hemşire, kapının yanında küçük bir sandalyeye oturdu. Anlaşılın konuşma boyunca yanımızda kalacaktı.

Usul adımlarla Tahir Amca'nın yanına geldim. Sevgiyle elini tuttum. O kadar yaşlanmıştı ki ellerindeki damarlar her an dışarı fırlayacakmış gibiydi. Ellerinde dikkatimi çeken, damarlarının hemen yanında koluna kadar uzanan bir kesik iziydi. Sanki damar kurumuştı orada. Derin bir yara iziydi. Elini göstererek "Nicola yaptı!" dedi. Gözleri her an ağlayacakmış gibiydi... Gözyaşları özgürlüğe kavuşmak için dizilmiş bekliyordu.

Bana eliyle 'otur,' işareti yaptı. Ben de hemen sağımda duran yatağın üzerine oturdum. Konuşmayacaktım, belliydi. Sadece o konuşacaktı. Yıllardır bu anı bekliyor gibiydi. Masadan titrek ellerle bir bardak su aldı. Konuşmasına hemen başlamasını istiyordum. O kadar heyecanlıydım ki bir an bayılacağıma düşündüm. Duyacaklarımın kafamdaki dört yıllık belirsizliğe son bulduracağını düşünüyordum.

Boğazını temizledikten sonra konuşmaya başladı: "On kişiydik. Ermeniler buldukları yerleri yakıp yıkıyorlardı. Çoluk çocuk, yaşlı genç demeden hunharca katlediyorlardı. Bütün köylüleri bir tarafa topladılar. İstediklerini öldürüyor, istediklerini bir kenara ayırıp bekletiyorlardı. Keşke sadece öldürseydiler. Ölenler öyle tanınmaz hâle geliyordu ki... Öldürdüklerinin üstüne çıkıp âdeta raks ediyorlardı. Kısaca alay ediyorlardı."

Tahir Amca bir an durdu. Gözlerinden yaşlar geliyordu. O anda geldiğimden beri ağızımdan ilk defa kelimeler döküldüverdi: "Anlatmayabilirsiniz... Yoruldunuz... Ben..." Eliyle beni susturdu, devam edecekti:

"Ben, seçip bir kenara ayırdıklarındandım. Söylediğim gibi, benimle beraber on kişiydik. Bizi neden ayırdılar hiç bilmiyordum. Mideleri kanla dolunca bizim gözlerimizi bağlayıp bir yere götürdüler. At arabalarıyla, silahlarla, cephaneliklerle dolu bir yerd, geldığımız yer. Çok korkuyordum. Bize

ne yapacaklardı? Neden biz buradaydık? Herkes sessizce bekliyordu. Kimimizin gözünden yaşlar geliyordu. Kimimiz korkudan donmuştu.

Bizi öldürmeyeceklerdi. Çalıştıracaklardı. Bunu sonra anladık. Çalıştık çalıştık, bir hayvan gibi çalıştık. Cephanelikleri temizledik, atların bakımını yaptık... Adama ihtiyaçları vardı. Çalışacak, onlara hizmet edecek, yükleri taşıyacak hammallara ihtiyaçları vardı. Anlayacağın, Türk düşmanlarına hizmet ediyorduk. Aç, susuz, bitkindik... Kimimiz yorgun düştü, zamanla çalışamaz duruma geldi. Böyle durumlarda öyle seviniyorlardı ki... Çünkü öldürecek, eziyet edecek, eğlenecek birilerini, aç kurtlar gibi sabırsızca bekliyorlardı.

Zamanla dört kişi kaldık. Başımızda beklemesi için ismi Nicola Dabağyan olan Ermeni'yi bıraktılar. O kadar acımasızdı ki dünyadaki tüm Ermenilerden daha acımasızdı. Nicola Dabağyan... Nicola Dabağyan...

Tahir Amca gözyaşlarını tutamıyordu. Kendimi o anda o kadar kötü hissettim ki keşke hiç gelmeseydim. Bu yaşlı adamı üzmeye hakkım yoktu. Ama tüm ısrarlarıma rağmen anlatmaya devam ediyordu. Anladım ki bu onun için bir arınmaydı: "Nicola izi aç bırakıyordu. Yemek getirdiği zaman saymaya başlıyordu: 'Un, deux, trois...' Fransızca olarak altmışa kadar sayıyordu. Altmış deyince, önümüzdeki yemekleri alıp köpeğine yediriyordu. Biz de yemeği verir vermez hızla yemeye başlıyorduk. O kadar hızla yiyorduk ki çoğu yerlere dökülüyordu. O bizim bu hâlimize gülüyordu. Niko, Niko... arkadaşları böyle çağıyordu onu. Nefret ediyorum bu isimden. Türkler onu asla affetmeyecek biliyorum."

O kadar ağlıyordu ki kelimeleri ağzından zar zor duyuyordum. Ya sayılar!

Tahir Amca, Fransızca altmışa kadar ağlayarak gür sesle saydı... tiksiniresine... Tekrar gözyaşlarını sildi ve anlatmaya devam etti: "Nicola her gün birisini getiriyordu. Küçük bir külübe vardı. Getirdiği kişiyi oraya sokuyor ve ardından çığlıklar... çığlıklardaki çaresizlik beynimize kazınıyordu. O çığlık seslerini hiç unutmayaçağım. Nicola, bu çığlık seslerin-

den o kadar memnun kalıyordu ki... Evet, zamanla bir tek ben kaldım sağ. Benim de zamanım gelmişti. Bunun farkındaydım. Nicola tuttu kolumu götürdü kulübeye. Beni öldüreceğini düşündüm, diğerleri gibi. Fakat beni bir sandalyeye sıkıca bağladı. Zaten sıkı bağlamasa bile o iplerden kurtulacak takatim yoktu. Sonra çıktı kulübeden. Kısa bir süre sonra 16-17 yaşlarında bir erkek çocukla geldi. Çocuk o kadar ürkmüştü ki gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi. Nicola çocuğu yatağa yatırdı. Onu da sımsıkı bağladı her tarafından, kırıdayamayacak şekilde. Elinde bıçak gibi bir şey vardı. O bıçağı çocuğun gözüne, yüzüne, her yerine... Nicola affedilmeyi hak etmiyor, affedilmeyecek.”

Tahir Amca artık bağırmağa başlamıştı. Bütün vücudu titriyordu. Artık ağzından çıkan hiçbir kelimeyi anlayamıyordum. Gözlerinden yaşlar o kadar hızla boşanıyordu ki... Fakat ters giden bir şeyler vardı. Hemşire hemen ayağı kalktı. O anda Tahir Amca'nın ağzından şu kelimeleri duydum: “Ben Türküm, Türküm, Türküm... Affetmeyecekler...”

Hemşire hemen Tahir Amca'nın gömleğini açtı ve kalp masajı yapmaya başladı. Fakat ruhu artık sonsuza dek terk etmişti bedenini. Ölmüştü benim yüzümden... Buraya gelmedim, onu konuşturmasaydım, böyle olmayacaktı. Hiçbir şey düşünemiyordum. Bir an önce dışarı çıkmalıydım ve içime açık havayı çekmeliydim.

Koşuyordum... koştum, koştum... Bu ana dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Eve nasıl geldim, uzun zamandır girmedğim yatağıma nasıl girdim? Hiçbir şey hatırlamıyorum.

* * *

Bir kaç gün sonra boynuma bir borç bilip mezarına gittim. O gün odadaki hemşire mezarın başucunda üzgün, dua ediyordu. Beni görünce tepki verir diye düşündüm. Ama hayır, hiçbir tepkide bulunmadı. Uzun bir suskunluktan sonra konuştu: “O hep o anı bekliyordu. Nicola'nın yaptıklarını anlatmayı...” Hemşire konuştuktan sonra az da olsa suçluluk duygum yatışmaya başlamıştı. Birden dikkatimi bir şey çekti. Mezar taşında yazılı olanlar: “Nicola Dabağyan” Öylece do-

nup kaldım. Hemşire anlamıştı şaşkınlığımı. Konuşmaya başladı: “O böyle istedi, gerçek ismiyle gömülmeyi. Tahir Amca bu isimden nefret ediyordu...”

Hemen araya girdim: “Ama neden?” Hemşire sessiz bir soluk aldı ve tekrar başladı konuşmaya: “Ben de bu soruyu ona sordum. Bana, ‘Bu isimle anılmayı hak ediyorum,’ dedi. Bu cevap üzerine usulca ayrıldım, dua ederek sonsuzlar beşğinden.

Hakikat saklandığı yerden çıkmıştı. Artık her şeyi bütün çıplaklığıyla biliyordum. Dört yıllık serüvenim son bulmuştu. Artık benliğimde tek gerçek vardı: Ben Türküm. Ben Türküm. Ben Türküm... Bunu yıllarca nasıl da fark etmemiştim?..

MANSİYONLAR

1. Sümeyye Nur KARANFİL / Bayburt İmam Hatip Lisesi,
“Ruhuna Dokunabilir miyim?”
2. Süveyda Nur SAKA / Korkut Ata Anadolu Lisesi,
“Gurbet Gelini”
3. Zeliha AKKAYMAK / Fen Lisesi, “Pisipisine”

Öykü Yarışması Birinci Mansiyon

Sümeyye Nur KARANFİL

Bayburt İmam Hatip Lisesi

RUHUNA DOKUNABİLİR MİYİM?

Yıldızların gökyüzüne şiirler yazdığı bir gecede açtım gözlerimi. Karanlık nefesime karışmıştı. Gözlerimden akan yaş güçlükle dindirebilmişim. Beton kokusu vardı ciğerlerimde. Sol omzumda bir meleğin rahmet yayan sesini işittim. Işık vardı ve bir ses: “Orda kimse var mı?” Kalbim yerinden çıkacaktı. Zoraki toparlandım. “Ben!” dedim. Başkasını söylemeye takatim yoktu. Alnı secdeye âşik, nurlu bir yüz vardı betonların arasında. Avuçlarım ısındı. “Ben!..” dedim, “Buradayım.” Elini elime uzatan biri vardı. Elimdeki sıcaklık onun kanydı. Koluyla betonu oynattı ve sonra karanlık hatırladığım.

Hastanenin kokusu ve bir ninni uyandırdı beni. Saçlarımı orta ve serçe parmağıyla okşayan sağ kaşı parçalanmış orta yaşlı bir teyzeydi yanı başımdaki. Siz kimsiniz dememe kalmadan polisler teyzeyi kolundan tutup götürdüler. Polislerin aralarında konuşmalarına kulak kabarttım. Öğrendim ki bu esrarengiz yüz, beni kaybettiği kızına benzetip başımda günlerce beklemiş. Daha sonra kimsesizlerin toplandığı bir bölümde yattığımı anladım. “Aman Allahım!” diyerek sızradım. Hemen buradan ayrılıp kardeşime bakmalıyım. Annemin ve babamın misafirliğe gittiği gece, odamızda kardeşimle uyuyorduk. O da buralarda olmalıdır!.. O, bana emanetti. Etrafıma bakınırken karşıdaki ayna gözüme ilişti. Serum yerinden çıkmıştı, kolumdan çıkan kanlar sızıyordu. Üzerimde mavi bir elbise, saçlarım yanmış, gözlerim ise mosmordu.

“Kardeşim nerede?” dedim polislere, “Kardeşim nerede?” Sesim hastanenin koridorlarında zehirli bir yılan gibi hızla ilerliyordu. “Kardeşim,” diyordum çığlık çığlığa... Bir ölüm fermanı okuyan cellat gibi bağırıyordum. Hastanenin koridorlarında de-

falarca koşup odalara tek tek baktım. En sonunda yorulduum. Duvarlara tutundum, ağladım! Utandım şaşkın bakan gözlerden. Ağzımı ellerimle kapadım. Hıçkırdım. Allah'ım kardeşim yoktu. Ben şimdi onsuz ne yapardım.

Ellerimin duvardan kaydığını hatırlıyorum. Büyük avizeli, mentol kokulu bir odada uyandım... "İyi misin?" dedi, gözleri mücevher gibi parıltılı, karabiber güzeli bir hemşire. İyi miydım? Kime göre iyi! Sonunu hiç görmediğiniz, fakat iman ettiğiniz bir neticeydi, iyi olmak. Cevap vermedim. Gülümsedi hemşire. Avucuma bir kalem ve bir de kâğıt bıraktı. "Bir şeyler istersen yazıp ve kapının altından atabilirsin, yardımcı olmak isterim," dedi. Odadan çıkar çıkmaz toparlandım. Yastığımı bir torba gibi attım yere. Denizler kadar serin, dehlizler kadar derindi bu mentol kokan oda. Kalbim yıllar kadar bimâr.

Hayatın, yokluğuna alışmamı istediği kanımdan bir melekti, kardeşimdi. Kardeşim neredeydi? Aklımı karıştıran bir tek o muydu? Annem ve babam şimdi ne hâldeydi? Elimdeki kâğıdı düzelttim ve "Gidiyorum," yazdım. Yatağın üzerine bıraktım. Belki okunmamış bir not olarak kalır o kâğıt, belki endişe edilmiş bir düşünce...

Sokakları ayırt edemiyordum. Oysa yıllardır buralardaydım. Bir enkazın başında ağlayan küçük bir kız gördüm. Yaklaştıkça bir kulağında altın bir küpe olan diğer kulağının bir bölümü kopmuş, kan revan içindeki saçlarına beton parçaları karışmış bir küçüğün başını okşadım. Sesleri bile tam telaffuz edemiyor. Belli, "Annem!" bile diyemiyor ağlarken. Bir an için ümitlenmişim, kardeşime benzemese de kardeşim olmasını istemişim. Küçüğün saçlarını düzelttim ve kucağıma aldım. Ağlarken yüreğime eli değen bir yavruydu. Kimsesizdi. Kimsesizlerin kimsesi olmak için dualar ettiğim o günlerde, dualarımda rastlamışım küçüğe. Gözyaşları tanıdık gelmişti, gönlüme. O, benim duamdı.

Sokağın başına doğru ilerliyorduk. Caminin yıkılmamış kısımlarından, doğru sokakta olduğumuzu anlamışım. Zelzelede ayakta kalan tek yapıydı bu camii. Kalbim damarlarıyla savaşır-casına atıyordu. Caminin sol alt köşesindeki evimizin enkazını gördüm. Küçüğün elini sıkıca tuttum. Enkazın üstüne çıkmaya

başladım. Ayağı takılan ufaklığı bazen sargılı sol kolum, bazen kendi çabaları kurtardı düşmekten. Ufaklığı orda bırakıp enkazın üstünde gezinmeye başladım. Kolumun girdiği yerlere doğru sokuldum. Bağurdım boşluklara. Kimse var mı? Saatlerce betonların ölüm kokan aralıklarından toprağın altını kazmış, bir umut diyerek her ses verişimde içimde saf bir duayla kardeşimi aradım. Bilmiyorum ne kadar geçmiştir. Ellerimle alnımı sildiğimde, bazen siyah bazen pembemsi bir ıslaklıkla karşılaştım. Ufaklığın yanına gittim. Sessiz sedasız oturuyordu. Elinde de bir oyuncak vardı. Ayaklarının altında kırmızı kumaş gözüme çarptı. Hızlıca ufaklığı kenara ittim ve ayaklarının altındaki kumaşı çekmeye başladım. Kumaş kopup elimde kaldığında betonların arasında başparmağı kopmuş, bembeyaz, avucuna resimler çizilmiş bir kol görüldü. Sesimi kesti acım. Ağlayamadım bile. Düştüm, dizlerimde derman kalmadı! O enkaz altında duran nazenin beden kardeşimindi! Bir an şuurumu yitirdim, ufaklığı kucağıma aldım ve bilinçsizce bilinmeyene doğru koşmaya başladım. Hemen oradan uzaklaşmak istiyordum. Düşünemiyordum, intihar kokuyordu her yer. O öldüyse ben niçin yaşıyordum? Göğsümde tarifsiz bir yangın vardı. Başka zaman anlayamazdım kalbimin ağladığını, iç çeke çeke feryat ettiğini.

Kırmızılardan mavilere aktı ayaklarım. Deniz akşamüstü yüzümüze öfkesini saçıyordu. Yer betonların cehenneminden payını almış param parçaydı. Oturdum saçlarıma dokundum. Açtım. Açıktaydı yıllarca örtünün süsüyle günahlardan saklanan saçları. Kolumdaki sargıyı çıkartıp saçlarıma sardım. Ufaklığı koklayarak bağıma bastım, saçlarından beton kırıntılarını ayıkladım. Adın ne ufaklık? Sevgi... Kulaklarıma inanamamıştım, ufaklık can bu kadar büyük bir şoktan sonra adını nasıl söyleyebilmişti? Saçlarına ölüsüne dokunamadığım kardeşimin son bu sesini, onun payından kopartarak bıraktım.

Zaman durdu, İnsanlar öldü. Payımıza sabır kaldı. Dondurulmuş zamanın buzlarını saatler sonra yürürken gördüğüm polis çözdü. Annemi ve babamı sorduğumda, hayat bu, üzülme diyerek teselli ettiler beni. Sonra bir avukat geldi yanıma. Ölümüne inat mutlulukla sarı yakalı genç avukatın "Artık çok zengin oldun, çünkü sizin sülalenin tek varisi olarak bir sen kaldın geri-

ye," lafı midemi bulandırmıştı. Sevgi'nin ailesini sordum. Yoktu. Hiçlik insanın aklını kaybetmesine bir nedendi. Yıllar sonra bunları anlatırken gözlerimde yaşlar donmuş, denizlerin öfkesini kazanmıştım. Gökyüzü kahrından kararınca Ya Rab, derdim. Ve yıldızları takardım Sevgi'nin saçlarına. Ölümünün veresiye dağıtıldığı bir hayattan milyarder bir hayata yürüyüşümü hayranlıkla izleyenler, hatta imrenenler bile olmuştu. Ama neye yarar, insan tüm sevdiğilerini toprağın bağrına verdikten sonra.

Sustuklarım konuştuğularıyla kardeşken söyleyebilirim şunları da... paramparça bir hâldeyken bir avuç dua ve yer çekimine karşı koyan bir gülümseme, benim aklımı kaybetmeme engel oldu. Her gün, her nefesimde "Sabır ya Rabbim!" diyerek ve aslında kardeşliğin kanda olmadığını, ümmet kardeşliğini, para ve pulun dağıtıldıkça nefes aldığını, yalnız Allah'tan çok korkmakla, âlimler gibi okumakla insan olunduğunu öğrendim. Kaderimden bana kalan Sevgi, depremden kaçtığım o günlerden beri elini bırakmadığım candaşım, mahkeme kararıyla ve gönlümün kapılarını sonuna kadar açmasıyla öz kardeşim oldu. Sevgi'nin gülümsemesi ve o gün tek başınlığımdan beni kurtaran, çukurlardan uçarak uzaklaştıran Rabbimin inayetiyle ben, bugün toprakta böceklerle kendimden vererek böylesi yükseleceğimi bilemezdim.

99 yılından sonra 2010 yılının kozmopolit metropol yaşamında buldum kendimi. Kozmik yalnızlığı yaşarken Sevgi ile kardeş sıcaklığını tattım. Bir başıma olmadığımı gördüm ona her sarılışımında. Dünyadan her kaçmak istediğimde, alnum secdede şükrettim, yalnız olmadığımı. Gidenin yerine gelenle avunmasını meşk ettirdim ruhuma. Allah böyle dilediyse vardır mutlaka bir hikmeti deyip acımı gönlümün derinliklerine gömdüm.

Bir gün Sevgi'yle depremin olduğu sokaklarda gezinirken, deprem günü ne kadar sıkı tuttuysam ellerini, en az o kadar sıkı ellerimi, Sevgi. Mütemediyen tebessüm eden çehresiyle bir bakış gönderdi bana. "Ben senin kardeşim değil miyim?" der gibiydi. Yer çekimine karşı koymaktır gülmek. Ve ölüm kokan kalbinizde duaların fiilidir gülmek... Ne yanımdan ayrıldı ne de yüreğimden... Çiçekler açtı gönlümde. Hem meleğim oldu hem annem

hem babam. Tek mirasçım Sevgi'nin şimdi benim için dua etmesini arzularım.

Ben 99 depreminde betonların altında ağlayarak toparlandığım cehennemden, cennet kokan bir toprağa beyaz kefene sarılarak kondum. "Rabbim," derim, ötesi yok! Şimdi böceklerle kardeş nefsimе düşmanım. Kendimden verir, Sevgi'yi kocaman bir duayla büyütürüm. Hep şöyle derdim: "Şimdi bir kimsesizin kimsesi oldu," ve rahmet ardından o âyet, beni daim huzura kavuşturdu: "Dünya ve âhiret hakkında düşünürsünüz. Sana bir de yetimlerden soruyorlar. De ki: Onlar hakkında yapacağınız bir ıslah, işlerine karışmamaktan daha hayırlıdır. Eğer onlara karışırsanız, onlar sizin kardeşlerinizdir. Allah, bozguncuyla ıslah ediciyi bilir, birbirinden ayırt eder. Eğer Allah dileseydi, sizi zora koşardı. Şüphesiz ki Allah çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir."

Öykü Yarışması İkinci Mansiyon

Süveyda Nur SAKA

Korkut Ata Anadolu Lisesi

GURBET GELİNİ

Sizce nasıldır bilemem ama, kimilerine göre seksen yedi yıl çok uzun bir süre gibi gelebilir. Oysa benim için daha dün gibi... Hiçbir şeyi unutmuş değilim. Ne babaannemin anlattığı hikâyeleri ne Çoruh'u ne de Bayburt'u, kısacası geçmişimi... Bütün duyguları orada tattım. Hepsi yaşamaktan yorgun düşmüş, hasretle çarpan yüreğimde... Sevmiş, sevilmiş, üzölmüş, gülmüş, yeri gelmiş ağlamış, şu yürektedir her şey...

Anlatılacak o kadar çok şey var ki nereden başlayayım bilemiyorum. Sürekli çocukluğum geliyor aklıma... Hep derlerdi, "İnsan yaşlanınca çocukluğunu hatırlar," diye. Daha dün yediği yemeği hatırlamazken...

Hiç unutmam bir gün babaannem, surların dibinde otururken, kız kardeşimle bana kalenin yapılış hikâyesini anlatmıştı. Hikâyeye göre iki kardeş, biri bir ucundan diğeri bir ucundan başlamışlar yapmaya. Surlarının birleştiği zaman o iki kardeş birbirlerini tanıyamamışlar. Kız kardeşim o zaman;

- Abla, demişti. Biz de bir gün ayrı düşersek, yıllar sonra görüştüğümüzde birbirimizi tanıyamayacak mıyız? Ben de;

- Biz hiç ayrılmayacağız ki, demiştim. Ne de büyük konuşmuşum öyle. Şimdi bırakın yüzünü görmeyi, kokusunu içime çekmek, siyah örgülü saçları bağrıma basmak istedim...

Ya babaannem... Vaktinde çok gülmüştük rahmetliye. Sürekli olarak "Ben ölünce Şehit Osman'a gömün," derdi. Şimdi anlıyorum onu. Ne güzel olurdu orda yatmak. Bütün Bayburt ayaklarının altında... En azından kendi özünde, memleketinde, için rahat... Şimdi babaannem Duduzar'a karşı

uzatmıştır ayaklarını, basmıştır türküyü. Güzel de söyledir tandır başında: Şehit Osman, Duduzar, Bayburt Kalesi...

Bir de benim gelin hamamımda söylemişti bunu. Bayburt'un gelin hamamları meşhurdur. Peştamala sarılmış, gümüş nalınlı genç kızlar, beni göbek taşına oturtup etrafımda halay çekmiştiler... Kirazlar, yenidoğanlar hele babaannemin yaptığı tandır keteleri... hiç sormayın... kokoç ezmezi yani diğer bir deyimle kuşburnu suyunun yanında iyi olmuştu. O gün çok eğlenmiştik. Kına gecem de dillere destan olmuştu. Kınamda koşuşturan çocuklar, kahkahalar atan genç kızlar, ehrama bürünüp gelin aday seçmeye gelen delikanlılar... Ve annemin benim için diktiği kırmızı kınalığım. Hâlâ dolabımda asılı... belki biraz eski belki biraz solmuş... ah ve daha neler neler... sabaha yakın kale burçlarında söylediğimiz veda şarkıları:

"Vardım ki yurdum da ayağı göçürmüş

Yaovu gitmiş, ıssız kalmış otağı

Camlar şikest olmuş. meyler dökülmüş"

Nerden bilebilirdim ki bu şarkıların benim Bayburt'a tam anlamıyla veda edişimin parçaları olduğunu?

Geçenlerde bizim gelinin kardeşinin düğününe gitmiştik. Yad ellerden, taa Bosna Hersek'ten gelin getirmişler. Yüzündeki mutluluğun arkasında yatan hüznü bir tek ben gördüm. İyi bilirim bu acıyı... Ben de bir yabana gelin gitmişim. Bir daha geri dönmek üzere... Rahmetli eşim Bayburt'a asker gelmişti. Kale gezmelerinin birinde beni görmüş, beğenmiş, istemişti. İsteme esnasında verilen vaatler yerine getirilmedi. Bir daha kırağı çökmüş toprak kokusunu içime çekemedim. Gürül gürül akan Çoruh'un kenarında çamaşır yıkayamadım...

Ben İstanbul'a gelince babaannemi de Şehit Osman'a defnetmişler. Tam istediği gibi... Kız kardeşim ise Duduzar'a gelin olmuş. "Hiç ayrılmayacağız," dediğim kız kardeşim, evinin kadını olmuş bense. Benim yerime artık o yıkayacak Çoruh'un sularında çamaşırını. Toprağın kokusunu o çekecek

içine. Bense boğuk camlardan gurbet şehrin lodosunu izleyeceğim... Bizim yılların şairi Kemalettin Kamu'nun dediği gibi;

*Gurbet o kadar acı
Ki ne varsa içinde
Hepsi bana yabancı
Hepsi başka biçimde.*

*Eriyorum git gide
Elveda her ümide
Gurbet benliğimi de
Bitirdi bir içimde.*

*Ne arzum, ne emelim
Yaralanmış bir elim
Ben gurbette değilim
Gurbet benim içimde*

Ah bu torunlar nereye kayboldular. Zaten hiç büyük sözü dinlemezler. Akılları, fikirleri oyunda... Ben de artık içeri girsem iyi olacak. Bu İstanbul'a da, lodosuna da alışamadım bir türlü... Nerede Bayburt'un serin rüzgârları...

Öykü Yarışması Üçüncü Mansiyon

Zeliha AKKAYMAK

Fen Lisesi

PİSİPİSİNE

Coktandır bu anı düşünüyordu aslında. Başını yastığa her koyduğunda ya da canı her sıkıldığında bir ses beyninde yankılanıyor, kalbi bir mengeneyle sıkıştırılmışçasına daralıyor, bunalıyordu. Çaresizlik onu gitgide tüketiyordu. Zamanla geçer dediği bu duygu, bütün hayatını ele geçirmiş, nefes alamaz hâle getirmişti onu. Ne zaman karar verdiğini hatırlayamadı birden. Belki çok önceden yapmalıydı bunu, ama hazır değildi. Şimdi tam sırasıydı işte. Karısının onu terk ederken söyledikleri geldi aklına. “Sensiz çok daha mutluym. Canın cehenneme.” O bu sözleri söylerken, yıllarca aynı yastığa baş koyduğu, hayatını paylaştığı karısının yüzüne bakmış, sözlerindeki içtenlik ve gözlerindeki kin, içini acıtmaktan çok korkutmuştu.

Evet, korkmuştu. Bu kadar kötü biri miydi ki, karısı ondan böylesine nefret etmişti? Ne tuhaf... Karısının istediği oluyordu işte. Muhtemelen gideceği yer cehennemdi. Gülmek istedi hatta utanmasa kahkahalar atacaktı. Deliriyor muydu yoksa? Gerçi bunların artık ne önemi vardı? Birazdan herkesin hayatında en az bir kere düşündüğü şeyi yapacak, ilk defa bir şeyi başaracaktı. Birkaç dakika sonra hayatı ellerinden kayıp giderken o, acınası hayatına son verecek yani intihar edecekti.

Uçurumdan aşağı bakarken neden böyle bir intihar yolu seçtiğini düşündü. Başka bir yol denese cinayet olduğu sanılırdı belki de... Kimseyi vebal altında bırakmak istemiyordu. Gerçi kim, neden öldürmek istesindi ki onu? Cebinde meteliği yoktu, yanında dostu. Tabii, iş arkadaşı Kadir’i saymazsak. O da köylüsü, çocukluk arkadaşıydı. Onun dışında yapayalnız ve mutsuz bir adamdı o. Öldüğünü duyunca karısı üzülür müydü acaba? Biraz üzülürdü belki. Ama belki, ama biraz... Karısı hastayken

terk etmişti onu, şimdi neden umursasın ki? İnsanlar haline acır, “Zavallının başına kim bilir ne geldi?” derlerdi. Köydeki akrabaları duyardı sonra. Yas tutar, ağıtlar yakar, gözünün nuru Fadime’sine beddualar ederlerdi. Gerçi oralarda da pek kimsesi kalmamıştı artık.

İstanbul’a ne hayallerle geldiklerini hatırladı. “Taşı toprağı altın,” derlerdi köyde İstanbul için. Giden geri gelmediğine göre demek ki bu şehir insanların ellerinden tutuyordu. Nerden bileceklerdi bu şehrin insanları yuttuğunu, hayalleri kurduğunu... İstanbul ‘a geldikleri ilk gün karısının yüzündeki ifade gitmiyordu gözünün önünden. Yeni doğmuş bebekler gibi etrafına şaşkın şaşkın bakmış, kocasına biraz daha sokulmuştu. “Niyazi buralara geldik amma iyi mi ettik acep?” diye sormuştu usulca. Kocası da şaşkın olduğundan cevap verememişti. Ellerinde köyden getirdikleri azıkları ve bohçalarıyla çekine çekine yürüyorlardı. Eve geç kalan çocuklar gibi birbirlerinin koluna sımsıkı yapışmışlar, nefes almaya korkuyorlardı âdeta. Zar zor başlarını sokacak bir ev bulduktan sonra çalışmaya başlamışlar, Niyazi bir fabrikada işçi, Fadime de bir lokantada bulaşıkçı olmuştu. Daha çok para geçince ellerine öyle mutlu olmuşlardı ki hep öyle kalacağız sanmışlardı.

Tüm bunları düşünürken başı döndü birden. Düşecek gibi oldu. Şimdi düşse şuradan, bu sahneyi daha çok uzatmasa... Ama son kez, kendisini mağlup eden hayatı hatırlamak istiyordu, en azından birkaç dakikalığına. Bağdaş kurup oturdu. Çocukken arkadaşları düşünce ya da yaralanınca “Ne şehit oldu ne gazi. Pisipisine gitti bizim Niyazi.” der pis pis sırtırlardı. Nerden bilecekti çocukken sinir olduğu bu sözlerin tüm hayatını özetleyeceğini. Boşuna gitmişti işte tüm hayatı. Geriye kalan pişmanlık ve acı...

Gözleri uzaklara daldı sonra. Bütün İstanbul’u görüyordu bu tepe. Biraz ilerisinde çocukların koşuşturduğu uzunca bir çayır, tepenin sonuna doğru keskin bir uçurum... Kimse düşmesin diye burasını çitle çevirmişlerdi. Fakat zamanla çit eskimişti. Karısını buraya sırf bu manzarayı görsün diye getirmiş, karısı hayran hayran baktıktan sonra ellerini çırparak “Burada bir evimiz olsa keşke,” demişti. Sessiz kaldığını görünce “Olur değil

mi?" diye fısıldamıştı. "Neden olmasın?" demişti ama, olmamıştı işte. Neden çoktu.

O gün eve dönerken hava epey kararmış, birçok ev ve dükkân ışıklarını yakmıştı. Etraftaki ışıklara, dükkânların vitrinlerine bakarken vakit epey ilerlemiş, evin yolunu zar zor bulmuşlardı. Bütün ışıklı yüzüne rağmen pek çoğunun hayatını karartıyordu İstanbul. Tıpkı onun hayatını kararttığı gibi. Karısı Fadime ilk başta çalışmak istememiş, sokağa çıkmaya çekinmişti. Fakat Niyazi'nin aldığı para ev kirasına bile zor yetince mecbur kalmıştı çalışmaya. Zamanla işe alışmıştı. Ama İstanbul'un süslü pırlıtsı yavaş yavaş Fadime'yi de çekiyordu içine. İlk başta ondaki değişimi fark edememişti Niyazi. Sonra yavaş yavaş hayatlarına karışmıştı soğukluk.

Bir gece eve çok geç geldi Fadime. "İşten bırakmadılar müşteri çoktu," diye geçiştirdi, Niyazi sorunca. İnandı Niyazi ona. Daha önce Fadime'si ona hiç yalan söylememişti ki. Her geçen gün eve daha da geç geliyor, daha da soğuyordu ondan. Davranışlarından şüphelendi Niyazi. Onu aldatmasından korktu. Gizlice takip etti onu. Fadime, her zamanki gibi çalıştığı restorana girmişti. Bundan bir sonuç alamayınca iş arkadaşlarını sıkıştırıp sorgulamıştı. Kime sorsa, "Tövbe tövbe. Fadime bu yapar mı öyle şey?" diyorlardı. Utandı Niyazi bu yaptığından. Pekâla, Fadime niye böyle davranıyordu? Bazen kolundan tutup sarsmak, "Ne yapıyorsun sen?" demek istiyordu.

Sonra gerçeğin farkına vardı. Aralarına giren başka biri değil, hayattı. Artık onu sevmiyor, beğenmiyordu Bunu ona olan bakışlarından fark etti Niyazi. Ona küçümseyerek bakıyor, sanki yanaşmasıymış gibi davranıyordu. O gün hiddetle eve geldi Fadime. "Arkadaşlarıma ne dedin sen?" diye bağırdı. Suçlu değilmiş gibi Niyazi de Fadime'nin üzerine yürüdü. Elini kaldırdı. Fadime'nin bir şey demesine fırsat bırakmadan indi tokat yüzüne. Fadime İstanbul'a geldiği ilk gün nasıl şaşkın baktıysa öyle baktı ona. Sonra bir iki parça eşyasını topladı. Hiç unutamayacağı son sözleri söyledikten sonra bütün anılarını, mutluluklarını gözü yaşlı bırakarak ardına bile bakmadan çekip gitmişti. Neye uğradığını şaşırılmıştı Niyazi. Karısının onu terk ettiğini öğrenen

iş arkadaşları, nasıl küçümseyerek bakmışlardı ona. Sen de adam mısın der gibi.

Sonra bir köylüsü yanına gelmiş nereden bulmuşsa bir silah tutuşturmuştu alalacele eline. "Hadi!.." demişti gözleriyle. İlk önce anlamamıştı ne olduğunu Niyazi. Silah cebinde yürürken herkes ona bakıyor, karısını vuracak diye ayıplıyorlardı sanki. Bütün gün karısının işten çıkmasını bekledi. Sonra Fadime'si göründü. Ne çok özlemişti onu. Kaçırarak evlenmişti Fadime'yi. Şimdi nasıl katili olur, ona nasıl kıyardı? Fadime onu fark etmemişti, önüne bakarak yürüyordu. Koşarak eve geldi Niyazi. Nasıl düşünmüştü karısını vurmayı? Kim ne derse desin o yapmayacaktı böyle bir şeyi. Artık daha çok çalışıyor, düşünmemeye çalışıyordu.

Bir gece dayanılmaz bir ağrıya uyandı. Sanki her tarafına cam kırıkları saplanıyor, hareket ettikçe canını daha çok acıtıyordu. Ah, Fadime'si yanında olsaydı mutlaka bir çözüm bulurdu. Ağrıları hafifleyince uyudu. Geçici bir ağrı sanarak yanıldığını, iş yerinde yığılıp kalınca anladı. Arkadaşları hastaneye yetiştirdiler onu. Bir sürü tetkik yapıp, iki gün sonra gelmesini söylediler. Hayatının değiştiği o güne uyandı sonra. Doktor ciddi bir yüz ifadesiyle hastalığının ölümcül olabileceğini söylerken bir film karesinde gibi hissetti kendini. Şimdi doktor altı ayın var diyecek ya da üç, iki, bir diye geri sayıma başlayacaktı. Ama tedavi olursa önlenebilirdi bu hastalık. Tabi çok para lazımdı bunun için. Hastaneden çıkarken ne yapacağını düşünüyordu. Sonra bir sigara yaktı, doktorun dediklerine inat.

Yaşasa ne olacaktı ki? Kimin umurundaydı? Ama Fadime bilsin istiyordu. Belki hâline acır geri dönerdi ona. Ona karşı yüzü olmadığından Fadime'nin bir arkadaşına anlatmış, sıkı sıkı tembih etmişti Fadime'ye söylemesi için. İşte bir ay olacaktı nereyese. Her gün kapı çalınacak, Fadime ansızın çıkıp gelecek diye bekliyordu. Ses seda yoktu hâlbuki. Gerçeği kabullenmek istememişti ama Fadime artık onu tamamen silmişti. Sonra yüzü mahkeme duvarı gibi olan patronunun onu haksızca işten çıkarması. Halden anlamayan adam, hastalığını fırsat bilmiş dinlenmesi gerektiğini öne sürerek ukala bir tavırla emekleri için teşekkür etmiş, muhasebeden çıkışını yapmasını istemişti.

Niyazi, arkadaşlarının uysal, kendi hâlinde biri diye nitelendirdiği o sabırlı adam, patron daha sözlerini bitirmeden adamın yüzüne patlatmıştı yumruğunu... tüm hayal kırıklıklarının, talihsiz yaşamının öcünü almak istercesine. Öyle ki adamın ağızıyla burnu yer değiştirmiş, nezarethanede birkaç gün yatması bir yana tazminat bile alamamıştı. Allah'tan patron insafli çıkmış ve şikâyetçi olmamıştı. Arkadaşı Kadir ona yeni bir iş bulmaya çabalıyordu. İşte bugünden önceki hayatı bundan ibaretti.

Bu sabah hayatının artık raydan çıktığına karar vermiş ve çoktandır düşündüğü ölümü misafir etmişti düşüncelerine. Artık her şey bitiyordu. Hayata dair tüm telaşı, ümitleri, hayalleri... Bir an yapacağı bir hareket hepsini ondan çalıp götürecekti. Böyle düşünürken babasının sürekli anlattığı bir hikâyeye geldi aklına. Adamın biri gittiği berbere saçının ne renk olduğunu sorar. Berber de gülümseyerek: "Önüne dökülünce anlarsın," der. İlk başta bir mana veremediği bu kısacık hikâyenin ne demek istediğini yaşayarak öğrenmişti. Pişmanlıklar çok geç fark ediliyordu. Hani insan bazen kendisi olmasa bile hayatın devam edeceği, dünyanın döneceği düşüncesiyle örülmüş bir korkuya kapılır ya o da öyle değersiz, kıymetsiz hissediyordu kendini.

Ellerini birazdan sonsuza kadar yatacağı toprağa dayamış, kara kara düşünürken parmaklarına bir şeyin değdiğini, onu rahatsız ettiğini fark etti. Dikkatle bakınca gördü karıncaları. Elini yollarının üstünden çekip çalışmalarını izledi. Karıncalar azimle kendinden onlarca kat büyük buğdayları taşıyorlardı. Bunu öyle bir düzen içerisinde yapıyorlardı ki uzaktan karıncaları gören biri, onları bozulmuş bir tesbih sanabilirdi. Sırf karıncanın ne yapacağını merak ettiğinden buğdayların birini çekip aldı. Biraz uzağa fırlattı. Biraz bekleyince karıncanın buğdayı tekrar aldığını gördü. Her seferinde biraz daha uzağa atıyor, karınca azimle buğday tanesini bulup yoluna devam ediyordu. Birden "Bu karınca kadar olamadım," diye düşündü. Kendisinin ne farkı vardı bu karıncadan? Karınca kendisinden onlarca kat küçük olmasına rağmen, amacını gerçekleştirmek için çabalıyordu. O ise hayalleri biraz uzaklara itilince vazgeçmiş, pes etmişti.

Gerçekten hayatı son bulunca kurtulabilecek miydi karanlıklarından? Uçurumdan aşağı baktı tekrar. Bilinmeze giden bir

yol gibi uzanıyordu önünde uçurum. İki yol vardı ya tamam ya devam dediklerinden... Peki, hangisi mutluluğa ulaştıracaktı onu? Yaşayacağı güzel günler vardı belki de. Belki de yaşadıkları bir sınavdan ibaretti. Böyle düşünürken telefonu çaldı. Açmayı düşünmedi. Zihni gitgide bulanıklaşıyordu. Çareler bile çaresiz kalıyordu karşısında. Zaman belki tüm hayallerine ağzının payını vermişti. Ama yenilmek, vazgeçmek şart mıydı? Hayat bu, düşün ki tuttuğun dalın kıymetini öğrenesin. Çabalamadan, sonuna kadar direnmeden başarı beklemek suya yazı yazmak gibi... Güzel günler insana gelmez bizim onlara koşmamız lazım. Nasıl bir anda değişmişti düşünceleri? Bir karınca bile ne kadar etkiliyordu insanı. Demek ki önemli olan bardağın dolu tarafından bakabilmektir. Hasta olsa bile en azından eli, ayağı sağlamdı. Hem belki iyileşebilirdi. Fadime'ye kendini affettirecekti.

Sonra onu fark etti. Uçurumun başladığı yerde duran güzelim papatyayı. Hayata gülümser gibi açmıştı yapraklarını. Nasıl böyle bir yerde yetiştiğine hayret etti. Şu çiçek bile nasıl mücadele veriyordu yaşayabilmek için. Oysa kendisi bu çiçekten bile âcizdi. Eğilip çiçeği koparmak istedi. Çiçek uçurumun bir adam boyu kadar derinliğindeydi. Telefonu çalmaya devam ediyordu inatla. Baktı, arayan arkadaşı Kadir'di. Son günlerde onu teselli etmek için didinip duruyordu zaten. En çok onu özleyecekti herhalde Fadime'yi saymazsak. Sesini duyarsa tamamen vazgeçerdi. Zaten iki arada bir derede kalmıştı. Telefonu yana fırlattı. Kendi kendine şu çiçeği almasının hayata ilk adımı, ilk başarısı olacağını söyleyerek çiçeğe uzandı. Fadime'ye bu çiçeği götürecekti, hayatında ilk defa af dileyecekti.

Çiçeğe bir türlü ulaşamıyordu. Mesafe çok uzaktı, düşebilirdi ama umursamadı. Düşerse kaderinin bu olduğuna inanacak, üzülmecekti. Ayağı kayar gibi oldu. Hayal kırıklıkları boşlukta kaybolurken o, mutluluğun ellerinden tuttu. Telefonu yalvarırcasına çalmaya devam ediyordu. Olaydan birkaç gün sonra çocuklar maç yaparken top uçurumdan aşağı kaçtı. Çocuklardan biri topu almak için koştururken orada bir ceset gördüğünü haykırdı. Arama çalışmaları sürerken bir telefon buldular. Birçok cevapsız arama ve bir mesaj. Pek anlam veremedikleri bu mesajda şunlar yazılıydı: "Niyazi ben Kadir. Aradım ama açmadın. Fadime her

yerde deli divane seni soruyor. Daha yeni duymuş olanları. Çünkü anlattığın arkadaşı kaza geçirmiş o gün. Hastaneden çağırıyorlar bir de. Galiba tahliller karışmış. Köylüm, sen de ne şans var ya. İşi de buldum sayılır. Hadi gözün aydın ola. Aman ha, beni hemen ara." Belki gerçekten biri ölmüştü orada ama o Niyazi miydi? Gerçi, ne Niyaziler vardı hayatın oradan oraya savurup uçurumun kıyısına getirdiği. Kim bilir belki Niyazi de savrulanlardan biriydi.

**ÖYKÜ YARIŞMASININ
DİĞER KATILIMCILARI**
(Alfabetik Sıra İle)

YARIM KALANLAR

Genç adam ağır adımlarla ilerliyordu. Anılarla dolu olan sokağın sonundaki eve gidip gitmemek konusunda hâlâ tereddüt yaşıyordu. Bir taraftan “Gitmeliyim,” diyordu, “Gitmeliyim ve onları ne halde bıraktığımı görmeliyim.” Bir taraftan da “Bu bana daha fazla acıdan başka ne verecek ki?” diyordu. Elindeki defterin düşmesiyle karmakarışık bir düşünce dünyasından çıkması bir oldu. Bu defter onun için çok önemliydi. Hemen eğildi ve defteri aldı. Ağladığını fark etmemişti. Ta ki gözyaşları defterin açılan sayfalarını ıslatana kadar... Defteri kapattı ve gözyaşlarını sildi. Bu defa genç adamın kafası netti, gidecekti. Birden hızlandı ve kendini kapının önünde buldu. Eşini ve kızını sağ salım bırakıp gittiği, döndüğünde bıraktığı gibi bulamadığı evinin kapısı önünde...

Anahtarları cebinden çıkardı. Kapıyı sonuna kadar açtı ve içeri baktı: Bomboş. “Ama bu nasıl olur?” dedi, kendi kendine. Kızı ve eşinden hiçbir iz kalmamıştı. Elindeki deftere yöneldi tekrar. Ona kutsal bir şeymiş gibi bakıyordu. Genç adamın gözünde bu defter, ailesinden ona kalan tek kıvrıntıydı. Şimdi ne yapacaktı? Elindeki kıvrıntıyla yetinebilecek miydi? Yetinemeyeceğini düşünüyordu, ama başka bir çaresinin kalmadığını da biliyordu.

Defteri bir an önce okuma kararı aldı. Kendinden emin bir şekilde dışarıya yöneldi. İçeriye son bir bakış attıktan sonra kapıyı çaktı, kilitledi, anahtarı cebine attı. Nereye gideceğini bilemeden yola koyuldu. Defteri okumakta kararlıydı. Oysa içinde ne fırtınalar kopuyordu. Ne kadar şanssız olduğunu düşünüp duruyordu. “Neden ben?” demişti kaç kere. Ama onun sessiz çılgınlıklarını kimse duymamıştı. Sakin bir bahçede bir bank bulup oturdu.

Elindeki defterin kapağını ağır hareketlerle açtı. Kızının tanıdık, güzel yazısını görünce kendini tutamadı, gözyaşları boşal-

dı yine. Parmaklarını yazıların üstünde gezdirdi. Önünden geçen insanların kendisine anlamsız bakışlar attığını görünce sakinleşmeye karar verdi. Uzun bir uğraştan sonra başardı da. Şimdi okuma zamanıydı.

I

“Merhaba, benim adım Duru. 14 yaşındayım. Annemin adı Zeynep, babaminkisi Altan. Annemle yaşıyoruz. Babamla da telefonda konuşuyoruz. Onu en son, iki sene önce gördüm. Ben hâlâ neden gittiğini anlamış değilim. Babama soramıyorum, anneme soruyorum. Kelimelerimin gücü sadece anneme yetiyor. Annem ‘Bizim için gitti,’ cevabını veriyor. Ama bence yanılıyor. Bizi düşünseydi burada, yanımızda olmaz mıydı?”

* * *

Genç adam, hatırlamıştı telefon görüşmelerini. Zaten o telefon görüşmeleriyle yetinmişti iki sene boyunca. Ama o ses tonuna sahip bir kızın bu kadar cesur cümleler kurabileceğini hiç düşünmemişti.

II

“Bu gün güzel bir gündü. Annemle gezdik. Ondan babamla ilgili anılarını anlatmasını istedim, anlattı. Ne zaman babam hakkında konuşsak annemin gözleri parlıyor. Annem babamı hâlâ çok seviyor. Ben de...”

* * *

Genç adam sanki karşısında biri armış gibi “Ben de sizi seviyorum,” dedi ve sayfayı çevirdi.

III

“Fark ettim de babamla beraber çekilmiş hiç fotoğrafımız yok. Ben de annemden babamın bir fotoğrafını istedim. Birazdan annemin, babamın ve benim fotoğraflarımızı yapıştıracağım. Biz birlikte değiliz, resimlerimiz ayrı olmasın diye düşündüm.”

Genç adam sayfayı çevirince kızının bahsettiği fotoğrafları gördü, “Sen iki senede ne kadar büyümüşsün böyle!” dedi kendi kendine. Kızının ve eşinin fotoğraflarını defterin sayfasından

kopararak çıkardı. Öptü, kokladı cüzdanına koydu. Bir sonraki sayfaya geçti.

IV

“Baba, neden kendini bu kadar çok özletiyorsun ki? İçimde bir boşluk var. Senin boşluğun, özleminin boşluğu... Lütfen gel ve o boşluğu doldur.

Sürekli resimlerine bakıyorum. Bazen de ağlıyorum. Bilirsin ben sulu gözlüyüm. Ağlamadan duramam. Hele özleminin yükü bu kadar ağırken...”

V

“Ödeyemediğimiz kira yüzünden ev sahibi ne zamandır sıkıştırıyor. Babam üzülmesin diye ona söylemiyoruz ama nereye kadar?..”

Genç adam hem kendine kızdı, düşüncesizliği yüzünden; hem eşine kızdı, sakladığı için; hem de ev sahibine kızdı, sabırsızlığı yüzünden. Kızı dışında herkes payını almıştı bu kızgınlıktan.

VI

“Yine ev sahibi geldi, annemle tartıştılar. Adam kapıyı çarptı, gitti. Annem yanıma geldi. Uygun fiyata şirin bir ev bulduğunu söyledi. ‘Okulum ne olacak?’ dedim. Okula fazla uzak olmadığını söyledi. Anlayışla karşıladım. Bu saatten sonra ne yapabirdim ki; kabullenmekten başka?”

Genç adam şimdi anlamıştı evin neden boş olduğunu. Söyleyecek bir şey bulamıyordu. Hafif esen rüzgâr biraz üşütse de aldırış etmedi. Okumaya devam etti.

VII

“Eşyalar kamyonu yüklendi. Biz de taksiye bindik. Şoför biraz hızlı sürüyor ya da bana öyle geliyor. Annem defteri görünce ‘O ne?’ diye sordu. Ben de ödev olduğunu söyledim.”

Genç adam bir sayfa daha çevirdi. Sayfanın boş olduğunu görünce ağzından çıkan tek kelime 'kaza' oldu. Hiçkırarak ağlamaya başladı. Artık eşi ve kızı ile konuşabileceği tek yer hayalleriydi. Cebinden bir kalem çıkardı ve yazmaya başladı.

VIII

Siz gittiniz, ben geldim. Bu yanlış zamanlamanın bir telafisi olamaz, biliyorum. Yine de özür dilerim. Yarım bıraktığın defteri tamamlayacağım. Yazmaya başladım bile. Ama bir sorun var. Ben şimdi yarım kaldım.

HAYATLA YÜZ YÜZE

Gençlikti ilkbahar, kış ise yaşlılık. Her insan gibi ben de ilkbahar sonrasında gelen kışı yaşıyorum. 50 yaşını devirmiş, 62 yaşında, birçok toruna sahip bir dedeyim. Adım Osman. Benim yaşımdaki birçok arkadaşımın yapmış olduğunu yapmadım. Yani hayata küsmedim. Hayatımın neşesi olan hanımı genç yaşta o kara toprağa vermiş olsam bile... Mesleğim öğretmenlikti, şimdi ise emeklilik. Hayatım iki şeyden ibaretti; birisi mesleğim diğeri ise hayatımın neşesi olan eşim. Eşimi kaybettikten ve emekliye ayrıldıktan sonra hayatımı torunlarıma adadım. Gerçekten de öyle, torunlarımı çok seviyorum. Onlarsız bir hayat düşünemiyorum. Sanki onlar eşimden sonra benim hayatımın neşesi oldular. Neyim var neyim yok torunlarımla paylaşıyorum. Evliliğimizden bir kız, bir erkek çocuğumuz oldu. Her evladımın da ikişer çocukları... Yani 4 torunum var. Biri henüz bebek... Adını da ben koydum: Emir. Emir benim tek erkek torunum. Diğer torunlarımın üçü de kız. Açelya, Züleyha ve Ayça. Geçen hafta kızıma yemeğe davetliydim. Kapıyı torunlarım açtı ve boynuma atladılar. O kadar çok mutlu oldum ki... Biraz oturup sohbet ettik. Onlarla sohbet etmek çok güzel. Torunlarıma: "Çocuklar dersler ne durumda?" diye sordum. Açelya hemen atıldı: "Dedeciğim, lise ilk üç çok güzeldi. Fakat 4 olunca biraz değişiyor. Ama olsun derslerim çok iyi. Sonuçta kimin torunuyuz," dedi. Sonra Züleyha söze başladı: "Dedeciğim lise 3 çok güzel. Derslerin çok fazla ağırlığı yok. Derslerimde çok iyi," Ayça devam etti: "Dedeciğim ben de onlara katılıyorum. Derslerim iyi 9. Sınıf kolay," dedi. Ben de onlara: "Çocuklar derslerinize iyi çalışın. Eminim ki bu gidişle hepiniz çok iyi yerlere gecesiniz," dedim.

Oğlum, gelinim ve Emir gelince hep birlikte öğle yemeği yedik. Hepimiz çok mutluyduk. Yemekten sonra Açıya, Züleyha ve Ayça ile çarşıya çıktık. Torunlarıma ne istediklerini sordum, güzel bir alışveriş yaptık. Onların mutluluğu benim mutluluğum. Eve dönerken onlara “Ne zaman karne alacaksınız?” diye sordum. Onlar da iki hafta sonra alacaklarını söylediler. Ben de onlara “Gençler karneler alındıktan sonra doğru bana gelin, önemli bir işimiz var,” dedim.” Şimdiden çok heyecanlıyız, dedeciğim,” dediler. Alışverişten döndüğümüzde akşam yemeği hazır. Hemen akşam yemeğini yedik. Akşam da hep birlikte çay bahçesine gittik. Daha sonra eve geldik. Kızım onlarda kalmam için rica etti. Fakat her şeye rağmen “hayır” dedim. Evimde rahat rahat her akşam yaptığımı yapmadan uyuyamazdım, Yani eşimin fotoğrafıyla konuşmadan, ona günümü anlatmadan asla gözümü uyku girmezdi. Eve geldim. Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra başladım eşimle dertleşmeye:

- Ahh, ahh Gülsüm Hanım, bugün öyle bir gün yaşadım ki, mutluluk, neşe, sevgi... Torunlarımla bugün çok eğlendik. Alışverişe çıktık. Onları mutlu etmek, çok güzeldi. Keşke sen de hayatta olsaydın. Sen de torunlarımla, kızım, damadım, gelinim, oğlumla olan mutluluğumuzu görseydin. Öyle bir mutluluğumuz var ki kelimelerle anlatılamayan. Keşke sen de olsaydın keşke. Bugün yine çocuklarım, onlarda kalmam için çok ısrar ettiler. Ama beni biliyorsun. Kalsaydım seninle nasıl konuşurdum. Neyse, haydi ben yatı namazımı kılayım, vakit geçmesin. Yarın görüşürüz.

Sabah telefonun çalmasıyla kalktım. Arayan İzmir’den Nevzat abimin kızıydı. Bana Nevzat abimin çok hasta olduğunu söyledi ve beni görmek istediğini söyledi. Ben de en kısa zamanda geleceğimi söyledim. Kahvaltımı yaptım. Daha sonra biraz dışarıda temiz hava aldım ve sahilin karşısına geçip biraz kafa dinledim. Ertesi gün İzmir’e gitmeye karar verdim. Hiç farkında olmamışım bir de baktım ki akşam ezanı okunuyor. Camiye giderken kızıma telefon ederek “Akşam yemeğinde hep birlikte olun, sizinle çok

önemli bir konu hakkında konuşacağız,” dedim. O da “Peki, babacığım,” dedi. Namaz kıldıktan sonra kızımın evine gittim. Yemek hazır, herkes bir araya toplanmış beni bekliyorlardı. Hemen masaya geçtik. Torunlarım, kızım, damadım, ve gelinim... her zaman olduğu gibi yine birlikteydik. Yemek yerken kızım:

- Babacığım bizimle konuşmak istediğin konu ne ?” dedi. Ben de;

- Bakın çocuklar Nevzat amcanız çok hastaymış. Beni görmek istiyormuş. Bugün kızı telefonda söyledi. Ben de yarın İzmir’ e gideceğim,” dedim. Oğlum;

- Baba tek başına mı gideceksin, dedi.

- Evet, dedim. Oğlum;

- Baba birimiz yanında gelsek?”

- Hayır, dedim, gerek yok, siz burada kalın.

Bana uçak bileti ayırtmalarını söyledim. Damadım hemen arkadaşlarını aradı ve benim için ertesi gün öğleden sonra bilet aldı. Torunlarım bu duruma çok üzüldüler. “

- Dedeciğim orada kaç gün kalacaksın? Biz sensiz ne yapalım? Seni çok özleyeceğiz, dediler. Bu sözler çok hoşuma gitmiş olsa bile onları da teselli ettim. “

- Çocuklar ne kadar kalacağımı bilemiyorum. Erken dönerim belki. Siz üzülmeyin, dedim. Ardından çocuklarımla hepsiyle vedalaştım. Hepsinin gözleri doluydu. Onlarla vedalaşmak çok zordu. Damadım beni arabayla eve bıraktı. Hemen her zaman yaptığım gibi kıyafetlerimi değiştirip, yine başladım Gülsüm Hanımla dertleşmeye...

- Nasılsın Gülsüm Hanım? Bugün çok üzücü bir olay öğrendim. Nevzat abim çok hastaymış. Kızı arayıp söyledi. Beni görmek istiyormuş. Bu yüzden ben de yarın öğleden sonra İzmir’e gideceğim. Bugün akşam yemeğinde bizimkilere söyledim. Üzüldüler. Yalnız gitmemi istemediler. Ama ben karşı çıktım ve kimsenin yanımda gelmesini istemedim. Eğer sen olaydın birlikte giderdik. Bana hayat arkadaşı olduğun gibi yol arkadaşı olurdu. Ama yine bana yol arka-

daşı olacaksın, Yarın görüşürüz, dedim. Erken kalkmak için saati kurup yattım. Sabah saatin çalmasıyla uyandım. Kahvaltımı yaptıktan sonra bavulumu hazırladım. Havaalanına gitmek için damadım ve kızım beni gelip evden aldılar. Diğerleri de taksi ile geldiler. Çok mutlu oldum. Uçağın kalkmasına birkaç dakika vardı ki hepsi ile vedalaştık. Elimde annelerinin fotoğrafını görünce bana;

- Fotoğrafı neden götürüyorsun?" dediler. Ben;

- Gidip de dönmek var, eğer arada ölürsem hiç değilse yanımda hanımımın resmi olur, dedim. Uçağa bindim. Onları orada bırakmıştım, hepsinin gözleri yaşlıydı. Benim de gözlerim yaşlıydı. Sonuçta gidip de dönmek, gelip de görmemek vardı. Yol boyu eşimle dertleştim. Aklıma, kalbime gelen her şeyi... İçimi ona döktüm. Birkaç saat sonra İzmir'e indik. Nevzat abimin evine çıktım. Beni görünce çok sevindi. Sanki hasta adam düzeldi. Yüzünden bile belliydi, onun kötü bir hastalığı olduğu. Nevzat abime:

- Abi hani senin torunların, hani çocukların, onlar neredeler? Senin bu hasta gününde neden yanında değiller? Bana kapıyı açan bu kadında kim?

Nevzat abim çok hasta bir ses tonuyla: "

- Onların nerede olduğunu bilmiyorum. Kapıyı sana açan kadın da benim bakıcım. Benim çocuklarım bana bakmıyor, dedi. Bu durumu çok üzüldüm. Hiç böyle bir şey olabilir mi?

- Abi bu kadın günlük kaç saat çalışıyor? dedim. O da;

- Sabah 11.00'de geliyor. Saat 15:00'te gidiyor, dedi. Çok üzüldüm. Biz böyle sohbet ediyorken kadın gelip;

- Benim işim bu kadar gidiyorum, dedi. Yemek olarak sadece çorba yapmış. Bir kâse çorba içtik. Sonra da hastalığından konuştuk. Bana kanser olduğunu söyledi. Çok üzüldüm. Ben kendime yatacak yer baktım. Koltuğun üzerinde yatmaya karar verdim. Odada eşimle her akşamki gibi konuştuktan sonra namaz kılarak Nevzat abim fenalaştı. Hastaneye kaldırdık. Gecenin 01:00'i idi. Çocuklarını ara-

dım, fakat hiçbiri gelmedi. Abimi hemen, ameliyata alacaklarını söylediler. Doktorlara abimi son bir kez daha görmek istediğimi söyledim. Doktorlar izin verdiler. Nevzat abime;

- Abicim sen iyileşeceksin, üzülme. Ameliyat ol bak görürsün, diyerek teselli ettim. O da;

- Ben biliyorum. Hayatın son günlerindeyim. Osman bak sana bir şey söyleyeceğim. Öncelikle beni kırmayıp dediğin için teşekkür ederim. Odamda kitaplığımın üstünde küçük bir kutu var. O kutumun içerisindekini al ve ... o arada doktor bey geldi;

- Ameliyata girmeliyiz. Yeter bu kadar Hastayı yormadan ameliyata almalıyız, diyerek Nevzat abimi ameliyathaneye aldılar. Ameliyat sabaha kadar sürdü. Çok üzgünüm. Sabah çocukları geldi. Hepsi bir neşeyle,

- Babamızı ameliyata mı aldılar, dediler, dalga geçer gibi. Ben de

- Evet, dün gece aldılar ameliyat hâlâ sürüyor, dedim. Hiç umurlarında bile değildi. O arada doktor ameliyattan çıktı,

- Hastanızı kaybettik, başınız sağ olsun, dedi. O an içime sanki kor bir ateş düşmüştü. Gözlerimi açtığımda kendimi hastanede kan aldıkları odada yatıyor buldum, telefonumun çalmasıyla kendime geldim. Arayan kızımıdı,

- Babacığım ne oldu sana? İki gündür arıyoruz ama, açmıyorsun, diyordu.

- Kızım yüreğime ateş düştü. Hiç duymadım telefonlarınızı, dedim.

- Baba amcama bir şey mi oldu, dedi.

- Evet, kızım. Rabbine kavuştu, dedim. O da;

- Başın sağ olsun babacığım, dedi. Birkaç saat sonra kızım, damadım, gelinim ve oğlum gelmişlerdi. Torunlarımız evde bırakarak hazırlandık ve cenazeyi defnettik. Çok üzül-düm çok. Daha sonra benim çocuklarım Nevzat abimin kızının ve oğlunun evine gittiler. Ben de onlara daha sonra

geleceğimi söyleyip Nevzat abimin evine gittim. Bana tarif ettiği yeri buldum. Kitaplığın üzerine baktığımda küçük kilitli kutuyu gördüm. Hemen kutunun kilidini açtım. İçerisinde de yazılı bir kâğıt... Bu yazı Nevzat abimin yazısıydı, altına imzasını atmıştı. Hemen okumaya başladım. Selam kardeşim Osman. Senden çok büyüğüm ve sanırım bazı şeylerin nerede ve nasıl konuşulacağını bilmiyorum, bilemiyorum. Hiç bir şey eskisi gibi değil. Sanki evlatlarım benimle ilgilenmiyor ya da ilgilenmiyor. Hastalanınca her şey bir farklı oluyor. Bana bakmamak için bakıcı tuttular. Bazen onlara benimle ilgilenmedikleri için sitem edip, bu sistemimi dile getiriyorum. Fakat yine de hiçbir şey değişmiyor. Ben odada iken onlar gidip mutfakta oturmayı tercih ediyorlar. Önüme çayımı koyuyor sonra da gidiyorlar. Mutfakta öyle eğlenip gülüyorlar ki, benim çayımın bittiğini bile unutuyorlar. Hatta çayımı doldurun diye bağırdığımda gülmekten duyamıyorlar. Sonra ben yaşlı halimle kalkıp bardağımı götürüyorum. Hepsini bir ağızdan “öhö, öhö, öhö...” diyerek güya saygılı olmaya çalışıyorlar. Gelinlerimden veya kızlarımdan birine çayımı doldurun dediğimde onlar da birbirlerine “Sen kalk, sen doldur...” diyorlar. Bardağımı tezgâhın üzerine bırakıp gidiyorum. Arkamdan getirmiyorlar bile. Keşke bir hanımım olsa da beni hiç yalnız bırakmasa, en azından yanımda olurdu. Eşimden sonra hayattan çok koptum. Hiçbir şey eskisi gibi olamıyor. O da benim gibi kanserdi. Önce o beni bırakıp gitti. Umut ediyorum ki şimdi ben de... 10 yıldır tek başıma bu sıkıntılardaayım. Hiçbir sorunumu kimseye söylemedim. Hep içime attım. Sonra da bu hastalıkla baş başa kaldım. Ama şimdi bana yol göründü. Seni son bir kez gördüm ya artık içim çok rahat. Sana şunu anlattım: “Dalgalara Yenik Düşen Umutların Öyküsü”nü. Mektubu okuduktan sonra kendime ve gözyaşlarıma hâkim olamadım. Bu gözyaşları hem ayrılığın hem de gerçeklerin gözyaşları. Sonra Nevzat abimin çocuklarının toplandığı yere gittim. Mektubu onlara verip vermeyeceğimi düşündüm. “Söylesem tesiri yok, sussam gönül razı değil,” diye düşünerek eve geldim. Elimde mektup ortamda sessizlik... Herkes susmuş bana bakıyordu. Ben de; hayat

öyle garip ki... yüreğini açmış ama karşısındakilerin yüreksiz olduğunu anlayamamış, dedim ve mektubu yüzlerine fırlattım. Hepsi okuduktan sonra ağlamaya başladılar. Büyükle gidince değeri sonradan anlaşılır dedim. Eşimin fotoğrafını aldım, kapıyı çarptım ve...

YARDIM SEVER ÖĞRETMEN

Ali ilköğretimini kasabada tamamladıktan sonra, liseyi devam etmek üzere Bayburt Lisesi'ne kaydoldu. İlköğretimde çok çalışkan ve terbiyeli bir öğrenciydi. Öğretmenleri onu çok severdi.

Ali lise hayatına uyum sağlamaya çalışıyordu. Farklı ortamlarda farklı arkadaşlarla tanışıyordu. Arkadaşları bir gün parti düzenlemek için para toplamışlardı. Ali de hiç düşünmeden para vermiş. Arkadaşlarının pasta ve içecek alacaklarını düşünüyormuş. Ali partiye gittiğinde arkadaşlarının yiyecek ve içeceklerden başka bir de sigara aldıklarını görmüş. Ali sigara içmek istememiş. Sigara beraberinde bir takım olumsuzlukları da getirmişti. Ali'nin devamsızlığı artmaya başlamış.

Ali akşamleyin babasının paketinden iki tane sigara almış. Babası paketinden sigar alındığını anlamış ve Ali'nin aldığını tahmin etmiş. Oğlunu yanına çağırıp uzun uzun sigaranın zararlarından bahsetmiş. Ali babasının anlattıklarını gönülsüzce dinlemiş. İçinden hep "Sen neden içiyorsun öyleyse," demeyi geçirmiş ama diyememiş.

Ali ertesi gün bakkaldan sigara alarak okulun yolunu tuttu. Okulda arama yapılacağından habersizdi. Birinci dersin ortasında öğretmenler sınıfa girdi. Öğretmen Ali'nin cebinde sigarayı bulunca çok şaşırıp ve üzüldü. "Teneffüste görüşelim," dedi.

Öğretmeni sigara içmiyordu. Ali'ye uzun uzun sigaranın zararlarından bahsetti. Derslerinde de çoktandır bir düşünüş olduğunun farkındaydı. Nedenini sordu. Ali sigara içmek için bazı günler okuldan kaçtığını söyledi. Öğretmeni "Bak derslerine bile zararı var," dedi. Ali çok utanmıştı. Öğretmenin onu için bu kadar üzülmesine şaşırılmıştı. Öğretmene söz verdi. "Hocam bir daha sigara içmeyeceğim ama bu mesele aramızda kalsın olur mu?" dedi. Öğretmenin gözleri gülüyordu. "Tabii ki," dedi.

Liseye uyum sağlarken, kararmak üzere olan bir gencin hayatı, kendisiyle ilgili öğretmen sayesinde kurtulmuştu. İyi ki böyle öğretmenler var.

AŞK BU GECE ŞEHİRİ TERK ETTİ

Pembe elbisesinin altındaki kar beyaz cildi, kömür gibi simsiyah saçları, kızıl bir goncayı andıran dudağıyla herkesin dikkatini üzerinde topluyordu Leman. Kasabanın en cahil olduğu dönemde büyüyor, bir yandan okula gidiyor bir yandan da küçük kardeşlerine bakıp, ev işlerini üstleniyordu. 11 yaşında bir sürü yük binmişti küçücük omuzlarına. Bir ağabeyi vardı, onu her şeyden kıskanan, yaptığı en ufak kusurda ona bağırarak... Bir de babası vardı; çatık kaşlarının ardında yumuşak bir kalbi olan, abisine bir türlü sözünü onaylatamayan.

İlkokulu başarıyla tamamlamıştı Leman. Güzel bir yaz günü arkadaşlarıyla oyun oynarken, gidecekleri ortaokulun hayalini kuruyorlardı. İlkokulda olduğu gibi ortaokulda da aynı sıralarda dirsek çürüteceklerdi. Bunu canı gönülden istiyordu Leman. Ona göre insan düşündüğü sürece vardı ve düşünebilmek için her insan okumalıydı. İçinde bulunduğu karmaşık yumağın okumakla çözüleceğini çok iyi biliyordu. Yaz tatilinde hiç boş durmuyor, arkadaşlarından aldığı kitapları okuyordu. Okudukça daha çok düşünüyordu.

Leman'ın en büyük hayali mühendis olmaktı. Mühendis olacak, ülkesinin gelişmesine katkı sağlayacaktı. Bir akşam babasının yanına giderek:

- Babacığım yeni okula kaydımı ne zaman yaptıracağız? dedi. Babası henüz cevap vermeden odaya abisi girdi. Leman'ın hiç beklemediği cevabı vuruverdi suratına...

- Okul bitti, daha ne okuluymuş bu?!

- Abiciğim okulum bitmedi, tüm arkadaşlarım kasabada bulunan ortaokula çoktan kayıt yaptırdılar, yalnızca ben kaldım.

- İlahi Leman. Arkadaşların kendilerini öldürseler sen de mi öldüreceksin?

- Hayır! Ben okumak, ileride mühendis olup ülkeme yararlı işler yapmak istiyorum.

- Öyle bir şey olamaz. Okumak kolay sanıyorsun herhâlde! İlkokula gittiğine şükretmiyorsun da bir de ortaokula gideceğim diyorsun!

- Baba bir şeyler söyle, diye yalvarıyordu Leman. Güzel yüzünden yerle düşen gözyaşları eşliğinde. Babası konuşmaya başladığında beklediği sözleri duyamadı.

- Abin haklı, okuyacağın kadar okudun. Artık ev işlerini öğrenip, kısmetini bekleyeceksin. Bu konuyla ilgili en ufak bir şey duymak istemiyorum.

Leman sustu bir dilsiz gibi. Konuşmanın bir anlamı yoktu, biliyordu. Devriliyordu kurşuna dizilmiş bir askerler gibi. Tüm hayalleri bir bir yıkılıyordu. Engel olamıyordu kendine. Durdurmak istese de gözyaşlarını, başaramıyordu. Abisi ve babası onu anlamıyordu tamam, ama peki ya annesi? O neden biricik kızını bu yaşta tek başına bırakmıştı? Bir daha ağlamıştı. Hem annesinin yokluğuna hem abisinin gaddarlığına. Bu sırada okullar açılmış, arkadaşları çoktan derslere başlamışlardı. Leman eline geçen her fırsatta onların kitaplarını ödünç alıyor, evde kendisi bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Bir gün yine azimle ders çalışırken olaklardan habersizdi. Abisi çatık kaşları, köse sakalları, sivri burun kunduralarıyla birden odaya giriverdi. Korku, Leman'ın vücudunda kan gibi dolaşıyordu âdeta. Kitapları yastığın altına sokuşturmaya çalıştı, ama çok geçti. Abisi zaten Leman'ın gizliden gizliye ders çalıştığını görmüştü. Kan beynine sıçramış aniden Leman'a tokatı yapıştırmıştı...

Leman kanadı kırılmış bir kuş gibi yere savrulmuştu. Küçük omuzları pek çok şeyi kaldırabilirdi ama bunu asla. Canı çok acıyordu. Tokadın acısı değildi bu. Gururu bu kadar ayaklar altına alınmamalıydı, yaptığı tek şey ders çalışmaktı.

Yıllar geçmişti. Arkadaşlarının çoğu ortaokuldan sonra Leman gibi okulu bırakmak zorunda kalmıştı. Çoğu çoluk çocuk sahibi olmuştu bile ama Leman, evin bütün yükünü üstlenmişken böyle bir şey yapamazdı. Aslında çok istiyordu evlenmeyi.

Belki abisiyle babasının ona sunmadığı fırsatları eşi sağlayabilirdi. Bir akşam yemeğinde babası Leman'a:

- Evlilik yaştın geldi geçiyor, sana hayırlı bir kısmet var, de-yiverdi. Hiç sesini çıkarmadan kabullenmişti bu durumu Leman... Sessiz kalmak istemese de bir an evvel baskıcı abisinden ve onun kölesi gibi davranan babasından kurtulmak istiyordu. Nasıl bir durumun içindeydi böyle? Kim babasından, kardeşle-rinden kurtulmak isterdi ki? Nasıl bir ironiydi içinde bulunduğu durum? Kimin başına gelmişti daha önce. Emindi, kimsenin başına gelmiş olamazdı böylesine trajik bir hayat. Hangi aile engel-lerdi evladının okumasını, hangi baba zehir ederdi hayatı kızına? Bir babanın vicdanı nasıl elverirdi buna? Düşünüyordu. Düşün-dükçe içinde bulunduğu yumak çözülmüyor daha berbat bir durum alıyordu.

Aniden karar vermişti, onun için en hayırlısı evlenmekti. Ne oluysa o akşam olmuştu. Babasının bulunduğu adama sırlısıklam âşık olmuştu Leman. Nasıl bir duyguydu bu? Kalbi göğüs kafe-sini parçalayıp yerinden çıkacak, damarlarında akan kan basınç-tan etrafa sıçrayacakmış gibi hissediyordu. Nasıl özlemişti kalbi mutlulukla atmayı... Beyaz tenli, kumral saçlı, yufka yürekli, dünyada benzerinin bulunamayacağı deniz mavisi gözleriyle ilk görüşmede Leman'ın kalbine sahip olmayı başarmıştı Sertip.

Leman'ı görüp de etkilenmemek mümkün değildi zaten. Hiç doyamıyorlardı birbirlerine. Gün geçtikçe daha çok bağlanı-yor, daha çok seviyorlardı. Hayatındaki tüm olumsuzlara karşı kaderinde güzel şeylerin varlığına seviniyordu Leman. Nikâhla-rını kıyıvermişti imam. O kadar mutluydu ki. Hayatındaki tek gayesi olan okulu unutmuş, sürekli kocasını düşünür olmuştu. Sertip çok kıskançtı. Modern bir düşüncede olmasına rağmen o da kıskançlığından engel olmuştu Leman'ın okumasına. Leman üzülüyordu ama kocasına duyduğu aşk üzüntüsünü bastırmaya yetiyordu. Aşkla yemekler, pastalar, kurabiyeler, börekler yapı-yordu sevdiğine. Sertip büyük bir iştahla yiyor, her gün işe gidip geliyordu. Günler birbirini kovalıyor zaman su gibi akıp gidi-yordu. Leman kendine kitaplar alıyor okudukça ufku genişle-tiyordu. Kim derdi ki bu kadın ilkokul mezunu diye...

Bir gün yine evde Sertip'in en sevdiği tatlıyı yaparken kapısı çalınivermişti. Adımlarını hayatının adamına kapıyı açıp tutkuyla boynuna sarılabilmek için hızla atıyordu. En sevdiği tatlıyı kendi elleriyle yedirecekti sevgilisine. Mutlulukla açtı kapıyı. Beklediği gibi bir taneciği gelmişti. Fakat hiç yakın değildi karısına. İçeri girmiyordu. Kapıdan evin nasıl olduğuna bakıyordu. Leman ona sarılmaya kalkışınca geri adım atıyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Yeni yeni farkına varıyordu aslında kapıda duranın Sertip olmadığını. Bir polis karşısına dikilmiş cesedi için söylediği hastaneye başvurması gerektiğini anlatıp duruyordu. Leman inanamıyordu. Böyle bir şeyin olmuş olabileceğine akıl sirdiremiyordu. Bu yüzden hızlıca hastaneye gidip tanımadığı cesedi görmek için yola koyuldu.

İnanmak istemiyor, emin adımlarla hastanenin yolunu tutuyordu. Peki ya doğruysa ne yapacaktı? Düşünmek bile istemiyordu. Derken hastaneye ulaştı. Beyaz örtünün altındaki yüzü korku, endişe ve merakla görmeye hazırlanıyordu. Gördüğü yüz o kadar soluktu ki, dudakları mosmordu. Ama ne olursa olsun yüzünün hatlarını ezbere bildiği bu adamı nerede görse tanırdı. Meğer doğruymuş. Sevgilisi, ömrünü adadığı bir tanecik kocası ölmüştü. Kaderi sürekli dalga geçiyordu Leman'la. Şimdi de ruhunu almıştı âdetâ. Sanki Sertip ölmemişti de o ölmüştü.

Onca mutluluktan sonra nasıl bir acıydı bu hissettiği? Ne kadar çok olmuştu kalbi üzüntüyle çarpmayalı. Ne yapacaktı şimdi? Ellerinden bir kalp kayıp gidiyordu ama o durduramıyordu. Bildiği tüm yalan masalları unuttuyordu. Şimdi şehrin tüm kapılarını çalıp "Aşk bu gece şehri terk etti," demek istiyordu. İstiyordu ama, istemekle olmuyordu ki. Gözyaşları sel olmuş, sevdiğinin yüzünü yıkıyordu. Son kez görmüştü demek gözlerini... Ve şimdi hayatı boyunca göremeyeceği yüze son kez bakıyordu. Nasıl bir kahırdı bu, nasıl bir çaresizlikti? Hiçbir şeye cevap bulamıyordu. Tutunacak bir şeyi kalmadığı için düşüyordu. Düştüğçe dizleri değil, kalbi parçalanıyordu.

Ne yağmur, ne kar, ne yüzüne vuran rüzgâr, canını acıtan sonbahar, daha dinmemişti. Leman, umutsuzluk içerisinde, acıyla kıvrılarak sevdiğine dualar ederek elinden gelebilen tek şeyi yapıyordu. Ailesi ne okumasına izin vermişti ne çalışmasına. O

da vazgeçmişti artık. Geçimini kocasından kalan maaşla sürdürüyordu. Sefillik bir yana çok da yalnızdı. Yalnızlık saklandığı o küçük delikte buluyordu Leman'ı, sıkıştığı o küçücük evinde vuruyordu. Lal olmuştu, konuşmuyordu. Gece hep aynı sessizlikle geliyordu. Hep bir şey eksik gibi ve hep bir şey yarım ve hep bir şey yok artık sanki. Tüm maviler kirliydi şimdi ve tüm beyazlar utanç içinde... Sadece uyumak, uyumak istiyordu... Bu ayrılık kalbindeki en büyük yaraydı artık...

ANTİKA YÜREK

Yine her ay yaptığı gibi antika bulmak için gittiği gezilerden biriydi, ama bu defa şansı pek yoktu. Onu diğer rakiplerinden ayıran özelliği antikaları özellikle kendi eli ile araması ve hakikaten de en güzel ve en özel parçaları bulmasıydı. Geçen hafta arkadaşlarının;

“Orada antika olmaz, bulamazsın,” demesine rağmen gittiği bir köyden çuvallar dolusu antika ile geri dönmüştü. Çünkü oradaki köylülerin eski deyip de çöpe attıkları şeyler en özel antikalardı. Zaten gittiği yerlerde pek sevilmez, hoş karşılanmazdı. Bu defa geldiği yer ise köyün yakınlarında bir kasabaydı. Fakat daha önce gittiği yerin aksine burada insanlar pek dışarı çıkmaz birbirleri ile konuşmaz ve pek de misafirliğe gitmezlerdi. Sadece sokakta karşılaştıkları zaman kafayı sallayarak yalın bir eda ile selamlaşırlardı o kadar. Ama galiba kış olduğu için böyleymiş, yoksa yazları buralar şenlik alanı oluyormuş duyduğuna göre. İki üç çocuk konuşurken duymuş. Çocuklar buraların yazlarını, şenliklerini, festivallerini özlemişler. Buralar yalnızca kışın bu kadar ıssız olurmuş. Buralarda pek tanıdığı yoktu, o yüzden otelde kalıyordu. Otel üç katlı idi, girişinde uzun, rutubet kokulu bir koridor vardı. Sıvaları dökülmüş yer yer tuğlaları görülen duvarları kapatmak için iki üç tablo asılmıştı. Uzunca ahşap, pek sağlam olmayan, sanki bastığında çökecek gibi duran bir merdiven; onu çıktıktan sonra sağ tarafta odalar, sol tarafta ise resepsiyon... Orada duran adamın da pek iyi bir görüntüye sahip olduğu söylenemez... kirli sakalı, yamalı ceketi ile sokak serserilerini andırıyordu. Resepsiyonun hemen yanında büyükçe bir salon... Ortada eski, ahşap bir sehpa; etrafında birkaç yerinden yırtılmış, yer yer yayları çıkmış koltuk ve kanepeler, karşısında büyükçe bir şömine. Şöminenin üzerinde ucuz süsler, biblolar vardı. Duvarlarda yer yer sahte tablolar ve duvar halıları... Geri döndüğümüzde ince fakat uzun bir koridor; bir kapının açılıp kapanacağı kadar dardı. Onun odası en köşede ve en rutubetli olanı idi.

Odaların kapıları ahşap ve eski, bir omuz atsan yerle bir olurdu. Bu yüzden odaya girip çıkarken dikkat ediyordu. Dikkatlice odaya girdi, yerler ahşaptı, basınca tahtaları gıcırdayordu. Bu yüzden alttaki komşu hep rahatsız olur şikâyete gelirdi, fakat hiç anlamaya çalışmazdı. Odaya girdiğinde ilk olarak solda bir masa ve sandalye yerde çivilenmişti. Fakat çeksen döşeme gelecek kadar eski ve çürüktü. Hemen onun yanında yaklaşık iki metre uzunluğunda, yarım metre genişliğinde bir dolap, onun yanında ise yatak vardı. Yatağın üzerinde eski ve yırtık bir çarşaf vardı, pis kokuyordu. Kendisinden önce gelen kişinin ardından yıkanmamış olmalıydı. Hemen yanında banyo, banyonun kapsı yoktu, perde asılıydı. Banyoya girdiğinde solda alaturka bir tuvalet, fakat her yeri kırık dökük... Sağda, aynasının yarısı çatlak, her yanını örümcekler sarmış lavabo. Diğer katlara çıkmadığı için oralarda ne olduğunu bilmiyordu. Çünkü o otele sadece yatmadan yatmaya geliyor, bütün gün antika bulmak için geziyordu. Artık bu kasabanın her köşesini geze geze ezberlemişti. Yaklaşık üç hafta olmuştu ama hiç antika bulamamıştı. Artık ümidi kesmişti en fazla bir hafta daha kalır eğer bir şey bulamazsam giderim, diye düşünüyordu. Yolda bir adama rastladı ve şöyle sordu:

- Acaba buralarda eski, antika eşyaların satıldığı bir dükkân veya antika bulabileceğim bir yer var mı, diye sordu.

Adam ona uzun uzun baktı, o da adama baktı. Siyah beresinin altından çıkan kıvrık ve kirli saçları sakallarına karışmıştı. Kazağı yırtık pırtıktı. Üzerine giydiği ceketin bir kolu yoktu. Pantolonunun paçaları köpek saldırmış gibi param parçaydı. Çorapları ayrı renklerde, ayakkabıları ise eski püsküydü. Biraz daha birbirlerine baktılar. Bu adam tekin değil en iyisi gideyim diye düşündü. Fakat adam birden bağırdı:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, laaaaaaaaaaaaaa, la la...

Çok korkmuştu, adamın neden böyle bağırdığına bir anlam veremedi. "Sarhoş herhalde," dedi. Oradan geçen bir başka adam;

- O deli ve lal, boşuna uğraşma... Ha korkma, zararsızdır.

Üç hafta sonra konuştuğu ilk adam, böyle biri çıkmıştı. Sonra doğruldu, yürümeye başladı, nereye gittiğini bilmiyordu. Fa-

kat bu defa içinde bir his vardı, bulacakmış gibi bir his... Aniden kar bastırdı, tipi çıktı. Artık zorlukla yürüyebiliyordu. Bacakları ağırlaşmış, kendini taşıyamaz hale gelmişti. Ağır bir uyku bastırmıştı. Daha fazla dayanamayarak olduğu yere yığıldı. Tam bu sırada odun toplamaktan gelen yaşlı bir adam görüldü. Hiç odun bulamamıştı yaşlı adam. Uzun siyah mantosunun altına gizlenmiş, donmak üzere olan adamı gördü. Önceleri bir köpek zannettiği adamı evine taşıdı.

Yaklaşık bir gün sonra uyandı. Uyandığı oda, neredeyse her tarafına örümceklerin ağ kurup yuva yaptığı ahşap tavanlı bir yerdi. Tavanın birleştiği köşelerden karartılar inmişti. Yer yer dökülmüş sıvası, duvarlardaki sarı boyası ile yaklaşık beş metre-karelik odaydı. Çarşaf ve battaniye eski olmasına karşın temiz ve düzenliydi. Yatağının hemen karşısında bir şömine vardı. Gözü hemen şöminenin önündeki iki sandalyeye ilişti. Üç haftadır hiç antika bulamamasına rağmen bu sandalyeler çok değerli antikalarlardı. O sırada içeriye üstü başı eski fakat eli yüzü temiz, yaşlı bir adam girdi. Yanına gelerek:

- Nasılsın oğlum? Daha iyi misin? Seni ilerideki sokağın kenarında buldum. Ne yapıyordun oralarda? Belli ki buralı değilsin. Kışları buralara pek kimse uğramaz da... Sen şimdi biraz uyu, dinlen, ben sana çorba yapayım hem de şömineyi yakayım.

Yaşlı adam geldiği odaya geri döndü. Adamın ardından düşündü ve kendi kendine şöyle dedi:

- Şimdi biraz uyuyayım, sonra kalkıp çorbamı içer sonra da bir yolunu bulup bu sandalyeleri bu yaşlı adamdan alırım. Gerçi evinde pek bir şey yok, vermez. Hiç de param yok ki satın alayım. Neyse, eğer vermezse alıp kaçırım, diye söylenerek uykuya daldı.

Yaklaşık üç dört saat sonra dışarıdan gelen balta sesleri ile uyandı. İlk olarak şömineye baktı. Yanıyordu ve oda sıcacıktı. Fakat bir şey eksikti. Az önce beğendiği sandalyeler yoktu. İçinden; "Galiba yaşlı adam söylediklerimi duydu ve sandalyeleri sakladı", diye düşündü. Şimdi ne yapacaktı. Hiçbir gezisinden eli boş dönmemişti ki. Buradan da dönemezdi. Ne yapıp edip bir yolunu bulup buradan o sandalyelerle ayrılmalıydı. Bu arada

diğer odadan güzel bir çorba kokusu gelmeye başlamıştı. Tam bu sırada yaşlı adam bir kucak odunla içeri girdi. Odunları şömine-nin yanına bıraktı ve kendisine yönelerek; “Uyandın mı evladım? Yoksa benim sesime mi uyandın? Kusura bakma odun kırıyor-dum”, dedi.

Yaşlı adam içeri geçti, elinde bir tabak çorba ile geri döndü:

- Al evladım çorba yaptım, iç dedi.

- Sağol amca, teşekkür ederim diyerek çorbayı yudumladı. Yaşlı adam bu sırada şömineye odun atıyordu. Çorbadan bir kaşık daha aldı ve yaşlı adama sordu:

- Amca biraz önce burada iki sandalye vardı onlara ne oldu?

Yaşlı adam elindeki son odunu biraz kaldırıp gösterdikten sonra:

- Sen boş ver, ben iki sandalye için misafirimi üşütmem, de-di. Elindeki son odunu da şömineye fırlattı.

BEKLENEN HAYAT

Bir anda uyandım. Çok ilginç bir ışık gördüm. Ama odanın ışığı kapalıydı. Bir baktım saat 03. 30. Gece facir vakti. Peki gördüğüm bu kadar ışık nereden? Birden şaşırıp kaldım. Kaktım ki elimin yarısı duvarın içinde hemen elimi çıkardım. Korku içinde oturup elime bakıyordum. Tekrar elimi duvara doğru uzattım yine elim duvarın içine giriyordu. Bir gülümseme sesi duydum. Yüzümü kardeşime doğru çevirdim, yatıyordu. Korku içinde yatağımdan kalkıp kardeşimi uyandırmak istedim. Ama cevap vermedi. Annemlerin odasına doğru gittim, babamı uyandırmaya çalıştım. Birilerinin bana cevap vermesini istiyorum ama, kimse cevap vermiyordu. Ben annemi uyandırmak üzereyken annem kendiliğinden uykudan uyandı. Uyandı ama, benimle konuşmuyordu. "Bismillahirrahmanirrahim," diyordu ve tekrarlıyordu. Babamı uyandırdı,

- Kalk kalk, bir bakalım çocuklara, dedi annem.

- Şimdi zamanı mı, bırak uyuyayım. Yarın ola hayrola, dedi babam.

Ama annemin ısrarı üzerine babam kalktı, şaşkınlık içerisinde kardeşimle benim odamıza doğru geldiler. Başladım bağıştırmaya,

- Anne!.. Baba!..

Ama hiç birisi cevap vermiyordu. Annemin elbisesini çekiştiriyor, beni dinlemesini istiyordum. Ama annem beni hissetmiyordu. Başladım annemin arkasından yürümeye. Taa bizim odaya kadar. Odamıza girdi ve ışıkları açtı. Ama benim için fark etmiyordu. Çünkü benim için her taraf aydınlıktı. Tam bu sırada çok ilginç bir şeyle karşılaştım, kendi vücudumu gördüm! Evet, kendi vücudumu... Oturup kendi kendimi seyrediyordum. İki taneydim. Kendi kendime soruyordum. 'Kimdir bu acaba? Nasıl

da bana benziyor?’ Başladım kendi kendimi uyandırmaya, bu kâbustan kurtulayım, diye. Ama uyanamadım. Babam dedi ki;

- Bak yatıyorlar işte, hadi yerimize gidelim. Ama annem sakin olamadı ve benim uyuduğum yatağa doğru gelerek beni sarsmaya başladı.

- Kalk Muhammed, kalk! Bana cevap ver!..

Ama cevap veremiyordu! Bir kaç defa uğraştı ama, yok. Birden baktım ki babamın gözlerinden yaşlar dökülüyor. O babam ki şimdiye kadar onun gözyaşlarını görememiştim. Bağırılmalar başladı oracık yerden. Kardeşim uyanı ve sordu

- Ne oldu?

Annem ona bağırarak;

- Abin Muhammed ölmüş!.. Çok acıklı bir şekilde ağlıyordu. Bağırılmalar fazlalaştı. Anneme giderek, “Anne ağlama, ben buradayım, bak bana...” Ama kimse bana cevap vermiyordu, neden? Oturup bağırmaya başladım, “Buradayım, bakın işte!..” Ama kimse cevap vermiyordu. Başladım bağırmaya;

- Ya rabbi, ya rabbi, ne olur beni bu rüyadan ve olduğum durumdan kurtar!..

Uzaktan bir ses duydum. Gittikçe de yükseliyordu bu ses... Allahutaala’nın bir âyeti idi: “Hamdolsun sen bundan önce gaflette idin, derhal biz senin perdeni kaldırdık. Bugün artık gözün keskindir.”

Birden, iki kişi beni tuttular. Ama insan değillerdi. Çok korktum! Başladım bağırmaya,

- Bırakın beni, siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

- Kabire kadar senin gardiyanlarınız, dediler.

- Ben ölmedim, daha yaşıyorum, dedim, neden beni kabire götürüyorsunuz? Bırakın beni!.. Ben hissediyorum, konuşuyorum ve görüyorum. Ben ölmedim...

Bana gülümseyerek cevap verdiler dediler ki;

- Ey insanlar sizler çok ilginç yaratıklarsınız, sanıyorsunuz ki ölüm hayatın sonudur ama bilmiyorsunuz ki sizin yaşadığınız

hayat bir rüyadan ibaret olup sizler öldüğünüz zaman uyanıyorsunuz.

Beni kabire doğru çekiyorlardı hâlâ. Yoldayken baktım ki benim gibi başka insanlar ve yanlarında da yine o iki yaratıktan var. Kimi ağlıyor, kimi gülüyor, kimi de bağırıyordu. Onlara sordum;

- Neden böyle yapıyorlar? Dediler ki,

- Bu insanlar şaşkınlık içerisinde. Nereye gittiklerini bilmiyorlar. Kimisi dalalettedir. Korku içinde sözlerini keserek sordum:

- Ateşe mi gidiyorlar yani?

- Evet, dediler. Konuşmalarına devam ederek,

- O gülenler ise cennete gidiyorlar. Hemen sordum onlara;

- Peki ben nereye gideceğim? Dediler ki,

- Sen bazen iyi gidiyordun, bazen de kötü... Bazen tövbe edip ertesi gün günah işliyordun. İzlediğin yol tam olarak belli değildi. Hep öyle yitik kalacaksın. Sözlerini korku içerisinde keserek sordum:

- Yani ben, ateşe mi gidiyorum yoksa? Onlar da,

- Allahın rahmeti geniştir ve yolculuk da uzundur dediler. Yüzümü çevirdim, korku içerisinde baktım. Ailem, babam, amcam, kardeşlerim ve akrabalarım hepsi, bir sandık içinde beni taşıyorlardı. Onlara koşarak gittim ve dedim ki;

- Benim için dua edin lütfen. Ama kimse bana cevap vermiyordu. Kimi ağlıyordu, kimi ise hüznüydü. Kardeşime,

- Dikkatli ol, dünyanın fitnesi seni kandırmasın, dedim.

Beni duymasını çok isterdim. O iki melek beni kabirdeki cesedimin üzerine bağladılar. Baktım, babam toprak atıyor üzerime. Kardeşlerim toprak atıyor. Oradaki diğer insanlar, hepsi üzerime toprak atıyorlar. Dedim ki,

- Ah keşke onların yerinde olsaydım. Allah'a tövbe etseydim. Dün sabah namazımı kılsaydım. Keşke her gün rabbime dua etseydim. Keşke her gün tövbemi yenileseydim. Keşke kötülüklerden uzak dursaydım.

Başladım bağırmaya;

- Ey insanlar dikkatli olun dünya hayatı sizleri kandırmasın!.. En azından birisinin beni duymasını çok isterdim.

- Peki sen beni duyuyor musun?

KARANLIK KORİDOR

Uyandım!.. Kolumda dolaşan o soğukluk, vücudumdaki uyuşukluk ve yorgunluk yok muydu? Engeldi gözlerimi dünyaya açmama. Kendime geldiğimde hastanede olduğumu, başımda endişe içerisinde bekleyen annemden öğrendim. Üç gece hastanede misafir ettiler beni. Ama bilmiyordum neden ve ne sebeple orada olduğumu... O ortamı, o havayı ilk defa o gün görmüş, o gün solumuş-tum. Sabırsızlıkla eve gitmek istiyordum. Doktorun "Gidebilirsin," demesini bekliyorduk. Sonunda beklenen haber geldi ve orayı kaçarcasına terk ettim. Evime geldiğimde nefes aldığımı ve ilk defa o gün özgür olduğumu hissettim. Nereden bilebilirdim bundan sonraki hayatımın çoğu zamanını hastanede geçireceğimi.

Çok değildi, bir ay geçmişti. Hasta oldum, yine hastanenin yolunu tuttuk. Yapılan kan tahlili sonucu doktor beni yine yatırıp tedavi etmek istedi. Buna mahkûmdum iyi olmak için... Yattığımda tedavi olup tamamen iyileşeceğimi sanıyordum. Meğer benim bilmediğim gerçeği sadece annem, babam değil koca hastane biliyormuş. Sadece ben, ben iyi olacağımı sanıyormuşum. Aradan bir hafta geçmişti. Günler geceler bitmiyor, saatler ilerlemiyor, lehime değil aleyhime işliyordu geçen zaman. İyi olmuşum, yani öyle sanıyordum. Bir an önce taburcu olmak istiyordum. Bir ümitti orada tutan ve beni hayata bağlayan. O da iyi olacağımı bildiğimdi ta ki hastalığımı öğrendiğim zamana kadar. Yapılan kan tahlil sonucunu beklerken doktor içeri girdi hemşiresiyle beraber, acı bir tebessümle... İşte o an; hayatım boyunca unutamayacağım o an, öğrendim kara gerçeği: Böbrek Yetmezliği... hayatımda ilk kez duymuştum. Anlamını bilmediğim ve kavrayamadığım hastalık ismi... Ağır geldi "Bu ne?.." dedim anneme. "Ne demekti, böbrek yetmezliği?" Cevap veremedi, susmayı yeğledi güzel annem. Gözyaşları

dile geldi sadece. Anlamıyordum, anlam veremiyordum. Merak ediyordum, sadece merak ediyordum, böbrek yetmezliği neydi?

Aradan sekiz yıl geçti... 16'ya merhaba diyecek yaşa gelmiştim. Arkama dönüp baktığımda, zamanın okulda veya evde değil, hastane köşelerinde geçirdiğini anlamıştım. Böbrek Yetmezliği yâr olmuştu bana. Adım gibi biliyordum ne olduğunu, ne kadar can yakıcı olduğunu. Sevdiğim her şeyden ve herkesten uzaklaştıran bir illet olduğunu... Biliyordum artık böbrek yetmezliğinin ne olduğunu...

İlaçlarımı düzenli kullanıyor, diyetime dikkat ederken bile, iyi olamıyordum. Tükeniyordum günden güne ve benimle birlikte eriyip giden anneme üzüliyordum sadece. "İyiyim," diyordum ona çoğu zaman, üzülmeyin, benimle birlikte canı yanmasın diye. Çoğu zaman gizli gizli ağlayışlarını duyuyordum, canım yanıyordu. Hiçbir şey yapamıyordum, iyi olamıyordum. Bir hafta evde oluyorsam, yirmi gün hastanede yatıyordum.

Bir gün yine fenalaşmıştım. Damar yolumu açmaya çalışan hemşirenin verdiği acı ile gözlerimi açtım. Canım yanıyordu hiçbir şey söyleyemiyordum ama, içten içe "Yapma, daha fazla canımı yakma," diye haykırıyordu yüreğim. Hemşirenin gözlerindeki üzüntü ve acıma duygusunu fark etmedim değil, canımı acıttığı için üzüliyordum. Şükür olsun ki sonunda amacına ulaştı; serumu takıverdi koluma. Bitmek, tükenmek bilmiyordu serumlar. Biri bitiyor, diğeri geliyordu. Dayanamaz hâle gelmiştim, canım yanıyor, dayanamıyordum. Akan her serum damlası kalp atışımı gösteriyordu sanki ve o hemşire sürekli gelip gidiyordu, kontrol ediyordu beni. Çok sıcak, samimi, içten biriydi diğerlerinden farklıydı sanki. İlgisi, şefkâti mutlu ediyordu, acımı hafifletiyordu biraz da olsa. Güler yüzü, sevgi dolu sözleri can veriyordu, şifa dağıtıyordu ben ve ben gibi hastalara... Her gün yoktu, vardiya usulü çalışıyorlardı. Gün geçtikçe onu daha çok görme arzusu başladı bende. Acımı unuttuğum bir duygu yaşıyordum gözleri gözlerime değdiğinde. O karanlık koridorlar ilk defa aydınlandı, gün yüzüne ulaştı bende. Unutmuşum acımı... O, tatlı dili, güler yüzüyle benim beyaz meleğimdi. Adını koyamadığım mutluluğum, acımı bana unutturan tek

varlığımı. İlaçların, serumların yapamadığını beyaz meleğim yapmıştı. Meğer hastane onun ile güzelmış. O güzelleştirmiş buraları merhameti ve dağıttığı sevgisiyle. Benim için hayat daha anlamlıydı artık. Daha iyiye gidiyordum gün be gün. Ben iyi oldukça annem de iyi oluyordu ama bilmiyordu şifamın beyaz meleğimden geldiğini. Her şey iyiye gidiyordu, kan tahlil sonuçlarım günden güne daha iyiydi. Anlam veremiyordu doktor, beklemediği bir gelişmeydi bu bendeki. Mutluydum, tam yoluna giriyordu ki hayatım; beyaz meleğimin yanında bir başkası vardı. Beni görünce yanıma geldiler. Beni onunla tanıştırdı. Meğer sevdiği, evleneceği adammış. Evlenip tayin dolayısıyla yakında gideceğini söyledi üzgün bir ifade ile. Bir an aydınlık olan koridor karardı. Mutluluğumun son deminde olduğunu hissettim o an. Odama zor attım aciz bedenimi. Lal olmuştu dilim, hareket edemez oldu bedenim. Ağır gelmişti yüreğime duyduklarım. Bir ağaçtı sanki yaşadıklarım, tutduğum tek dalımdı o da kırıldı, yere düşürdü beni ve canım çok yandı. Düşmüştüm artık çok geçti. O gitti!.. Benim beyaz meleğim gitti!.. “Elveda, iyi bak kendine,” diyerek...

İyi değildim, günden güne kötüye gidiyordum. İyi olduğum zamanlarda, iyi olmama ihtimal veremeyen doktorum, o kadar iyi hâlin birdenbire kötüye gitmesine anlam veremez oldu. Günler geceleri kovalıyordu. Zaman geçtikçe eridiğimi hissediyordum. Konuşacak hâlim kalmayacak kadar hâlsiz bırakıyordu beni. Derken bir gün acil ameliyata alınmam kararı geldi. Ne olacağını, ne ile sonuçlanacağını bilmediğim bir yola giriyordum. Ameliyata girmeme saatler kaldı. Son hazırlıklar yapılıyor, bir yanda da gözü yaşlı annemin korku ve endişeli bakışlarını görüyordum...

Bende korkuyordum ama ameliyattan değil karanlıkta kalan koridorun bir daha aydınlanmayacağından.

KORİDOR

Her şey yıllar öncesinde başlamıştı. Nefes darlığı şikâyetiyle gittiği doktordan, kalp hastası olduğunu öğrenmişti. Uzun bir tedavinin ardından, kısmen iyileşmiş ve normal hayatına geri dönmüştü. Sorunsuz ilerleyen bu yaşam, bir cuma gecesi sabaha karşı tekrar rayından çıktı. Erdiñç, sol yanındaki bu ağrının ne olduğunu çok iyi biliyordu. Nefesi kesilmiş, soğuk terler döküyordu. Yerin, ayaklarının altından kayışına aldırış etmeden babasını uyandırdı. İşte yeniden başlıyordu...

Hastaneye vardıklarında, doktor Erdiñç'i hemen tanıdı, neden geldiğini anladı. Tecrübeli doktor gerekli tahlilleri yaptıktan sonra, hastaneye yatırıp tedavi etmeye karar verdi. Yatışını yaptırmak için, parlak fayanslar üzerinde yürüyerek yavaşça servise çıkıyordu. Çocukluğunda yaşadıkları hayal perdesinde tekrar tekrar can buluyordu. O kadar yıla rağmen hiçbir şey değişmemişti. Duvardaki hemşire portresi, bankolar ve insanın için sıkkan o ilaç kokusu... Eski hemşirelerden de hiç kimse kalmamıştı. Erdiñç odasını öğrendikten sonra, annesiyle birlikte gerekli dosyaları imzalattılar. Sonra inilteler arasından geçip odaya doğru yöneldiler. Onlara verilen oda köşede, âdeta unutulmuş, iki penceresi olmasına rağmen karanlık bir odaydı. Bütün bu olanlara rağmen Erdiñç'in yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Annesi durumu garipsedi ve belli etmeden;

- Ne gülüyorsun yine? Vardır altında bir şey.

- Baksana anne, odadaki tek hasta benim. Kafamız rahat yani.

Evet, bir de bu vardı. Beş kişilik odada, tek hasta ve refakatçi onlardı. Ara sıra hemşireler gelip ilaçlarını veriyor, durumunu gözlemliyorlardı. Yorgunluktan bitap düştükleri için kısa süre sonra, uykuya daldılar. Erdiñç, uykusunun en tatlı yerinde, kolundaki acıyla uyandı. Bir yandan gözlerini siliyor, diğer yandan

da bağıırıyordu. Oda birden bire karışmıştı. Annesinin lambayı yakmasıyla birlikte, mesele anlaşıldı. Hemşirelerden biri, kolumdan kan alıyordu. Acı ve şaşkınlık içinde bağıırmaya başladı.

- Ne yaptığını zannediyorsun!

- Gerçekten çok özür dilerim. Amacım canınızı yakmak değildi. Sadece uyanmamanız ve rahatsız olmamanız için böyle bir şey yaptım.

- Tamam, hadi çıkın artık, uyumak istiyorum.

Olayın şokunu atlattıktan sonra, tekrar uykunun kollarına teslim oldu. Bundan sonra, korkudan olacak kan alma saatlerini âdeta ezberledi. O saatlerde uyumuyor ve bütün hemşirelere, Yağmur hemşiresinin kan almaya gelmemesini tembihliyordu. Fakat zaman geçtikçe fark etti ki, aslında gelmesini istiyordu. Erdinç, gönlünü yağmurun seline çoktan kaptırmıştı. Çünkü ona ilk defa bir hemşire böyle merhametle yaklaşmıştı. İşi olduğu için değil, merhamet taşıdığı için yardım ediyor ve tebessüm ediyordu. İlk defa hemşirelerden nefret etmiyordu. Bu tarifsiz duyguyu içinde daha fazla barındıramadı. Damla damla kaleminden defterine sızıverdi.

Bir gece yarısı, odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Gelen Yağmur'du. İkisi de çoktan uyumuşlardı. Sessizce serumu değiştirdi. Tam çıkıyordu ki, masanın üzerindeki defteri fark etti. Dayanamayıp alelacele sayfalarını karıştırdı. Yağmur durumu şimdi daha iyi anlamıştı. Yağmur artık her gece gelip sessizce o defteri okuyor, kendisi de birkaç şey yazıp gidiyordu. Kısa bir süre sonra, bu duygu seline Yağmur da kapılmıştı. Ortada daha önce eşi benzeri görüşmemiş bir aşk hikâyesi vardı artık. Erdinç, şaşırtıcı bir şekilde iyileşme gösteriyordu. O eski, karamsar hâlden ise eser kalmamıştı. Tedavi süreci altıncı ayına girmişti. Diğer yandan Yağmur ile olan birliktelikleri sürmüş ve bayağı da yol kat etmişlerdi. Ona artık bir hemşire değil, bir sevda eli dokunuyordu.

Tedavinin artık son bir aşaması kalmıştı. Bir ameliyat daha olacak ve özgürlüğüne kavuşacaktı. Ameliyat günü belirlendi ve gerekli işlemler yapıldı. Sayılı gün çabuk geçer derler ya, geldi dayandı o gün işte. Cumartesi gecesi son ameliyatını olacak ve

kurtulacaktı. Ancak onu bundan daha çok telaşlandıran bir şey vardı. İki gün boyunca Yağmur'dan haber alamıyordu. Bildiği tek şey, acil bir hasta için yolları kapanmış bir köye gittiğiydi. Ancak iki gün boyunca orada kalmış olması imkânsızdı. Çaresizlik ve beynini yiyen sorular onu âdeta deliye döndürmüştü. Onu arayıp ulaşamamak çılgına dönmesine sebep oluyordu. Bir kez daha aradı, bir kez daha. Sinirlerine hâkim olamayıp telefonu duvarda parçaladı. Durumu akşama doğru iyice kötüleşmeye başladı. Ameliyat, heyet kararı ile daha erkene alındı. Sabaha doğru ameliyata alınacaktı. Annesi hazırlık yapmak için hastaneden ayrılıp alışverişe inmişti. Hava çoktan kararmış, hastane boğucu bir sessizliğe teslim olmuştu. Az sonra bu sessizliği, yan odadan gelen çığlıklar bozdu. Merakına yenik düşerek, kapının aralığından baktı. Karanlık koridorda, üzerine beyaz çarşaf örtülmüş bir sedye gidiyordu. Hemen arkasından bayılmış yakınını taşıyan tekerlekli sandalye...

Uyuşmuş bedeni ile sabahı beklemeye başladı pencerenin kenarında. Bir süre sonra, yaşadığı duygulardan olacak ki derin bir uykuya daldı. Çok geçmeden annesi de gelmiş, sonra o da uyumuştur. Kapının gıcirtısıyla uyandı. Bir hemşire elinde yeşil bir elbise ile gelmişti. Yeşilleri de giymişti. Artık gitme zamanıydı. Ancak o an düşünebildiği sadece Yağmur'du. Son bir hamle yapmak istedi. Arayacaktı ancak paramparça olan telefonundan numarasını bulması imkânsızdı. O an aklına bir şey geldi. Koşarak hemşire bankosunun arkasına geçti ve listeden Yağmur'ı bulup, masanın üzerinden eline geçirdiği bir telefonla onu aradı. Telefonu bir erkek açtı.

- Ben Yağmur'u aramıştım ama?

- Evet buyurun, ben nişanlıyım, siz kimsiniz?

- Hiç kimse...

Oysa Erdiç'in, numarasını alarak aradığı kişi, aynı kadın hasta bakıcısı Yağmur'du. Bu yıkımdan sonra, hemşirelerden beş dakika istedi. Defterinin köşesine bir şeyler karaladı. Onu hiç vakit kaybetmeden ameliyata aldılar. Fakat fazlasıyla yorulan kalbi, daha fazla dayanamamıştı. Sedyeden kalkamadı.

Çok geçmeden Erdinç'in odasını yıkan bir çığlık duyuldu. Bu çığlık Yağmur hemşirenin çığlıklarıydı. Masanın üzerindeki defterde, yarım yamalak karalanmış yazıları hıçkırıklar içinde okuyan Yağmur, yıkılmıştı. Lakin artık her şey için artık çok geçti. Ondan geriye kara kaplı defterine karalanmış şu dizeler kaldı...

"KORİDOR

*Başımın üzerinde bir kum saati
Zamanın damla damla, damarlarımda eridiği
Sükût yeşilinden bir elbise
Korku ipliğiyle dikilmiş bedenime
Sapsarı kesilmiş benzim
Düğüm atılmış sesime.
Gökleri küçük bir kutuya sığdırmışlar
İsmi de pencere koymuşlar.
Yorgun dolunay odamda birini arıyor
Soru işaretlerinden uçurum
Üzerime sağanak sağanak sessizlik yaşıyor
Yanıma boylu boyun bir gölge uzatmışlar
Karanlığa dalıyor, sanki içini oymuşlar
Yalnızlık...
Soğuk duvara işlenmiş nakış.
Gözelerim kapıda, bekliyor
Sıcak gülümseme, kısık bir bakış
Boşluğa dizilmiş çift sıra raylar,
Göğü deliyor sessiz sedasız bir tren
Yas ağacından siyah kumaşlar
Beyaz eldivenli cellât bu gelen!
Kaşlar çatık, gözlerde sis
Ruh bedende sıkışık*

*Bedense iki metrede hapis
Yana düşmüş el ve kol
Beyazın karanlığında bir yol
Sözde ismi koridor
Çaresizliğin feryatlarıyla titriyor,
Emektar parkeler
Üzerinden son kez geçenleri izliyor..."*

AYNA

Son zamanlarda Hakan'daki değişiklik sadece benim değil bütün öğretmenlerin dikkatini çekiyordu. Sessiz, sakin ve sınıfın en başarılı öğrencisi Hakan gitmiş yerine dersi dinlemeyen, sürekli arkadaşlarıyla kavga eden, bütün olumsuz olaylarda başı çeken sorumsuz Hakan gelmişti. Açıkçası bunun nedenini oldukça merak ediyordum. Babasıyla görüşmek için haber yolladım. Fakat tam da beklediğim gibi, Hakan görüşmek istediğimi babasına söylememişti. Birkaç kez daha haber yolladım. Hakan bunların hiçbirini babasına iletmedi. Ben de Hakan'la birlikte babasının iş yerine gitmeye karar verdim. Bunu ona söylediğimde yüzünde hafif bir tebessüm oluşmuştu. Okul çıkışı birlikte babasının iş yerine gittik. Babasını görür görmez koşup boynuna sarıldı:

-Babacığım seni çok özledim, kaç aydır eve hiç gelmiyorsun!

Hakan'a babasının iş yerine birlikte gideceğimizi söylediğimde neden bu kadar sevindiğini anlamıştım. Ondaki değişikliğin sebebi babasından uzun süre ayrı kalması olmalıydı. Babasıyla konuşmaya başladığımda merak ettiğim bütün soruların cevabını yavaş yavaş alıyordum. Hakan'ın babasıyla annesi boşanma kararı almışlar, bu yüzden babası birkaç aydır eve gitmiyormuş. Bu da Hakan'ı fazlasıyla etkiliyordu. Evdeki huzursuzluk ortamı ve ailedeki ilgisizlik ondaki değişimin ana sebebiydi. Çocuklar aile yaşamında bir ayna gibiydi. Gördükleri, işittikleri, yaşadıkları her şeyi yansıtıyorlardı. Hakan'daki değişim de bu durumun açık bir göstergesiydi. Bir çözümü, ondaki değişimi tersine çevirmenin bir yolu olmalıydı... Hakan son zamanlarda ailesinden görmediği sevgiye ve ilgiye muhtaçtı. Ondaki bu eksikliği gidermeliydim. Ona muhtaç olduğu sevgi ve ilgiye yaklaşmalıydım.

Zaman zaman onu okuldan sonra eve bırakmaya başladım. Derslerde ona özel ilgi göstermeye çalışıyordum, sınıfa anlattık-

larımı ona özel olarak anlatıyordum. Ona sarılıyordum, okula gelmek üzere evden ayrılırken annesi unutmuştur, unuttur diye.

Fakat ne yaptıysam Hakan'daki bu değişimi durduramamış, onu düzeltememiştim. Liseye gitme zamanı gelmişti. Ancak sicilindeki kara lekeler yüzünden onu hiçbir lise kabul etmiyordu. Benim çaba ve ısrarımla Hakan'ı bir liseye kabul ettirmeyi başarmıştık. Lisede de onu takip etmeye çalışıyordum; ancak eskisi kadar ilgilenmem mümkün değildi. Artık okullarımız ayrıydı. Gün geçtikçe Hakan'la olan irtibatımız azalıyordu. Sonra onun okuldan atıldığı haberini aldım. Ne kadar içim yansa da onun için artık yapabileceğim bir şey kalmamıştı...

Hakan'ı son görüşümün üzerinden tahminen 15 yıl kadar bir zaman geçmişti Ama aklıma geldiğinde içim acıyordu hâlâ. Keşke onu düzeltebilseydim diyordum kendi kendime...

Soğuk bir şubat akşamıydı. Hava sertçe esiyor, yerdeki karları yüzüme doğru savuruyordu. Böyle bir havada herkes tabii olarak evine çekilmişti. Sokaklar bomboş ve sessizdi. Birden biri kolumdan çektii. Onu ilk kez görüyordum. Yanında biri daha vardı. Mor ve şiş gözlerinden madde bağımlısı oldukları anlaşılıyordu. Uzun boylu olanı seslendi:

-Bana cüzdanını ver! Hemen!

Başka param yok derken bana attığı sertçe tokadın etkisiyle yere yuvarlanmıştım. Diğer çocuk bağırdı:

- Neden vurdun ona?

Uzun boylu çocuk:

-Kes sesini!

İtişmeye başlamışlardı. Kavga sırasında uzun boylu çocuk elindeki bıçağı yere düşürmüş, diğeri de alıp ona doğru savurmuştu. Birden uzun boylu olanın yerde kanlar içinde yattığını gördüm. Bu sırada öteki cüzdanımı yerden alıp bana uzattı. Birden duraksadığını fark ettim. Sanırım beni tanıyordu. Bu yüz, masum bakışlar bana da hiç yabancı gelmiyordu. Çekingen bir sesle bana seslendi:

-Hocam?

Başından beri bana yabancı gelmeyen bu yüzü birden tanıdım. Hakan'dı...

Bağırışma seslerini duyan polisler Hakan'ı alıp götürdüler.

Hayatta hiçbir şey boşuna değildi. Her şeyin bir sebebi vardı ve her davranışın... Evet Hakan, ailesi tarafından verilmeyen sevgi, gösterilmeyen ilgi yüzünden okuldan atılmış, gaspçılık yapacak kadar gözü dönmüştü. Fakat benim onun yüreğine ekmeye çalıştığım sevgi tohumu, kalbinde bir insana yardım edecek kadar merhamet ve kötülüklerden vazgeçecek iradenin filizlenmesini sağlamıştı.

YALNIZ ADAM

Ne zamandan beri oturuyordu bu deniz kıyısındaki taşlar üstünde kimse bilmiyordu. Deniz yedi başlı ejder gibi köpürüyor köpürüyor, kaldırıp kendini bütün hıncını alacakmışçasına taşlara vuruyordu. Bu buluşmada korkunç sesler çıkıyor, bu seslere şimşekler eşlik ediyordu. Yağmur denize nazire yapıyormuşçasına nefes almadan boşalıyordu. Arka yoldan geçen kamyon sesleri bu senfoniye tamamlıyordu.

Etrafta bırak insanı, köpekler bile kalmamıştı. Hiçbir şey duymuyor, denizin dalgalarının sıçrattığı sulara, gökyüzünün boşalttığı yağmura aldırılmıyordu bile. Sadece o ses kulağında çınlıyordu. Hatta çınlamıyordu, çınlamaktan da çıkmıştı, sanki birisi kulağına eğilmiş avaz avaz bağıırıyordu. Bu duyduğu sesler kafasını iyice karıştırıyordu. Aslında karışık bir kafayla gelmişti denizin kıyısına... Düşünmek için, yalnız kalmak ve kafasını dinlemek için gelmişti...

Fakat bir türlü yalnız kalamıyordu, bir türlü düşünemiyordu. Denizin hırçınlığı ona da bulaşmıştı. Denizin hırçınlığı, gökyüzünün gürültüsü, yağmurun sesi daha çok karıştırıyordu kafasını... Aslında sanki onlarla kavga edermiş gibi bir hâli vardı. Sadece denizi, yağmuru, şimşeği dinliyordu ve kimseyi umursamaz tavırla bakıyordu ufuktaki denize...

Etrafta kimse kalmamıştı, hiç kimse, bir tek o... Belki de denizle, yağmurla yalnız kalmak istemişti... Neden olmasın... Bunun için belki de denizin hırçınlığı, gökyüzünün kızgınlığı, yağmurun o sesli konuşmaları... Bütün bu yaşananlar gözünün önünden bir şerit gibi geçiyordu. Aslında ne yaşıyorum ki diyordu kendi kendine...

Yaşadığı hiçbir şeye anlam veremiyordu. Yaşadığı her şey anlamsız geliyordu. Bütün insanların boşuna yaşadığını düşünürdü. 'Eğer bütün insanlar ölecekse neden yaşıyorlar?' diye

soruyordu kendi kendine ve bir türlü cevap bulamıyordu. İşte bütün bunları düşünüyordu deniz kıyısında kendi kendine... O kadar yalnızdı ki kafasındaki soruları başka kimseye sormuyor ve yalnızlığını kimseyle paylaşamıyordu. Kafasındaki düşünceler ve cevabını bulamadığı sorular, onu daha çok üzüyordu. Ne yazık ki üzüntüsünü paylaşabileceği kimse de yoktu. Aslında vardı ama, onunla paylaşamıyordu.

Belki de yalnızlığını, üzüntüsünü denizle paylaşmak için deniz kıyısına oturmuştu. Kimseye anlatamıyordu, belki anlamayacaklarından korkuyordu. Ya da asıl korktuğu şey, kendisi dışında bir başkasının bilmesiydi... Fakat başka hiç kimseyi sorunlarıyla meşgul etmek istemiyordu... Bu yüzden tek başına, içinden gelen çığlıklarla denize ve hayata haykırıyordu...

Sadece kendisi duyuyordu... Belki de o da bunu istiyordu.

Denizin o hırçınlığı, gökyüzünün gürültüsü, yağmur sesleri ve yaşadığı bütün şeyler ona karmaşık ve korkunç gelmiyordu aslında. Bu duydukları, gördükleri ve yaşadıkları... Çünkü o daha korkunç şeyler görmüştü, düşündükleri çok daha karmaşıktı... Mesela hayatı boyunca gördüğü en korkunç şey 'Yalnızlık'tı... Daha karmaşık şey olduğunu düşündüğü şey ise 'İnsanlık'tı...

Düşündü, düşündü... artık yalnızlığını denizle bile paylaşamayacağına karar verdi. Çünkü denizin kıyısındaiken bile yalnız değildi. Bu yüzden kalktı ve yürüdü...

SOL YANIM ACIYOR ANNE

Nur, her genç kız gibi kanı gerçekten deli akan ve ne yaptığını bilmeyen bir gençti. Kendi hayatına bağlı, sadece kendisi için yaşayan bencil, etrafındakilerin kalbini kıran (özellikle de annesinin), bununla birlikte bütün yaptıklarını doğal gören bir kız...

Nur, farkında olmasa da hayatını değiştirecek o haftanın ilk gününe gözlerini açtı ve her sabahki gibi bakımını yaptı. Ardından annesinin hazırladığı o güzel kahvaltı sofrasına oturdu. Annesi şefkat dolu bakışlarıyla sanki ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, gözleriyle ifade etmesinin tek nedeni korkmasıydı kızından, her sabah olduğu gibi tartışmaktan korkuyordu...

- Ben bugün geç gelirim, arkadaşlarla takılacağım, merak etme. Aslında söylemezdim ama işte, babamla uğraşmamak için...

- Peki kızım sağol, merak etmem ama, kendine dikkat et tamam mı?

- Üfff koskoca kız oldum. Bunu bana mı diyorsun?

- Ana yüreği ne yaparsın tutamadım dilimi işte. Sen kusura bakma evladım.

Nur, annesinin haksız olduğunu düşündü ve bağırarak;

- Hep aynısını yapıyorsun. Kendini acındırmaya çabalama!

Hızla ayağa kalktı, sırtına çantasını alıp kapıyı çarparak okula gitmek üzere evden çıktı. Annesine bunları söylediği için bir pişmanlık hissetmedi. Çünkü annesini sevmediğini sanıyordu. Ama kalbinde uyuyan anne sevgisini uyandıracak olan o olaya doğru hızla adım attığının farkında değildi...

Okulda Türkçe öğretmeni Buket Hanım onu karşıladı. Tabii çok önemli bir konu üzerinde konuşmak için: "Anneler günü programı..."

- Canım bak bu şiiri okuman lazım, Sen gerçekten yetenekli bir kızsın. Sana başka bir şiir veremem.

- Ama öğretmenim... ben... yani istemiyorum.

- Benim için de okumaz mısın yani?

- Peki... ne zaman bu program?

- Bu hafta sonu.

Nur zorla da olsa kabul etmişti elindeki şiiri okumayı. Buket öğretmen aslında her şeyi bilinçli yapıyordu; Nurun içindeki anne sevgisini uyandırmaktı amacı... Nur koca bir hafta boyunca şiiri okudu, okudu, okudu. Dinleyen herkesi ağlatıyordu, kendi dışında. Hep dediği gibi kendini ikna etmeye çalışıyordu: "Ben o kadın için ağlamam, ağlamayacağım..."

Nihayet o gün, anneler günü geldi. Program başladı. Artık sıra ona gelmişti. Heyecanından titreyen ellerini gizleyerek sahneye ilerledi. Fakat ne görsün sahnede bir mezar... Belli etmemeye çalışsa da çok şaşırmişti. Heyecanının farkındaydı ama ne yapacağını bilemiyordu. Üzerinde "ANNEM" yazan mezarın başına geldi, oturdu ve perde açıldı. Kafasını salona çevirdi, korkak gözlerle davetlilere bir baktı, annesi en arkada oturuyordu... Derin bir nefes aldı ve arkada çalan fon müziği ile birlikte şiirini okumaya başladı.

- "Merhaba anne,

Yine ben geldim.

Merak etme okuldan çıktım da geldim.

Anneler de babalar gibi merak eder mi bilmiyorum ama,

Ali 'Okula gitmezsem annem çok kızar, merak eder' demişti de

Onun için söylüyorum..."

Nur, şiiri okudukça sesi titriyor ve kendini o şiirin içinde buluyordu. Kendini çok sıkıyordu ağlamamak için ama olmadı, tutamamıştı kendini, tutamamıştı. Önce bir damla aktı o ağlamak istemeyen gözlerinden ve bu damlalar giderek arttı. Artık hıçkırıklara boğularak şiirini okuyan Nur, salondaki herkesi etkilemişti.

- "Ben gidiyorum anne,
Toprağını öpeyim, sen de rüyama gel beni öp.
Mutlaka gel anne,
Sen rüyama gelmeyince sol yanımın acısıyla uyanıyorum
anne.

Sol yanım acıyor anne.

İşte tam şurası,

Sol yanım çok acıyor anne.

Seni çok özledim,

Anne çokk..."

Şiirin son kelimelerine böylece söyledikten sonra biraz kendini toparlayıp ayağa kalktı ve salonu ikinci kez duygu seline boğacak olan sözleri söylemeye başladı. Kızını ayakta ağlayarak alkışlayan annesi, onu izliyordu merakla...

- Anne, sol yanım gerçekten çok acıyor biliyor musun? Belki de seni hep üzdüğüm içindir ve biliyor musun seni çokook seviyorum annem...

Sahneden atlayan Nur, annesine doğru koştu, daha önce hiç sarılmadığı gibi ona sarıldı. Artık kalbinin bir köşesinde yatan anne sevgisini bir daha uyutmamak üzere uyandırmıştı. İzleyiciler gözlerini silip onları ayakta alkışlıyordu...

SENİN DE ADIN MUSTAFA

Savaş yıllarıydı. Bütün yurt karışıktı. Vatanı kurtarmak gayesine düşmüştü yağız delikanlılar. Köylerde, kasabalarda hızla azalıyordu erkek nüfusu. Sadece yaşlılar ve çocuklar kalıyordu geride. Diğerleri akın akın cepheye gidiyordu vatan müdafaası için... Geri dönmeyeceklerini bile bile gidiyorlardı, arkalarına bakmadan, geri dönmeyi düşünmeden...

Mustafa da o yağız delikanlılardan biriydi. Daha beş aylık evliydi. Mustafa, helalleşti sevdasıyla, canından çok sevdiği, kavuşmak için yıllarca beklediği karısıyla vedalaştı. İki damla gözyaşı süzüldü göz pınarlarından yanaklarına ve kendine iyi bak diyerek öptü karsının alnından. Ayrılık vakti gelmişti artık. Köy meydanında toplanacaktı tüm gidecekler. Mustafa da köy meydanına gitti koşar adımlarla. Herkes dâhil olduğu grubuna katıldı, yola koyuldular hep birlikte. Geride kalanlar arkalarından su döküyorlardı, gittikleri gibi gelsinler diye... ama gelmeyeceklerini biliyorlardı.

Mustafa'nın karısı hiç gitmemişti köy meydanına. Kocasını evinden uğurladı ve ardından Kuran okumaya başladı. Metanetli ve sabırlıydı... Halime artık tek kalmıştı bağ, bahçe, ev işleri her şey ona bakıyordu. O da hepsine yetişmeye çalışıyordu. Yaz gelmişti. Mustafa'sı gideli iki buçuk ay olmuştu. Tarladan yorgun argın geldiği o gün muhtar Memo, Mustafa'dan mektup getirdi Halime'ye. Halime mektubu eline aldığı ilk an, unuttu tüm yorgunluğunu. Büyük bir heyecanla mektubu bağrına bastı, öptü, kokladı. Mustafa'sının kokusunu aradı kâğıtta. Açıp okumaya başladı. Gözlerinden boncuk boncuk yaşlar akıyordu kâğıda. Çok özlemişti sevdiğini, ama mesele vatan meselesiydi. O her şeyden mühimdi. O gece mektupla birlikte uyudu. Rüyasında Mustafa'yı gördü. Ama Mustafa bir bebek halindeydi ve Halime'nin kucağındaydı. Halime uyandı hemen elini yüzünü yıka-
dı, sabah ezanı okunuyordu abdestini aldı namazını eda ettikten

sonra yine tarlanın yolunu tuttu. Ama bir garipti Halime. Midesi bulanıyor, başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Soğuk aldım herhalde dedi kendi kendine ve devam etti yoluna. Bu belirtiler birkaç hafta sürünce annesinin yanına giderek biraz hasret giderdikten sonra açıldı annesine Halime, annesi Ayşe Kadın sevinç çığlıkları atarak sarıldı kızına ve;

- Kızım Halimem artık sen de anne olacaksın, dedi. İkisi de ağlamaya başladı. Ayşe bir an önce sevinçli haberi kocası Mustafa'ya vermek istiyordu. Ama işlerden fırsat bulup bir türlü mektubu yazamıyordu. Günler günleri kovalarken Mustafa cephe gerisindeyken düşman ateşi kesildiği bir akşam, cephe arkasında arkadaşları yaralarını sarıyor, mektup yazıyor, türküler söyleyerek efkârlarına efkâr katıyorken... Mustafa bu fırsatta uyumayı tercih etti ve derin bir uykuya daldı. Bir süre sonra rüya görmeye başladı. Rüyasında bir oğlu olduğunu gördü. Oğlu Halime'nin kucağında. Mustafa da kucağına almak istiyordu, fakat bir türlü alamıyordu. Kan ter içinde uyandı Mustafa, içinde garip bir his vardı. Aldı kâğıt kalemi eline ve Halime'sine rüyasını anlatarak başladı yazmaya. Sonunda "Şayet ölür de gelemesem ve bir oğlumuz olursa ismini 'Mustafa' koy," diye de vasiyet etti. Mektubu bitirdikten sonra komutanına teslim ederek "Eğer ölürsem eşim Halime'ye mutlaka gönderin," dedi.

Tan yeni ağarırken başlamıştı silah sesleri duyulmaya. Si-perden çıkıp ateş etti. Fakat bir anda vurularak şehit oldu Mustafa.

Halime her şeyden habersiz yine bağ, bahçe işleriyle uğraştıktan sonra akşam bitkin bir hâlde eve geldi. Biraz dinlendikten sonra Mustafa'sına mektup yazmayı planlıyordu. Fakat o Mustafa'sına mektup yazmadan Mustafa'nın öldüğü haberi ve yazdığı mektup geldi. Bu haber üzerine olduğu yere yığılıp kaldı Halime. Başına toplandı tüm köy halkı. Kimi ağlıyor kimi ağıt yakıyordu. Bir süre sonra kendine geldi Halime. Elinde, Mustafa'sının ölmeden hemen önce yazdığı mektup... Okumaya başladı ama, göz yaşları bir pınar gibi akıyordu. Mustafa'nın içine doğmuştu çocuğunun olacağı ve çocuğunu göremeyeceği... okudukça hıçkırıklara boğuldu Halime ve söz verdi ölen sevdiğine, "Oğlumuz olursa adını 'Mustafa' koyacağım" dedi. Mustafa'sının acısı hiç

geçmedi içinde, günler günleri, aylar ayları kovaladı ve Halime'nin doğum vakti geldi çattı. Tüm köy halkı oğlan olmasını istiyordu. Halime de öyle...

Sonunda Halime'nin beklediği an geldi. Mustafa'sından ona kalan tek mirasını getirdi dünyaya. Ebe büyük bir sevinçle;

- Gözün aydın Halime, yüce Allah senden bir Mustafa aldı ama, sana yeni bir Mustafa verdi, dedi. Oğlunu Halime'nin kucağına verdi. Halime'nin gözleri dolmuştu. Oğlu tıpkı ölen Mustafa'sına benziyordu... kaşı, gözü, her şeyi...

- Madem baban seni ben söylemeden bildi ve sen hiç göremeyeceğin babana bu denli benziyorsun, senin de adın Mustafa dedi.

**Fatmanur YAVUZ / Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu
Öğretmen Lisesi**

YENİ DÜNYA DÜZENİ

Ortaçağ Avrupasında henüz skolastik düşünce yaşanırken, artık insanların bilime, aydınlığa muhtaç olduğu bir dönemde Adalric, Francois, Felicia ve Johan adındaki dört genç bunun farkına varıp yeni bir düzen başlatmaya karar vermişlerdi. Adına 'Yeni Dünya Düzeni' dediler.

Adalric 22 yaşında esmer güçlü -hem kişilik hem de fiziki olarak- bir delikanlıydı. Soyu Fransızlara dayansa da hayatı Almanya'da küçük bir kasabada geçmiş, kendini Alman olarak yetiştirmişti. Annesi ve babası ilim ve bilim üzerine bir hayat yaşıyordu. Babasının astronomiye ilgisi fazlaydı, annesi de matematikle ilgileniyordu. Bu yüzden Adalric'in hayatı annesi ve babası gibi bilim üzerine kurulmuştu. Fakat bir gün sabah saat beşte yakın kiliseyi yalanlamaktan ve kilise kurallarına uymayıp bilim yaptıkları için -daha önce uyarılmışlardı- afroz edilip ardından idam edilmişlerdi. O zamanlar Adalric küçük yaşta olduğu için, babaannesi tarafından büyütülmesine izin verilmişti. İdam günü oradaydı Adalric ve o günü hiç unutamamıştı. Bundan sonra ilim ve bilim için yaşayacağına, kilisenin yalanlarından kurtulup insanları aydınlanmaya yönlendireceğine dair kendi kendine söz vermişti. Artık bu yolda ilerleyen genç bir delikanlıydı.

Johan ve Adalric kardeşti. Fakat tamamen birbirlerinden uzaktılar. İdam sonrası -Johan o zaman 2 yaşındaydı- kilise tarafından alınıp bir rahip tarafından büyütülmüştü. Adalric 18 yaşına bastıktan sonra kardeşini de yanına alıp ölen babaannesinin evinde birlikte yaşamaya başladılar. Ardından Adalric Johan'ı tamamen ilim ve bilim üzerine yoğunlaştırmaya çalıştı. Fakat bu pek güçlü. Çünkü Johan uzun zamandır kilisedeydi ve hayatında öğrendiği en önemli şey bilimin ve ilimin yalanlar üzerine kurulduğu ve tanrının bunu desteklemediğiydi. Ama beklenen olma-

di. Adalric, Johan için büyük çaba gösterdi. Onu bilime yöneltmek için çabalayıp durdu. O zamanlar bütün kasaba halkı tarafından Johan'ın rahip olması bekleniyordu. O aksini yaptı, abisinin elle tutulur, akıl dolu fikirlerinin taraftarı oldu. İlk olarak kilise papazı olan Gouan tarafından aforoz edildi. Sonrasında halk tarafından bağnaz ve yontulmamış düşüncelerin baskısı altında kaldı. İlk olarak tanrıyı inkâr ettiklerini ortaya atarak evlerini yaktılar. Daha sonra kilise tarafından cezalandırılmaya uygun görüldüler. Fakat karar açıklanmadan Adalric ve Johan yaşadıkları kasabayı terk ettiler. Onlar artık bir kaçaktı.

Olay tam olarak burada başlıyor. Adalric ve Johan kasabayı terk ettikleri zaman yürüdükleri bu uzun yolda Francois ve Felicia onlara hem yoldaş hem de rehber oldu. Felicia ne bağnaz derecesinde dindar ne de dinden tamamen kopuktu. Babası çok içen bir adam olduğu için annesinin ölümüne neden olmuştu. Ardından Felicia 18 yaşına bastıktan sonra hem babasının iğrençliklerinden bıktığı için hem de kuzeni olan Francois'le birlikte ilime ve bilime ilgi duyduğu için onunla birlikte yaşadıkları kasabadan uzaklaştılar. Felicia 18 yaşında olmasına rağmen küçük fakat güçlü bir yüze sahipti. Karşıdan bakıldığında bütün kemikleri sayılabilirdi. Soluk yüzü, renksiz dudakları, masmavi gözleri vardı. Hatta güzel bile denilebilirdi.

Bu dörtlü ilk olarak Erfurt üniversitesinde karşılaşmışlardı (1512).

Adalric ve Francois astronomi üzerine çalışıyorlardı. Johan matematik ve Felicia ise felsefe üzerinde çalışıyordu. Adalric ve Francois aynı kampüste aynı güzergâhta öğrenim görüyorlardı ve illuminatinin temeli buraya dayanıyordu aslında. İlk olarak kilise karşıtı olduklarından haberleri olmadan dostluk kurmaya başladılar. Fakat zamanla bunu birbirlerinden gizleyemediler. Bununla birlikte savaş başladı. Dört kişi işe başlayan bu örgüt zamanla bütün Almanya'yı ele geçirmeye başladı.

1513

Örgütün temelleri ilk atıldığı zaman grup kurucuları: Adalric, Francois, Johan ve Felicia idi. Onlarla birlikte Erfurt Üniversitesi'nin yeni birinci sınıf öğrencilerinden beş kişi daha. Toplamda

dokuz kişiyle başlamışlardı. Kural basitti. ‘Yeni Dünya Düzeni’ ni yaymak ve büyümek. İlk olarak üniversiteden başladılar. 21 Ekim sabahı Felicia ve Johan dikkatleri üzerlerine çekmeye başlamışlardı. Üniversiteden izin almaya gerek duymadan işe koyulmuşlardı. 20 Ekim sabahı bir konuşma düzenleneceği ve bütün öğrencilerin bahçe avlusunda olması gerektiğine dair bir genelge dağıtmışlardı. Adalric ve Francois’in görevi üniversite yetkililerini 10 dakikalığına kadar tutsak almaktı. Tutsaklıktan kasıt, görevlerinden bir süreliğine alı koymaktı. 21 Ekim sabahı saat 10: 45 sularında bütün öğrenciler bahçe avlusuna toplanmışlardı. İlk olarak Felicia konuşmak istedi. Fakat kimsecikler ilgisini ona yöneltmedi. Çünkü üniversitede toplam 10 tane kız vardı ve o zamanlar hâlâ kızlara değer verilmiyordu. Johan taştan bir bloğun üzerine çıktı. Herkes bir çocuğun yüz hatlarına sahip bu adama bakıyordu. Biraz da olsa dikkatlerini çekebilmişti. Sessizliğin sağlanması beklenmişti. Çünkü Johan yarım saatten fazla güneş altında bekleyen bu adamların akıllarındaki sorulara cevap olacaktı.

Yakasını düzeltti. Etrafına baktı. 150’ye yakın insan Johan’ın konuşmasını bekliyordu. Kimi ya meraktan gelmişti kimi de eğlence arıyordu. 20 Ekim gecesinden kalma örgütle beraber hazırladıkları kâğıdı açtı yavaşça. Okumaya başladı:

Kardeşlerim, yurttaşlarım, dostlarım....

Burada toplanmamızın nedenini merak ediyorsunuz elbet. Biz ilime ve bilime, çağdaşlığa ve aydınlığa gönül vermiş, bunun için çalışmış ve kiliseye rağmen bu konuma gelmiş insanlarız. Şu an herkes bu üniversitede bir amaç için uğraşiyor: Aydınlanmak. Hepimiz seçilmiş insanlarız. Aklimızla kalbimizle başkasına bağlı kalmadan kendi meşalemizi kendimiz yakabilecek ve doğru yolu bulabilecek insanlarız. Asıl amacımıza gelirse eğer, burada öğrendiğimizin burada kalmasını kimse istemez. Bunu dışarıya taşımamız. Halka, insanlığa, bütün dünyaya. Kilisenin yalanlarını çürütüp, baskılarından kurtulup aydınlığa, çağdaşlığa ilerleyelim kardeşlerim. Gün çalışma günüdür, gün birlik olma günüdür, gün çağdaş olma günüdür. Yaptıklarımız, yapacaklarımız bütün insanlığı aydınlatmalı. Neslimize, gelecek nesillere meşale olalım. Bunu hep birlikte yapalım. Gerçekleri görmekten, göstermekten hiçbir zaman hiçbir savaştan kaçmayalım. Bu bizim savaşımız ve bizim zafe-

rimiz olacak. Zorluklara kolaylık getirecek, aşılmamışları aşacağız. Bugün burada savaşıma tanık oluyorsunuz. Eğer bizim gibi insanlığa, neslimize, gelecek nesillere meşale olmak istiyorsanız bize katılın.

01.11.1513

Erfurt Üniversitesi konferans salonunda toplanılmıştı. 100 koltuklu yukarı doğru yükselen amfi şeklinde mat renklere sahip boğuk bir odaydı. Toplantılar olabildiğince sık ve uzun süreli oluyordu. Johan'ın yaptığı konuşmanın üzerinden 10 günden fazla geçmişti. Konuşma sonrasında genelgeler öğrencilere dağıtıldı ve bitti. Bütün büyüğü kayboldu. Hiç kimse hiçbir aydın bununla ilgilenmemişti. Hiçbiri bu savaşta Illuminati'ye katılmadı. Fakat bugün ilk başvurularını aldılar. Bugün yeni bir üyeleri daha olacaktı. O yüzden büyük konferans salonu seçilmişti. Adalric endişeliydi. En ufak hatalarında üniversiteden atılır, bir daha bu denli savaşıma arzusunda olmazlardı. Büyük, ahşap konferans salonunun kapısı açıldı. Ardından yuvarlak bir yüz, kıvrık saçlar, ince kemer bir burun ve yayvan kaşlar gözükte. Birinci sınıf öğrencisi bir savaşçı...

Büyük Martin

"Martin Luther. 1483 Eisleben doğumluyum. Uzun bir süre din üzerine çalıştım ve kilisenin yalanlarının karşısı aydınlanmanın yanlısıyım."

Kendini Martin diye tanıtan, bu sert yüz hatlarına sahip adam konuşmasını kısa kesti. Adalric ikna olmamıştı. Fakat Felicia onda ışık görmüştü. Çünkü birinci sınıf öğrencisi olan bu adam hem kendine çok güveniyordu hem de din hakkında bilgiliydi diğerlerinin aksine. Uzun süre kiliseyle yaşayan bu adamın gerçekleri görmesi çok daha olağandı.

Adalric Martin'e çıkmasını söyledi. Martin yine kendinden emin bir şekilde topukları üzerinde döndü, konferans salonunun büyük kapısından çıkıp koridorda beklemeye koyuldu. Ona göre bu Illuminati denen şey, oldukça ilgi çekici geliyordu. Martin o yaşlarda daha işin ciddiyetinin farkında değildi.

Kendilerini ILLUMINATI diye adlandıran bu adamlar, uzun bir toplantının sonunda kararlarını açıkladılar. Martin örgüt için henüz yeterli değildi. Bu yüzden kendini ispatlaması

gerekliyordu. Her hafta bir görev verilecek ve Martin'in çabası ölçülecekti.

İlk hafta Martin, örgüt tarafından hazırlanan genelgeleri öğrencilere dağıttı. İkinci hafta kendisi bir konuşma hazırlayıp üniversite bahçesinde sundu. Üçüncü hafta örgüt için yeni fakat kalıcı bir yer ayarladı. Erfurt'un biraz dışında uzun tarlalar boyu uzanan bir arazide boş bir depo. Soğuk, pis ve kasvetli... Fakat bu kasvetli depo Martin'in örgüte katılmasında büyük rol oynadı. Artık Martin de bu 'küçük' örgütün bir üyesiydi. Bu küçük örgütün en küçük üyesiydi. Bununla birlikte savaş, artık kısmi olarak başlamıştı. Savaş artık hem Almanya için hem bütün Hristiyan topluluğu için başlamıştı. Savaş bütün dünya için başlamıştı. Martin artık ILLUMINATI'nin büyük adamı olacaktı.

İlk Üç Yıl Mücadelesi

Örgütün ilk üç yılı üniversitede genelgeler dağıtıp öğrencileri harekete geçirmeye çalışmakla başladı. Aslında ne başarılıydı ne başarısızdı. Bazı öğrenciler bu genelgelerden sonra yeni örgütler kurdu ve ILLUMINATI'nın alt örgütleri olarak yola devam ettiler. ILLUMINATI 5 ana üyeden oluşuyordu. Diğer üyelerde artık ayak işleri dedikleri yazılan genelgeleri dağıtmakla, protestolarla, mitinglerle uğraşıyorlardı. Bu beş ana üye için kurbanlık ediyorlardı. Johan, Adalric, Felicia, Francois ve Martin yeni fikirler üretip uygulamaya koyuluyorlardı. Genelgeler oluşturup konuşmalar hazırlıyorlardı. Fakat yapabildikleri sadece üniversite içinde geçerli kılınıyordu. Martin üstün zekâsıyla ve dinî bilgileriyle herkesi şaşkınlığa uğratiyordu. Aynı zamanda bir metin üzerinde çalışıyordu. *Endüljansın Kuvvetine Dair Tezler* adlı metni yazmaya başlamıştı 1516 Temmuzunda.

O sırada Adalric ve Felicia genelgelerden daha ikna edici metinler üzerinde yoğunlaşıyorlardı. Adalric kiliseyi yalanlamak adına yazılmış 198 maddelik metnini hazırlıyordu. O sırada Felicia, *Felsefe ve Din* adlı kitabı üzerinde yoğunlaşıyordu. Johan ve Francois emir dağıtıyor ve yeni örgütler için gruplar oluşturuyorlardı. İlk olarak Erfurt'ta daha sonra çevre üniversitelerde genelge dağıtıp konuşma yapmaya başladılar. Fakat kısa bir süre sonra üniversite yetkilileri durumu fark ettiler ve örgüt kurup insanları

isyana teşvik ettikleri için dördünü okuldan attılar. Böylece örgüt dağılmıştı. Üniversite yetkilileri tarafından öğrenciler tehdit edilip gruplar dağıtılmıştı. Artık savaş sona ermişti onlar için.

Adalric ve Felicia evlenmiş ve bilime devam etmişlerdi. Felicia *Felsefe ve Din* adlı kitabını bitirmekle uğraşıyordu. Eski dönemlerin görüşlerini araştırıyor kitabına eklemelerde bulunuyordu. Adalric'in kilise yalanları üzerine yazdığı 198 maddelik metni kısa bir süre önce bağınaz derecesinde dindar bir üniversite yetkilisi tarafından yakılmıştı. Adalric bütün bu olaylar üzerine umudunu kaybetmeye başlamıştı. Fakat onun aksine Felicia, çalışmalarına hız kesmeden devam ediyordu. Bu sırada Martin'le olan bağları da kopmuştu. Fakat Martin de Felicia gibi hız kesmeden amaçları doğrultusunda ilerliyordu. İlk olarak kendini üniversiteden attırdı. Ardından halka din ve ekonomi hakkında dersler verdi. İnsanlara doğruyu, tanrı ve kul arasına kimsenin giremeyeceğini anlattı. Böylece Martin reform hareketlerini Erfurt Üniversitesi'nin dışına taşımış oldu. Halk ilk başta tepki göstermişse de kısa zamanda Martin'in düşüncelerini benimsediler. Halk reformu istiyordu. Halk yontulmamış düşüncelerin yok olup yerini aydın düşüncelerin almasını istiyordu. Hem ekonomik şartların hem de normal yaşam şartlarının iyileşmesini istiyordu. Bu da ancak ilim ve bilim sayesinde olacaktı.

1517

Martin'in üniversiteden atılmasının ardından uzun uğraşlar sonrasında bağları kopmuş Felicia'yla irtibata geçti. Felicia, *Felsefe ve Din* adlı kitabını tamamlamış ve bir kopyasını da Martin'e hediye etmişti. Kitapta filozoflardan, dünya görüşlerinden yararlanılmıştı. 480 sayfalık bu kitap Martin'in reform hareketlerini başlatmasına yardımcı olmuştu.

Kitapta ilk olarak filozofların dünya görüşleri üzerinde durulmuştu. Buna din de dâhildi tabii. Felicia, filozofları konu konu ayırmış ve kendi fikirlerini not düşmüştü. Dine bakış, tanrıçılık, varoluş. Kitap ilerledikçe dinin temelini esas almış ve kilise hakkında birkaç yalanlamada bulunmuştu. *İncil*'in ilk hâli ve son hâli üzerinde durmuş ve kilise adamlarının tanrıyla iletişime geçmeleri üzerine birkaç fikir ortaya atmıştı. Martin reform hareketleri-

nin öncesinde en çok Felicia'nın yazdığı bu kitaptan etkilenmişti. Felicia gibi, okuduğu notların kenarlarına da kendi notlarını düşmüştü.

Martin durmadı ve Rönesans üzerine araştırmalar yaptı. Engizisyon mahkemelerinde birçok insan haksız yere sırf servetlerini ele geçirmek için öldürülmüştü. İşlenen günahlar papazlar tarafından affediliyordu ve insanlar tanrının kendilerine cevap vermeyeceklerini sadece papazların tanrıyla iletişim kurabileceğine inanmıştı. Papazlar hem siyâsî hem de dinî işleri ele geçirmişlerdi. İnsanlara menfaatlerde sağlıyorlardı hatta büyük bir servet karşılığında cennetten yer ayırtıyorlardı. Mantık ve insani esaslar tamamen yerini bağınaz bir düşünceye bırakmıştı. Rönesans'la birlikte Hümaniz, kısmi olarak yayılmıştı. İlk olarak İtalya'da sonra bütün Avrupa ülkelerinde etkin olmuştu.

Martin Rönesans'tan sonra kilisenin baskısının azaldığını görmüştü fakat bunu yeterli bulmamıştı. Kilisenin baskıcı düşüncesinin tamamen yok olması yönündeki ilk adımlarını atacaktı. Reform hareketlerinden önce hem araştırmalarını yapıyor hem de halkı reform için teşvik ediyordu. Halk müreffeh bir yaşam için, kiliseye para yedirmemek için ve kilisenin istediği zaman afroz etmesi, bağınaz ve sıkı tutumu yüzünden Martin'in düşüncelerine ayak uyduruyordu. Artık bir isyanın başlaması muhtemeldi ve artık reformun başlatılması kaçınılmaz bir durumdu.

31 Ekim 1517

Martin ve Felicia, uzun zamandır mektuplaşıyorlardı. Martin son mektubunda artık reformu başlatmak için hazır olduğunu ve 31 Ekim sabahı 95 maddelik bildirisini Wittenberg Kilisesi'nin duvarına asacağını yazmıştı.

31 Ekim sabahı Martin bildirisine son bir kez baktı, düzeltmeler yaptı. Halkın çoğu Martin yanlısıydı ve bugünü önceden tahmin etmişlerdi. Ne kilise adamlarının ne de halkın 31 Ekim günü reformun başlatılacağı gün olduğu hakkında bilgisi yoktu. Sadece Martin ve Felicia. Adalric'in dahi haberi yoktu. Martin 27 Ekim gecesini mektubunu göndermişti Erfurt'a. Artık Felicia sadece reformu ve mezhep savaşlarını bekliyordu.

Martin 31 Ekim sabahı Wittenberg Kilisesi'ne vardığında henüz saat sabahın beşiydi. Etrafta insanlar yoktu. Kilise yetkilileri de uykuda olmalıydılar. Bildirisini eline aldı ve taş duvara çiviyle çaktı. Artık kısmi olarak reform başlıyordu. 'Yeni Dünya Düzeni' gerçek olacaktı. Martin kiliseden ayrıldıktan sonra saat yedi sularında, halk kilisenin önünde toplandı. İçlerinden biri bildiriye yüksek sesle okudu ve altındaki Martin Luther imzasını gördü. "Evet Martin sözünde durmuş dostlarım, buraya bakın, okuyun bunu, artık kiliseyle olan savaşımız başlamıştır." Halk meraklı gözlerle 95 maddelik bildiriye baktı. Martin özetle şu görüşleri ileri sürmüştü:

- Tanrı ile kul arasına kimse giremez.
- Papalık tarafından atfedilen günahların değeri yoktur.
- Günahları ancak Tanrı bağışlar.
- Endüljans (para ile günah çıkarma) satışına aracılık yapan rahipler suçludur.

Daha papa sonra görüşlerini açıklayan Luther'ın aforoz edip tutuklanmasını ister. Fakat Luther, kendisini destekleyen Alman prensleri tarafından affedilmiş ve yeni bir mezhep ortaya çıkmıştır: Protestanlık. Bu daha sonra Avrupa'da mezhep savaşlarına yol açacaktır. Fakat Luther, mutludur. Çünkü artık insanlar kilisenin yalanlarından kurtulup aydınlanma yolunda ilerleyecektir.

Reform hareketlerinin başlamasının ardından Martin Felicia'ya gönderdiği mektupta şunlardan bahsetmektedir.

"Fikirlerin için teşekkür ederim. Gayretimiz sonucunda reform tam olarak başladı. Erfurt'ta aradığımız zaferi Wittenberg'te kutluyorum. Artık kesin bir savaşın içerisindeyiz. Tanrı daima yardımcımız olsun. Sevgilerle Martinez"

KAYIP ÇOCUK

7 Haziran 1990, Nisa'nın hüznü kaderine gözünü araladığı gün, ay ve yıl... Gözyaşlarıyla doğmuş ve biricik annesinin ölüm nedeni olmuştu Nisa. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve bir anne kucacağı istiyordu. İlk olarak hemşireler sarıldı ona. Yeşil gözlü, beyaz tenli küçücük bir melekti. Dışarıda mutlu haberler bekleyen babası ve anneannesi vardı. Ameliyathane kapısının önünde olacıklardan habersiz, sabırsızlıkla bekleyen baba kızına ve eşine kavuşmayı bekliyordu.

Koridordaki sessizlik, Nisa'nın çığlıklarıyla son bulmuştu. Yusuf, hemşirenin elinde beyaz havlulara sarılı kızını görünce gözlerinden yaşlar süzölmüş, mutluluktan titreyen sesiyle ona babalık hissini tattıran eşini sormuştu. Hemşirenin yüzüne çarpan bir tokat gibiydi bu soru. Çaresizce o kelimeleri sıralamıştı ardı ardına;

- Elimizden gelen her şeyi yaptık. Fakat Zehra Hanım'ı kurtaramadık. Bu cümleler topluluğuna gülmüşü Yusuf. Hemşire Yusuf'un bu tavrına hem şaşırmış hem de sinirlenmişti. Yusuf;

- Hadi gerçeği söyleyin Zehra'm iyi değil mi?

Hemşire konuşurken hiç bu kadar zorlanmamıştı. Söylediklerinin kesinlikle doğru olduğunu binlerce tıbbî terimle açıklamıştı. Yusuf kollarında eşinin emaneti bir tanecik kızıyla yere yığılmıştı. Ağlıyordu Nisa... Sanki içine doğmuştu bütün bu olanlar. Kızının bu hâlini gören Yusuf, çöktüğü yerde ağlamaya başladı. Bir tanecik can yoldaşı onu sonsuza dek yalnız bırakmıştı.

Nisa'ya daha da sıkı sarıldı Yusuf. Onu çok iyi koruyacağına oracıkta binlerce kez yemin etti. Nisa'nın anneanneciği kızının vefatını duyar duymaz bayılmıştı. Yusuf olanları kabullenmeye, sağlıkçılar anneanneyi uyandırmaya çalışıyor. Nisa da her şey-

den habersiz ağlamaya devam ediyordu. Hemşireler Nisa'nın çığıklarına son vermek amacıyla onu yakın takibe almışlar, karını iyice doyurduktan sonra küçük meleği uykuya teslim etmişlerdi. Nisa'yı uyurken gören babası, artık cenaze işlemlerini başlatması gerektiğini düşündü. Eşine mezar arıyor, tabut yaptırıyordu. Yusuf bunları yaptığına inanamıyordu. Zehra'sını kendi elleriyle o karanlık çukura koyup üzerine toprak atacaktı. Artık Yusuf'un yaşamının tek gayesi kızıydı.

Zaman hızla akıp geçiyor Nisa git gide büyüyordu. Büyüdükçe annesine olan özlemi artıyordu. Nihayet 7 yaşına gelmişti, artık okula başlayacaktı. Babası Nisa'yı okula gitmek üzere hazırlamıştı. Ne de güzel olmuştu Nisa. Mavi önlüğü ve renkli gözleri babasının yanağına kondurduğu öpücükle ödüllendirilmişti. Babası Nisa'yı okula bırakmış ve işine gitmişti. Oysa öğretmeni velilerin ilk gün derslerde çocuklarına eşlik edebileceklerini söylemişti. Nisa yine yalnızdı, tek başına girdi sınıfa. Sıralar tamamen doluydu, herkesin yanında anneciği vardı. Gördüğü manzara ne kadar canını acıtırsa da heyecanlıydı Nisa. Çünkü ilk defa bir öğretmeni olacak ve ilk defa bu kadar yaşıyla aynı ortamda zaman geçirecekti. Bacakları titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Nihayet dersleri öğretmenin sınıfa girmesiyle başlamıştı. Nisa yerinden kımıldamıyor etrafına gülücükler saçan arkadaşlarını izliyordu. Neden o hiç gülemiyordu. Bu sorunun cevabını biliyordu aslında annesinin yokluğunun verdiği bir acıydı bu. Paslı bir çivi batarcasına parçalıyordu kalbini. Ağlayarak öğretmenin yanına gitti. Kısık ve titrek bir sesle:

- Ben babamı istiyorum öğretmenim, dedi. Öğretmeni kıyamadı Nisa'ya. Gözyaşlarını silip aldı kucağına. Güzel sesiyle babasını çağıracağını, ancak bunun ilk ve son olacağını söyledi. Yusuf apar topar okula gelip Nisa'yı eğitim öğretim yuvasından uzaklaştırdı. Nisa babasına;

- Babacığım annem beni sevmiyor mu, neden beni yalnız bıraktı? Ben annemi istiyorum, dedi.

Yusuf başından kaynar sular dökülmüşe döndü. Hak veriyordu bir tanecik kızına. Nisa'nın önüne diz çökerek

- Seni annenin yanına götüreceğim kızım, dedi. Nisa çok şaşırmişti. Çünkü babası daha önce onu hiç mezarlığa götürmemişti. Gidince görecekleri annesinin cansız bedenini örten topraklar olsa da gitmeyi çok istiyordu Nisa.

- Haydi gidelim babacığım, annem bizi bekliyor, dedi. Mezarlığa doğru ilerlediler. Nisa henüz okuma yazma bilmiyordu. Ama annesinin ismini gördüğü her kâğıt parçasına yazmaya çalıştığından, isimlerin yazılı olduğu tahtalara dikkatlice bakıyordu. Babasının işaret ettiği yere doğru koştu Nisa. Annesinin bedenini misafir eden toprak yığınuna öyle bir sarıldı ki gözünden yaşlar süzülüyor sesi mezarlığı inletiyordu. Yusuf kendini çok suçlu hissediyordu çünkü Nisa'nın küçücük yüreğinin bunu kaldıramayacağını tahmin etmeliydi. Nisa babasının üzüldüğünü görünce annesiyle vedalaştı ve eve döndüler. Nisa babasına çok yorgun olduğunu ve uyuması gerektiğini söyledi. Yarım kalan ağlamasına odasında devam edecekti.

Nisa evden okula diye çıkıp yollarını aklını kazıdığı mezarlığa gidiyordu. Onun için okulun hiçbir önemi yoktu. Ağlayarak anlattığı dertlerini tepkisizce de olsa dinleyen tek kişi annesiydi. Bazen annesinin mezarını elleriyle açıp hiç görmediği yüzüne binlerce öpücük kondurmak istiyordu. Ancak bunu yapacak ne gücü ne de cesareti vardı. Yine bir okul günüydü...

Nisa her zamanki gibi anneciğinin yanına gitmişti. Öğretmeni Nisa'nın günlerdir okula gelmediğini fark edince babasını aradı ve olanları anlattı. Yusuf çok şaşırmişti. Nisa her gün okula gitmiyorsa nereye gidiyor olabilirdi? Apar topar işten çıktı ve kızını aramaya koyuldu. Önce eve bakması gerektiğini düşündü ve hızlıca eve doğru ilerledi. Eşinin masanın üzerinde duran fotoğraflarını gördü. Dikkati çekecek kadar çoktular. Artık Nisa'nın nerede olabileceğini tahmin edebiliyordu. Koşarak mezarlığa gitti Yusuf. Nisa'ya doğru ilerlemeye başladı. Nisa babasını görünce ne yapacağını bilemedi. Babası o sinirle öyle bağırdı ki Nisa'ya:

- Keşke sana hiç göstermeseydim burayı, ben sana hiç güvenemeyecek miyim, ya başına bir iş gelse, kimin haberi olur burada olduğundan? Dedi ve daha bir sürü cümle sıralıyordu ardı

ardına. Nisa çok üzgündü yaptığı tek şey hiç sarılıp koklayamadığı annesiyle vakit geçirmektir. Bunları hak etmiyordu Nisa. Babasına;

- Babacığım benden rahatsız oluyorsan bir yurda verebilirsin. Ben seni üzmem istemiyorum dedi. Zaten babası bu aralar Nisa'ya çok soğuk davranıyordu. İçindeki her şeyi dökmüş. Babasının bu söylediklerine tepkisiz kalmasına çok şaşırılmıştı. En azından karşı çıkmasını beklerdi. Hiçbir şey söylemedi Yusuf. Eve dönüyorlar ve hiçbir şey konuşmuyorlardı. Eve girdiklerinde Yusuf;

- Nisa ben düşündüm taşındım ve senin iyiliğin için bir evlilik daha yapmaya karar verdim. Nisa annesinin yokluğuna bile alışamamışken yeni bir anneye sahip olmayı aklından bile geçiremezdi. Babasının bu söylediklerini duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Babasının neden kendine soğuk davrandığını anlamıştı. Kim bilir hangi kötü kadın babasının kafasını karıştırmıştı. Nisa gözlerinden akan yaşlarla;

- Babacığım ben seni başka biriyle paylaşamam. Eğer benim mutluluğumu istiyorsan ya evlenme ya da beni gelecek kadına 'anne' demek zorunda bırakma, dedi. Babasının 'Tamam kızım ben zaten kesinlikle bunu annene yapamam. Bu hem sana hem anneciğine ihanet etmek olur,' demesini bekliyordu. Ama babası;

- Tamam o zaman, seni bir yurda veririm. Artık bende mutlu olmak istiyorum. Senin peşinde koşacak hâlim kalmadı. Zaten yurttan kalan bir sürü arkadaşın var, dedi. Nisa babasını tanıyamıyordu artık. Babasının gözü bu kadar kararlıysa yanında barınamazdı. Babasına hiç karşı çıkmadan kafasını salladı. Eşyalarını toplayıp hemen uzaklaşmak istiyordu Nisa. Çünkü onu bu evde kalmaya zorlayacak bir sebep yoktu. Evden alacağı son şey anneciğinin fotoğrafı oldu. Onu da çantasına yerleştirdi ve yurda doğru ilerlediler. Babası bir tanecik kızının elini tutmuyordu. Nisa babasının daha ne kadar çirkinleşeceğini tahmin bile edemiyordu. Babası Nisa'yı yurda bıraktı ve eline de birkaç kuruş para sıkıştırdı. Bu Yusuf'un kızına yaptığı son iyilikti. Nisa babasının eline sıkıştırdığı bu paraları buruşturarak sokuşturdu cebi-

ne. Yine yalnız kalmıştı Nisa. Önce annesi, sonra babası küçücük yaşında kızlarını yalnızlığa teslim etmişlerdi.

Zaman geçtikçe geçiyor Nisa git gide büyüyordu. Yurtta onlarca arkadaş edinmişti. Gelen arkadaşları yurtta en fazla 4 sene geçiriyordu. Nisa ise senelerdir babasının en son bıraktığı yerde yaşıyordu. Her Cuma anneciğinin mezarını ziyarete giderdi. Babası ise ilk evliliğinden erkek çocuğu olan bir kadınla evlenmişti. Nisa babasını yıllardır görmüyordu. Artık tek istediği okulu başarıyla tamamlamaktı. Bütün dertlerini annesiyle paylaşıyordu. Kaderin oyunlarına alışmıştı ve artık ağlayamıyordu Nisa.

9. sınıfın ilk günüydü. Nisa artık bir lise öğrencisiydi. Sınıftaki yeni arkadaşlarıyla tanışıyor ki dikkatini sınıfın en arka sıralarında oturan biri çekti. Öğretmen sınıfa geldi ve tanışmak amacıyla herkesin ismini sordu. Nisa heyecanla arkalarda oturan arkadaşın ismini öğrenmeye çalışıyordu. Nihayet isminin Can olduğunu öğrendi.

Can ve Nisa beraber çok güzel vakit geçiriyorlardı. Nisa Can'ı görünce yüzünde tebessümler oluyor, içinde fırtınalar kopuyordu. Can'ın yanındayken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor, sürekli konuşmak istiyordu. Nisa ilk defa bu kadar mutluydu. Yaşadıklarını anneciğine ilk defa ağlamadan anlatıyordu. Can'ı tanıdıkça hayatı renkleniyordu sanki. Başından geçen her olayı anlatmıştı ona. Can, anlatılanları sessizce dinliyordu. Nisa Can'a sorular sorduğunda konuyu değiştiriyordu. Bir gün yine gülüp eğlendikten sonra Can'a babasının ve annesinin isimlerini sordu. Can hiç beklemiyordu böyle bir soruyu. Artık Nisa'nın da gerçekleri bilmesi gerektiğini düşündü ve Nisa'ya;

- Söyleyeceklerim seni üzebilir. Ancak hiçbir şey ilişkimize engel olamaz, dedi. Nisa Can'ın ne demeye çalıştığını anlamıyordu. Korku dolu sesiyle ;

- Ne diyorsun sen Can? Bizim ilişkimize ne engel olabilir ki dedi.

Can Nisa'yı üzmemek istemiyordu ama bunları anlatmalıydı.

- Benim babam öldü ve annem senin babanla evlendi. Yani biz üvey kardeşleriz.

Nisa hiç bu kadar şaşırılmamıştı bu bir rüya olmalıydı. Çünkü yaşadıkları tam anlamıyla bir saçmalıklı. Hiç mi mutlu olmazdı Nisa? Hayat ona neden mutluluğu çok görüyordu? Sevdiği çocuk üvey kardeşiydi. Keşke hiç doğmasaydım, annemin yerine ben ölseydim diye geçirdi içinden. Artık ne annesi ne babası ne de sevgilisi vardı. Koşarak bir dükkâna girdi. Cebindeki son kuruşlarıyla fare zehri aldı. Annesinin mezarına doğru yavaş yavaş ilerliyordu Nisa. Attığı her adım onu ölüme yaklaştırıyordu. Zaten hayatta olması bir hataydı. Nisa bu hatayı kendi elleleriyle sonlandıracaktı. Annesinin yanına geldi:

- Anneciğim benim dayanacak gücüm kalmadı, beni affet yanına geliyorum dedi. Paketin içindeki bütün zehri ağzına boşalttı. Annesinin yanına uzanarak oracıkta ruhunu teslim etti...

Hasan BUDAK / Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu
Öğretmen Lisesi

UMUT RÜZGÂRI

O gün uyandığında karşımda ondan kalan tek hatırayı o küçük kalp şeklindeki kutuyu gördüm. Hayatımda sevdiğim tek insandı o... Yeni bir güne uyanmıştım. Kalktım ve aynaya baktım. Orada her zamanki gibi çökmüş, bitkin ve kırılğan bir sima gördüm. Bu ilk defa olmuyordu. Liseden sonra uyandığım her gün gibi bugün de farksızdı.

Bu arada ben Cemil Kalendar... 35 yaşındayım... radyo programcılığı yapıyorum. İnsanların dertlerini dinliyor onlara bir umut rüzgârı olmaya çalışıyorum. Onları dinlemek, nasıl söylenir bilmem ama, çok hoşuma gidiyor. Bu mesleğe üniversiteden sonra başladım. Okulu dereceyle bitirdiğim için iş bulmam o kadar zor olmadı. İşimi severek yaptığım için sıkılmıyorum. Yalnızca kaderlerimizi birleştireceğim insanı bulamadım, daha doğrusu evlenemedim. Çünkü birini çok sevdim. Gerçi benim sevgim tek taraflıydı ama ne yapalım olmayınca olmuyor işte. Sevdiğim kız Muğla'da yaşarken okuduğum lisenin bana göre en güzel kızıydı. Lisenin ilk yılı yanımda oturuyordu. Nasıl oldu bilmem çok sevmiştim ben Necla'yı. Ama o beni hep bir kardeşi, dostu veya bir arkadaşı olarak görüyordu. Onun ağzından o sözleri duyunca yıkılmıştım. Vazgeçemedim sevdim sadece.

Duydum ki liseden sonra evlenmiş. Babasının en yakın arkadaşının oğlu Ahmet'le evlenmişti. Ahmet'i tanıyordum, Necla'dan 6-7 yaş büyüktü. Ama Necla'yı hak etmiyordu. Çünkü Ahmet'in kötü yolları vardı. Çok içerdi, sarhoştur yani. Biliyorum Necla sevmezdi onu, ama babası işte, kıramamıştır. Kıramadığı için de hayatını kararttı. Necla annesini küçük yaşta kaybetmişti, babası da hastalığından dolayı çalışamıyordu. Lisedeyken babasına Necla bakıyordu. Ders çıkışları bir barda, barmenlik yapıyordu. Ara sıra aldığı harçlıklardan defterinin arasına koyu-

yordum. Normalde Necla'nın tek serveti gururuydu almazdı ama ne yapsın işte...

Aynı yeri kazanmıştık üniversitede ama Necla gelememi, babasını bırakacağı bir akrabası veya yakını yoktu. Koca dört yılı Necla'sız geçirdim. Sonradan duydum ki Necla'nın bir kızı olmuş, kızının adını da Melek koymuş. Kendisi gibi... Melek şu an sanırım on dört yaşında. Annesi gibi düz saçlı, al yanaklı, ela gözlü ve tatlı bir kız. Sadece bir kez görmüştüm Melek'i.

Beşiktaş'a doğru iş yerime gidiyorum. Saat 09.00 programına hazırlanıyorum. Yayına girdiğimde ilk telefon, narin sesli bir teyzenindi. O anlattı, ben dinledim. Dinlemeyi seven bir insan olduğumu bildikleri için sohbeti uzun tutuyorlardı. Bayağı bir zaman sonra, neredeyse programın bitmesine yakın bir anda, tam kalkıyordum ki telefon ısrarla çalmaya başladı. İlk defa olarak küçük bir kız çocuğu arıyordu beni:

- Merhaba ben Melek.

- Melek mi?

- Evet.

- Söyle seni dinliyorum.

Melek anlatmaya başladı. Anne ve babası çok tartışıyorlarmış, daha doğrusu babası annesini çok dövüyormuş. Babası kumar oynayıp içki içiyormuş. En sonunda da dün Melek'e vurmuş. Melek de son çare olarak beni arıyor ve ne yapması gerektiğini soruyordu. Ben içimden bu kadar tesadüf olamaz diyordum. Emin olmak için sormayı düşündüm. Ama tereddüt ediyordum. Sonunda tüm cesaretimi toplayıp sordum:

- Annenin adı ne Melek?

Melek:

- Necla...

Kendimden geçmiştim. Sarhoş gibiydim. Melek durmadan ağlıyordu ve ben onun bu durumuna dayanamıyordum. Melek'e ağlama dediğim zaman susmuştu ve programın biteceğini nerede olduklarını sordum. İstanbul'da Beyoğlu'nda oturuyorlarmış.

Yeni taşınmışlar. Bir adres verdim ve oraya gelmesini söyledim. Konuşacağımdan değil de merakımdan işte.

Öğleden sonra saat 14.00 de Melek'i bekliyorum. O sıra hayallere dalmışım işte. Acaba annesine mi benziyordu yoksa annesinin bir eşi miydi? Heyecanla beklerken martıların uçuşu beni sabırsızlandırıyordu. Bir sese irkildim o an :

- Cemil Abi!

Arkamı döndüğümde bayılacak gibiydim. Garsondan bir bardak su istedim. Melek çok güzel bir kız çocuğuydu, sanki Necla'nın küçülmüş hâli gibiydi. Suyu içtikten sonra biraz kendime geldim. O anlatıyor ben dinliyordum. Koca dünyanın yükünü o ufak omuzlarına almış boşa kılıç sallıyordu. Akşama kadar konuştuk ve morali iyice düzeldi. Ne çileler çekmişler! Zaten Necla'nın babası Hüseyin Amca da vefat etmişti birkaç yıl önce. Zavallı Necla'nın Melek'ten başka kimsesi kalmamıştı. Melek'in anlatmasına göre Necla, bir barda çalışıyormuş. Kocası Ahmet'in borçlarını ödemeye çalışıyorlarmış. Evlerini satılığa çıkarmışlar. Hazıra dağ mı dayanır? Ahmet'te zaten işten çıkarılmıştı. Hayat hikâyeleri beni yüreğimden vurdu desem yeridir. Zavallı Necla bir de dayak yiyormuş her gün. Belki de şu an sevgiye ihtiyacı var kızın. Bir yanım git çıkar onları o bataklıktan derken diğer yanım da acaba gelirler mi diye tereddüt ediyordu.

Melek zamanının dolduğunu söyledi. Onu evine kadar bırakabileceğimi söyledim. Çok tereddüt etti ama hava karanlıktı, bu saatte onu yalnız yollayamazdım. Elinden tutup arabaya bindirdim, Beyoğlu'na doğru yola çıktık. Arabada hiç konuşmadı Necla'nın Melek'i. Evi gösterdi ve arabadan inerken yanağıma bir öpücük kondurup eve doğru koştu. Evleri çok şirin ve müstakil bir evdi.

Necla herhalde o akşam evine erken gelmişti. Melek'i karşılamak için dışarı çıktı. Ben de arabadan inmiştim. Onu yıllar sonra görmenin verdiği heyecanla elim ayağıma dolaştı. Necla'nın halinden sıkıntılı olduğu belliydi. Yüzünde morluklar, kollarında yaralar daha bakmaya dayanmadığım neler neler vardı. Sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyordu. İçimden bir ses onun yanına gitmemi ve onu bu bataktan çıkarmamı söylüyordu ama

beceremezdim... Ben onu uzaktan seyredirdim, bu bana yeterdi. Fakat Necla'ya olan aşkımın hiç bitmemiş aksine körüklenmiş olduğunu anlamıştım. Aşk ateşi işte, demek bir türlü sönmüyordu.

Bir anda Ahmet geldi ve Necla'yla tartışmaya başladılar. Korkuyordum. Ya Necla'ya bir şey yaparsa diye... Arkamı döndüğümde birden Necla'nın çığlıklarını duydum. Ahmet onu dövüyordu. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Dayanamıyordum artık, ağlamasına kıyamazdım. Ahmet içeri girdi. Necla ise bir sandalyeye oturup ağlamaya devam etti. Arabama binerek ve oradan uzaklaştım. Beşiktaş'a, sahile doğru çektim arabayı. Necla'ya düşünüyorum ya o adam ona bir şey yaparsa. Aklıma Melek geldi bir an. Melek'i aradım. Konuşmaya korkan titrek bir sesle:

- Cemil Abi babam annemi yine dövdü.

Melek'e yarın aynı yere gelmesini söyledim. Yalnız tek başına değil annesiyle beraber gelmesini istedim. Melek hiç yanasmıyordu ama ona başka çaresi olmadığını anlattım. Tereddüt içindeydi, fakat söylediklerimle ikna olmuştu. Şimdi tek sorun, Necla'nın karşısına nasıl çıkacağımı.

Nihayet ertesi gün oldu, çok heyecanlıydım. Hafta sonu olduğu için işim yoktu. Erkenden kahvaltı yapıp buluşacağımız yere gittim ve beklemeye başladım. Saatler geçti ama gelen yoktu. Aklıma kötü şeyler geliyordu. Sıkıntıdan bacaklarımı sallayıp denizi izliyordum. O anda bir ağlama sesiyle irkildim. Döndüm baktım. Karşımda Melek vardı. "Annen nerede?" diye sordum. Melek:

- Cemil Abi, annem...

- Ne oldu?

- Annem beni bırakıp gitti. Bu mektubu bana bırakmış. Annemi istiyorum ben Cemil abi, annemi...

Mektubu aldım ve okumaya başladım:

"Sevgili kızım Melek'im...

Biliyorum anneni hiç affetmeyeceksin ama annen seni çok seviyor. Kızım dayanacak gücüm kalmadı... Hangi anne evladının üzülmesini ister? Ama hastayım kızım yanında bitmek, tü-

kenmek istemiyorum... Annen artık geri dönüşü olmayan bir yola girdi. Ama seni hayatta en çok sevdiğim insana emanet ediyorum. Duydum ki İstanbul'daymış. Adı Cemil. O beni çok sevdi. Bilmiyorum hâlâ seviyor mu? Ama ben Cemil'in sevgisinin kıymetini bilemedim. Neyse Melek'im, her şeyim, Cemil'i bul... O sana hem babalık hem de annelik yapacaktır...

Seni her şeyden çok seven annen Necla.

Elveda yavrum."

AYDİLGE VE MEHMET'İN BÜYÜK AŞKI

Bir ülkenin soylu bir padişahı, padişahın güzeller güzeli Aydilge adında bir kızı vardı. Bu kız saraydaki herkesle çok iyi geçinirdi. Bundan dolayı bütün saray kızının emrine amadeydi. Bu kızın bir de bakıcısı vardı. Kız bu bakıcıyı çok severdi. Onunla çok yakın arkadaştı. Bakıcı da Aydilge'yi çok severdi. Kendi oğlundan ayırmazdı.

Bakıcının oğlu köyün çobanlığını yapardı. Bir gün bakıcı oğlunu ziyaret etmek için dağa gitmek istedi. Aydilge, sarayda yalnız kalınca sıkılacağı için bakıcısıyla gitmek istedi. Babası kızının gitmesine karşıydı. Fakat Aydilge o kadar ısrar etti ki sonunda razı oldu. Aydilge ve bakıcısı yola çıktılar. Bakıcı, oğlu Mehmet'le buluştular, ana oğul özlem giderdiler. İşte o zaman olanlar oldu, güzeller güzeli Aydilge, fakir çobana âşık oldu. Aydilge ile Mehmet uzaktan uzağa bakiştılar. Bakıcı bunların halini anlayıp fakat belli etmedi.

Bakıcı ve Aydilge bir süre sonra saraya döndüler. Fakat Aydilge'nin aklı Mehmet'te kaldı. Ne zaman gözlerini kapasa gözlerinin önüne Mehmet gelmeye başladı.

Aydilge artık buna dayanamadığı için bakıcısıyla konuşmaya karar verdi. Anlattıklarını duyunca bakıcı ona şu karşılığı verdi: "Sen de biliyorsun ki baban iki dünya bir araya gelse sizin evlenmenize izin vermez."

Aydilge'nin gözü Mehmet'ten başka kimseyi görmez. Bilir mi ki Mehmet de ona tutulmuştur? Aydilge ve Mehmet'in ısrarları üzerine bakıcı istemese de bunları buluşturmaya karar verir. Ertesi gün yine aynı tepede buluşma kararı alırlar. Ertesi gün bakıcı ve Aydilge padişah'tan habersiz yola çıkarlar. Saraydan ayrıldıklarını gören muhafızlardan biri padişaha haber verir. Padişah gizliden muhafızları bakıcı ve Aydilge'nin peşine takar. Aydilge ve bakıcı muhafızlardan habersiz Mehmet'in saklandığı dağa varırlar.

Aydilge ve Mehmet'in konuştuklarını gören saray muhafızları bu haberi saraya götürürler. Padişah bunu duyunca küplere biner. Bakıcı ve Mehmet'i zindana attırır. Kızın da bir odaya kattırır. Mehmet'e annesinin önünde çok işkence yaptırır. Aydilge bunlara çok üzülür ve bakıcıya yaptığı ısrar yüzünden vicdan azabı çeker. Mehmet'e olan aşkından içi yanar. Sonunda cesaretini toplar ve babasıyla konuşur. Babasına sevdasını anlatır, bakıcı ve Mehmet'i dışarı çıkarması için yalvarır. Babasının Mehmet hakkındaki düşünceleri aynıdır. Fakat Aydilge'ye kıyamaz. Onları zindandan çıkarır. Mehmet gördüğü onca işkenceye rağmen Aydilge'yi hâlâ çok sevmektedir. Onların sevdasına dağ taş şahit olur.

Padişah kızının Mehmet'le görüştüğünü öğrenince Aydilge'nin adına Mehmet'e veda mektubu gönderir. Mehmet'in mektuplarının da kızına ulaşmasına engel olur. Mehmet'le Aydilge yataklara düşerler. Padişah kızının derdini bildiği hâlde saklamayı düşünür. Kızının derdinin dermanını doktorlarda, hekimlerde arar. Ama yine de derman bulamaz. Tüm ülkeye haberler salar. Kızının derdine derman bulana her şeyi vereceğini söyler.

Bu Mehmet'in kulağına da gelir. Hemen başka kılığa girip saraya padişahı görmeye gider. Sarayda hiç kimse Mehmet'i tanımaz. Mehmet padişaha "Eğer kızını iyileştirirsem bana verir misin," der.

Padişah Mehmet'in bu teklifini kabul eder. Aydilge Mehmet'i görünce iyileşmeye başlar. Padişah da onların düğünlerini yapar. Düğünden sonra Mehmet kendinin bakıcının oğlu Mehmet olduğunu söyler. Padişah artık kızının sadece onun yanında mutlu olduğunu düşünür. Bundan sonra karşı çıkmaktan vazgeçer.

HER ANIMIZ SON ANIMIZ

Zaman geçtikçe başı daha da çok ağrıyordu. Üniversiteyi kazanma düşüncesi onun için korkutucu bir rüyaydı. Kendini öyle kaptırmıştı ki artık kimseyle konuşmuyor, gülmüyor, eğlenmiyordu. Ara sıra odasından dışarı çıkıyor ve sonra o odaya geri dönüyordu. Odaya girdiğinde masanın üzerinde duran kitaplara baktı. İlkokulda zevkle açtığı o kitaplar artık onu korkutuyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Üniversiteyi kazanmalıydı. Artık tek derdi bu olmuştu. Kafası karmakarışıktı. Onu kimse anlamıyordu. Bu yüzden günlükleri ona dosttu. Kafası sadece günlüklerini yazarken rahatlıyordu. Günlük yazma alışkanlığı küçüklükten geliyordu. Sınava çalışmak ve günlük yazmak onun hayatının vazgeçilmezleriydi. Bunlar onun hayatıydı. Zaten onun başka bir hayatı da yoktu.

Okul hayatı alt üst olmuştu. Arkadaşları onunla konuşmak dahi istemiyorlardı. Yalnız bir arkadaşı onu hiç bırakmamıştı. Ta ki onu da herkesin içinde utandırıp azarlayana dek... Böyle olmasını kendi istemişti. Çünkü ona göre bu arkadaşı ders çalışmasını engelliyordu. Sürekli "Kendini kaptırma, hayırlısı olsun, olmasa da olur," gibi saçma sapan sözler söylüyordu. Onu hiç anlamıyordu. Olmaması gibi bir ihtimal yoktu. O yapmalıydı, yapmak zorundaydı. Bir sene daha bekleyemezdi. Onun için önemli olan hayırlısı değildi, kazanmasıydı. Bu konuda hocalarından, ailesinden ve arkadaşlarından çok tepki alsa da hiç kimseyi dinlememişti. İçindeki gençlik hevesini yavaş yavaş öldürmüştü. Bu düşünceler içinde yatağına girdi. Saat ikiye geliyordu. Önce başını yastığa koymak istemedi ama artık gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Nasıl uyuduğunu anlamadı. Neredeyse iki üç aydır doğru dürüst uyuyamamıştı. Ama o gün çok farklıydı...

Aniden bacaklarındaki dayanılmaz bir acıyla uyandı. Neler oluyordu? Annesine seslendi "Anneeee, annee..." diye tekrar tekrar seslendi ama yine cevap yoktu. Gözlerini açmaya korkuyordu ama tozla dolmakta olan gözleri daha fazla dayanamadı.

Açmıştı gözlerini. Gördüklerine inanamıyordu. Her yer toz içindi. Dolabı yıkılmıştı. Babasının geçen doğum gününde aldığı bilgisayarı beton yığınlarının altındaydı. Eşyaları mahvolmuştu. Aniden yatağından kalkmak istedi ama olmuyordu, kalkamıyordu. Bacaklarına baktı. Üstünde beton yığınları vardı. Ama o kadar uzun süredir oradaydılar ki artık acısını hissetmiyordu. Sadece ağlıyordu ve "Allah'ım yardım et bana," diye dua ediyordu. Bunun bir rüya olması niçin yalvarıyordu. Gözlerini kapatıp açtı. Hayır, rüya değildi. Gerçekten beton yığınlarının arasında sıkışıp kalmıştı. Gözlerini tekrar kapattı. Artık bir mucize bekliyordu. Aniden "Kimse var mı?" sesiyle irkildi. "Ben buradayım," diye bağıracaktı, olmadı. Çünkü ağlamaktan boğazı kurumuştü. Var gücüyle seslendi. Nihayet duyurdu sesini. "Bekleyin, biraz sabredin, az kaldı," diyordu o ses. Nihayet hafif bir ışık vurdu ağlamaktan sızlayan gözlerine... Az sonra tamamen aydınlandı etraf. Orta yaşlı bir adamdı ona elini uzatan. Ardından birkaç kişi oldu ona el uzatanlar. Önce bacaklarının üstündeki taşları almaya başladılar, ardından bütün bedenini çıkarıp sedyeye koydular. Şoka girmişti. Sevinemiyordu bile...

Gözlerini açtığıında hastanede olduğunu fark etti. Ne olmuştu? Nasıl gelmişti buraya? Kalkmak istedi ama, yapamadı. Bir daha denedi. Üzerindeki battaniye yüzünden kalkamadığını düşündü ve battaniyeyi yavaşça açtı. "Aman Allah'ım!.." dedi. Bacakları yoktu. Ağlamaya, bağırmaya başladı. Sese gelen doktorlar ne diyeceklerini bilemediler. Ne diyebilirlerdi ki? Dayanabilecek bir şey miydi? Genç kız iki bacağıını kaybetmekle kalmamış anne babasını da kaybetmişti o korkunç depresimde. Onun için çok zordu. Hâlâ nasıl söyleyeceklerini düşünürlerken kız anne ve babasını sordu. Hemşire "Başınız sağ olsun," dedi. Genç kızın yüreği daha fazla dayanamamıştı. Bayılmıştı. Uyandığında, yine aynı yerdeydi. Genç bir hemşire "Daha iyi misiniz?" diye sordu. Ama cevap yoktu. İşini bitiren hemşire dışarı çıktı. Artık kız kaderiyle baş başaydı. Ne yapacaktı annesiz babasız, hele de iki bacaksız?

Onun için yeni bir hayat başlamıştı, daha doğrusu olmayan hayatı yeni başlamıştı. Yaptıklarından o kadar pişmandı ki! Keşke annesini doyanaya kadar öpüp, babasıyla zaman geçirseydi.

Keşke arkadaşlarıyla saatlerce gülüp eğlenseydi, oturup konuşsaydı. Kısacası keşke her anını dolu dolu yaşasaydı.

Aniden odanın kapısı çaldı. İçeri giren kız bir zamanlar onun en yakın arkadaşıydı. Onu unutmamıştı. Birbirlerine sarılıp dakikalarca ağladılar. Sonra arkadaşının aklına depresyon yerinde bulunan günlük geldi. Onu arkadaşına getirmişti. Çünkü bu onun en sevdiği dostuydu. Günlüğü verirken battaniyenin altındaki boşluğu fark etti ve gözleri yine doldu. Ama bir şey belli etmek istemedi. Genç kız günlüğünü görünce sevinemedi bile. Günlüğünü karıştırırken havanın karardığını fark edemedi. Arkadaşı artık ayrılması gerektiğini söyleyerek çıktı. Arkadaşının çıkmasıyla kızın kalemini eline alması bir oldu. Günlüğü neredeyse bitmişti. Sadece son bir sayfa kalmıştı ve yazmaya başladı...

Sabah beş gibiydi. Hemşire içeri girdiğinde dün odada unutmuş olduğu makası kızın bileğine saplamış hâlde buldu. Aklını yitirmiş gibi duvarın dibine yığılıverdi. Uzun süre kıza baktı ve sonra kapıyı açıp koridordaki diğer hemşirelere bağırdı. Gereken işlemler yapıldıktan sonra kızın cenazesi defnedildi. Hemşire, kızın özel eşyalarını almak için odaya girdiğinde yatağın kenarına düşmüş olan bir defter gördü. Sayfalarını karıştırırken bunun kızın günlüğü olduğunu anladı. Gözyaşıyla ıslanmış olan son sayfa dikkatini çekti. Okuduğu şu satırlar hemşireyi gözyaşlarına boğdu.

“Nasıl başlasam bilemiyorum günlüğüm. Kime sorsan gençlik çok güzeldir derler. Belki de haklıdır. Ama bana sorsalar öyle diyemem. Çünkü nasıl bir hayatım olduğunu inan bilmiyorum. Sınav stresi beni bitirdi. Çok hayalim vardı. Ben de arkadaşlarımla gezip tozma, saatlerce konuşmak isterdim. Ama sınav hazırlığı beni esir aldı. Kazanmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Keşke, ahh keşke zamanı, yılları geri verseler... Her şey daha farklı olabilirdi. Çok pişmanım, çokook... Ama ağlasam da sızlasam da yıllar geri gelmeyecek biliyorum. Ve pes ediyorum günlüğüm. Ufacık da olsa bir ümidim kalmıştı. Daha iyi yaşamak için ta ki hastaneye gelinceye kadar. Artık bacaklarım da yok. Bu kadar acıya kalbim dayanamaz. Sana son sözüm her anımı son anımmış gibi yaşasaydım böyle olmazdı: ELVEDA!..

ÖZEL İNSAN

Hayat Akın için çok zor başlamıştı. Çünkü 'özel insan' olarak dünyaya gelmişti. Ailesi 'özel insan'a sahip oldukları için dışlanmış, arkadaş çevreleri azalmıştı. Akın ilk başlarda bütün insanların kendisi gibi olduğunu zannediyordu. Fakat okula gidince 'özel insan' olmanın ne demek olduğunu ve kendisi gibi özel insanların devam ettiği okullara gitmesi gerektiğini anladı. Akın'ın okuyabileceği okullar her yerde olmadığından ailesi sürekli taşınmak zorunda kalıyordu. Akın, ailesinin onun için yaptığı fedakârlıkları hissedince, kendine söz vermişti. Okuyup edebiyat öğretmeni olacaktı ve ailesine bakacaktı. Bu yolda emin adımlarla yürüyordu.

İlköğretim ve ortaöğretimini birincilikle bitirmişti. Okul birinciliği sayesinde en iyi üniversitelerden birini kazanmıştı. Akın'ın yeni hayatı için ailesi tekrar taşınmak için hazırlanmaya başladı. Yeni taşındıkları bu küçük şehrin insanları cana yakın ve çok anlayışlıydı. Bu küçük şehirde on sekiz yıl boyunca varlığından haberdar olmadığı teyzesini ve oğlu Berk'i tanımıştı.

Akın'ın annesi ile babası, kaçarak evlendikleri için aileleri tarafından dışlanmışlardı. Akın belki de annesinin ve babasının aldığı kötü dualar yüzünden bu hâldeydi. Teyzesi kız kardeşinin bu küçük şehre geldiğini öğrenince, içindeki buzlar erimişti. Artık her gün birlikte geçmişin birikmiş özlemini gideriyorlardı. Bu en çok Akın ile Berk'e yaramıştı. Berk resim öğretmeni idi ve Akın, onun sayesinde merak ettiği her şeyi dokunarak hissedebiliyordu. Akın yeni taşındıkları bu şehir de akrabalık ilişkilerinin, komşuluğun, arkadaşlığın, güven duygusunun nasıl olduğunu öğrenmişti. Bu küçük şehirden taşınmak istemiyordu. Ama okul artık bitmişti ve ailesine bakma zamanı gelmişti. Bunu duyan mahallede ki insanlar da çok üzülmüştü ama elden bir şey gelmezdi.

Yeni ümitlerle taşındığı bu şehir, Akın ve ailesinin son demleliydi. Ama bunu kimseler bilemezdi. Burası da eski mahallelerine

benziyordu. Akın, buradaki insanlarla tanışmak için hazırlandı ve ayrılmaz ikilisi olan bastonu ile gözlüğünü aldı. Sağa sola çarparak dükkânlardan birine girdi, kendisini tanıttı ve onu sessizce dinleyen kişiye kendisini tanıtmaması için rica bulundu. Bilmeden girdiği bu dükkân, bakkal Ali Amca'ya aitmiş. Ali Amca mahalledeki bütün esnafı Akın'ın başına topladı ve Akın'ın kısa yoldan herkesle tanışmasını sağladı. Akşama kadar sohbet ettiler.

Akın ertesi gün okula gitmeden önce Ali Amca'nın yanına uğradı, biraz konuştular. Tam çıkmak üzereyken kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Duyduğu o ses Akın'ı neredeyse hayattan koparacaktı. Allah'a binlerce kez şükretti ki özelliği gözlerindeydi ya kulaklarında olsaydı, yüreğini yerinden oynatan bu sesi nasıl duyacaktı? Akın biraz daha dükkânda oyalandı, sesin uzaklaşmasını bekledi. Ses uzaklaşınca Ali Amca'ya sesin kime ait olduğunu sordu. Komşularının kızı Zişan'a aitmiş. Bu bilgi Akın'ın yolunun değiştirdi, eve doğru yöneldi. Israrla annesini odaya çağırdı. Annesi de ne olduğuna anlam verememiş bir ses tonuyla; "Efendim Akın," diye cevap verdi. Akın yaptığıнын kabaca olduğunu anladı ve annesinden özür dileyerek konuşmaya başladı. Komşularının kızı Zişan'ı sordu. Annesi sert bir ses tonuyla Akın'a Zişan'dan uzak durmasını ve bu soruyu bir daha sormaması gerektiğini söyledi. Akın nedenini merak ettiğini ve annesine onu kırmaması gerektiğini söyledi. Annesi kaçış yolunun olmadığını anlayınca Akın'a her şeyi anlattı. Aslında Zişan da Akın'ı daha öncede sormuş fakat, Zişan'ın annesi Gül Teyze, Akın'ın 'özel insan' olduğunu öğrenince Zişan'a böyle gereksiz bir soru sorduğu için kızmış ve buldukları ortamı terk etmişti.

Akın duyduğu bu sözler karşısında yıkılmış ve haftalarca kendine gelememişti. Akın hayatta ilk kez biriyle konuşmaktan korkuyordu. Çünkü konuşup tanışma fırsatı elinden alınmıştı. Bu çaresizliğini Berk'le paylaştı. Berk de üzülmemesi gerektiğini ve her şeyi akışına bırakmasını tavsiye etti. Ama, nafile... Akın'ın içi içini yiyordu. Ne yemek yiyor ne de çok sevdiği Ali Amcasının yanına uğruyordu. İçini kemiren bu duyguya kimin dur diyeceğini merakla düşünürken çalınan zil sesi 'dur!' dedi. Gelen Berk'ti, elinde bir hediye paketi. Teyzesine bile sarılmadan doğru Akın'ın odasına gitti. Akın'la sarıldıktan sonra elindeki paketi uzattı. Akın büyük bir heyecanla hediyeyi paketinden çıkarttı. Hediyeye dokunmaya başladı ve kalbinin tek-

rar durmaya niyetlendiği o an hediyenin Zışan'ın portesi olduğunu anladı. Berk'e teşekkür edecekti ki kapının örtülme sesini duydu.

Başladı Zışan'la konuşmaya, Zışan'la konuştuğça öz güveni artıyordu. Bu özgüveni Zışan'la yüz yüze konuşması gerektiği fikrini aklına getirmişti. Ama nasıl ve nerede konuşacaktı? Zışan onunla konuşmayı kabul edecek miydi? Bu gece nasıl geçecek derken, annesinin hadi kahvaltıya sesi, sabah olduğunu hatırlattı. Kahvaltısını yaptı ve Berk'e aklındakileri söyledi. Berk'in de onayını aldıktan sonra evden çıktı. Sessiz bir şekilde çatı katına çıktı, seslere odaklandı. Gül Teyze'nin evden çıktığına işaret olan sesini duyduktan sonra elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden indi. Kapıyı çaldı. Zışan'ın neye uğradığına anlam verememiş bir ses tonuyla yönelttiği "Bir şey mi istediniz?" sorusuna Akın, onunla konuşmak istediğini ama bu konuşmanın böyle kapı ağzında olamayacağını ve içeri girmek istediği cevabını verdi.

Zışan Akın'ın ne hakkında konuşacağı anlamış olmalı ki itiraz etmeden içeri davet etti. Akın sağa sola çarparak kapıdan içeri girdi. Zışan da kapıyı örtü, geri kalan kısmı Akın'ın elinden tutarak götürdü. Akın yarım yamalak bir şekilde duygularını ifade etti, kısa bir sessizlik yaşandı aralarında. Bu sessizliği Zışan'ın Akın'ın yanına kondurduğu öpücük bozdu. Zışan da Akın'ı sevdiğini fakat annesinin bu olaya sıcak bakmadığını, annesinin kibirli bir insan olduğunu, bu durumu kabul edemeyeceğini ve annesini karşısına alamayacağını söyledi. Bu durum Akın'ın acısının üzerine faiz olarak eklendi. Akın Zışan'a ne olursa olsun andan vazgeçmeyeceğini ve annesini ikna etmesini söyledi. Biraz daha oturduktan sonra Akın izin isteyip kalktı. Doğruca eve çıkıp Berk'i aradı ve hemen gelmesini istedi. Kısa bir süre sonra nefes nefese kalmış şekilde Berk geldi, Akın'a neler olduğunu sordu. Berk olanları ailesine anlatması ve bu işin kısa zamanda neticeye varması gerektiğini söyledi. Berk'in gelişini nedeniyle verilen ziyafet töreninde ailesine durumu anlatarak Zışan'la evlenmek istediğini söyledi. Babası 'neden olmasın,' derken annesi 'olmaz,' diye diretiyordu. Akın bu karmaşayı çözmek için okuldan bir hafta rapor aldı. Berk aracılığıyla Zışan'la konuşup annesini ikna etmesi gerektiğini söylüyordu ama Zışan annesinin bu durumu hoş karşılamadığını ve asla ikna olmadığını söylüyordu. Bu iş de Berk sayesinde çözüldü.

Gül Teyze sonunda ikna oldu. Bunu duyan mahalleli çok sevindi ve düğünlerini onların yapmaya dair söz verdiler.

Hazırlıklar yapılmış ve havanın kararması büyük bir heyecanla bekleniyordu. Hiç kimse Gül Teyze'nin içindeki kibri nasıl yendiği aklına getirmiyordu. Berk'in;

- Haydi damat adayı akşam oldu, sözü Akın'ı daha da heyecanlandırdı. Elindeki çiçekleri tutması için Berk'e verdi. Zili çaldılar, kapıyı açan Zişan misafirleri içeri davet etti. Gül Teyze Akın hakkında bir takım sorular sorduktan sonra sözü Akın'ın babasına bıraktı. Akın'ın babası sihirli sözleri söyledi ve ardından Zişan kahveleri nasıl istediklerini sordu. Gül Teyze de Zişan'ın peşinden giderek böyle güzel bir günde kahveleri yapmak istediğini ve Akın'la gidip konuşması gerektiğini söyledi. Zişan olacaklardan habersiz mutlu bir şekilde Akın'ın yanına gitti. Birkaç dakika sonra Gül Teyze kahveleri götürmesi için Zişan'ı mutfığa çağırdı ve içeri geçti. Herkesin kahvesini dağıttıktan sonra Zişan Akın'a kahvesini içirdi, sonra kendi kahvesini içti. Gecenin sonun doğru birden Gül Teyze hariç herkese bir şeyler olmaya başladı. O sırada Gül Teyze'nin kahaahalarla söylediği "Ben kızımı kör birini sevsin diye büyütmedim. Ama o beni dinlemedi ve sana âşık oldu. Bu cezayı böyle bir seçim yaptığı için hak ediyor," sözleri insanın kanını dondurmaya yeterdi. Gül Teyze'nin kibrinden dolayı geçirdiği o cinnet anları, onun hapisaneye gitmesine ve kızı Zişan dâhil diğerlerinin de ölümüne neden oldu.

Kübra TÜRK / Bayburt Ticaret Meslek Lisesi

ÇOCUKTUM...

Güneş yavaş yavaş ufukta kayboluyor, yaşlı çınarının kollarında mevsimin son yaprakları tutunmaya çalışıyordu. Bıçak gibi keskin esen rüzgârın saçaklarda çıkardığı ses, içimin ürpertiyordu. Bin yıllara meydan okuyan ahşap bir binanın üst katında yağmurun camla dansını izliyordum. Soğuk hava ve rüzgâr yüzünden pencerenin pervazı güvercinlere meskenlik ediyordu. Biraz sonra akşam da bütün ağırlığı ile köyün üzerine çöktü. Sokak lambaları kızarmaya başlamış, Çomar evin önündeki yerini almıştı. Biraz sonra köşeden babam görüldü. İçimi heyecan kaplamıştı. Bugün okula kaydımı yaptırmıştır inşallah, diye düşünüyordum.

On beş yaşındayım ve hâlâ okula başlayamadım. Bizim burada kız çocuklarının okutulduğu görülür bir iş değil ya... benimkisi de bir umut işte. Babam eve girdiğinde yüzünde garip bir tebessüm vardı. Tamam dedim, herhâlde oldu bu iş. Ancak kısa bir süre sonra bu gülümsemenin benim isteğimle bir ilgisinin olmadığını anladım. Defalarca sorduğum halde mutluluğunun sebebini söylemiyordu. Fakat benim hayallerimle ilgili olmadığını hissediyordum. Evdeyse garip bir telaş vardı. Meraktan neredeyse çatlamak üzereydim. Acaba Ayşeler mi gelecek, diye düşündüm. Dün konuşmuştuk, sıra bendeydi, bizde oynayacaktık bu defa. Vakit ilerledikçe evdekilerin telaşı artıyor, bense hâlâ bu telaşı anlayamıyordum.

Biraz sonra annem "Nilüfer, hadi kızım üzerine güzel bir şeyler giyin," dedi. Bunun üzerine daha fazla heyecanlandım. Daha zamanı olmamasına rağmen, bayramlıklarımı giyindim. Odamda bez bebeğimle oyalanmaya başladım. İçeri giren annem elimdeki bez bebeği göstererek bağırmaya başladı: "Bu ne? Çocuk musun sen?" Bebeğimi alıp yatağın altına fırlattı.

Köyün gecenin karanlığında boğulduğu bir sırada, kapının önüne parlak, siyah bir araba yanaştı. Önce eniştem geldi galiba, diye çok sevindim. Ama arabadan inenlerin hiçbiri ne ablama ne de enişteme benziyordu. Hem bunlar neden bu kadar güzel gi-

yinmişti ki? Evimizde hasta kimse de yoktu! İçlerinden uzun boylu adamın elinde çiçek vardı. Aşağıdan annem bağırarak beni çağırırdı. İndim, gelen misafirleri ben de karşıladım. Uzun boylu adam garip bakışlarla elindeki çiçekleri bana uzattı. Şaşırılmışım. Bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyordum. Evin salonuna geçiyorduk ki annem kolumdan tutup mutfığa çekti, "Bak kızım, sakın çok konuşma ve kenarda otur, sen artık çocuk değilsin!" dedi.

Bunları neden söylediğini anlayamadım. Ama bildiğim bir şey varsa o da kendimi çocuk hissediyor olmamdı. Sohbet gittikçe koyulaşmaya başladı. Bir ara annem kapının kenarından işaret ederek beni çağırırdı. Kahve yapmıştı. Fincan tepsisini elime tutuşturdu. İyi ama neden kahveleri ben dağıtıyordum, bir türlü anlamıyordum.

Kahveleri dağıttıktan sonra yerime oturdum. Uzun boylu adam mühendismiş. Çok da zenginmiş, falan. Bunları bize neden anlattıklarını anlayamıyordum. Kahveler bittikten sonra annem beni dışarı çıkardı. Ama ben içeride neler konuştuklarını merak ediyordum. Kulağımı kapıya dayadım ve dinleme ye başladım. Uzun boylu adamın babası "Allah'ın emri peygamberin kalbiyle..." diye bir şeyler söylüyordu. Bunları daha önce ablamı istemeye geldiklerinde duymuştum. Ancak bizim evde evlenecek başka abla yoktu ki, kimi istiyorlardı? Hemen ardından babam "Verdim gitti, senden iyisini mi bulacak," dedi.

Kapı açıldı, annem beni içeriye çağırırdı. Babam "Hadi öp bakalım babanın elini," dedi. Birden korkudan çılgına dönmüştüm. Beni evlatlık mı veriyorlardı. Telaşlı gözlerle çevremdekilere bakıyordum. Babam "Hadi geç bakalım kocanın yanına," deyince dünya başıma yıkıldı. Evet, beni o uzun boylu adama vermiştiler. Valizim bile hazırlanmıştı, hemen gidecekmışim. Ben ağlıyordum onlarsa gülüyor, "Mutluluktan ağlıyor," diyorlardı. Oysa ben mutluluktan ağlamıyordum. Kapıya doğru ilerlerken durdum ve babamın yüzüne baktım. "Bir şey daha alabilir miyim," diye sordum. "Tabii alabilirsin," dedi. Koşarak odama çıktım, yatağımın altından bez bebeğimi aldım.

Korktum ve küstüm hepsine... İşte gidiyordum... Annem ve babam beni sevmiyorlardı artık... Korktum... Çünkü ben cocuktum...

Melihat ÖZER /Şehit Sebahattin Bozo Lisesi

RÜYAM

GÖKHAN

Son anda karşıdan gelen kamyonu fark ettim. Hemen direksiyonu sağa kırıp derin bir nefes aldım. Nefesimi vermemle telefonun çalması bir oldu. Arayan belli değildi. "Alo..." cevap yoktu. "Alo..." yine cevap yoktu. "Bana bak, eğer sen Kara dayı isen sana verecek mal yok," diye bağırıp telefonu kapattım. Kara dayı benim ezeli düşmanımdı. Hep tehditler savurup boş konuşurdu. Issız bir sokağa geçip evime gittim . Evimin kapısında kırmızıyla yazılmış bir yazı vardı: "Sevdiğin Birinin Ölümüyle Ölümü Tadacaksın!.." Bunu yazanın kara dayı olduğunu anladım, yine boş tehditlerden birini savuruyordu.

GÖKHAN

Zilin çalmasını beklerken sınıfa bir kız girdi. Orta boylu, esmer ve yeşil gözlü bir kızdı. Bu kıızı görünce beynim bir an için durdu ama büyük babama sözüm var kızlara paydos.

HAYAL

Oturduğum sırada hafif sarışın, ela gözlü bir kızla tanıştım. "Merhaba, ben Sırma," dedi. Ben de kendimi tanıttım. Öğretmene baktım o da bize kendini tanıttı dedi. "Merhaba, adım Hayal. Bu okula burslu geldim, annem bu okulda temizlikçi..." daha lafımı bitirmeden sınıfta bir kahkaha koptu. Sırma dışında herkes gülüyordu, nedenini bilmiyorum ama Gökhan'ın gülmesi beni çok üzdü.

GÖKHAN

Müziği son ses açıp bir an için dışarı baktım ve Hayal'i gördüm, koşuyordu. Hemen arabayı durdurup "Hey Hayal yanlış hatırlıyorum değil mi?" diye seslendim. "Evet," dedi. "Nereye böyle nefes nefese kalmışsın. Eğer okulaysa, seni bırakayım. Zaten dersin başlamasına az kaldı." Hayal biraz düşündükten sonra, başka şansının olmadığını anlayıp arabaya bindi. Arabada hiç konuşmadan 10 dakika geçti. Hissettirmeden sürekli Hayal'e bakıyor-

dum. Okula yaklaşınca Hayal, "Ben burada ineyim. Bir gören olur, yanlış anlar," dedi. Üzölerek "Sen bilirsin," dedim. Kısa bir an gözlerimiz buluştu. Zümrüt yeşili gözleri çok güzeldi. Kendimi toparlayıp "Görüşürüz Hayal," dedim.

HAYAL

Ders bittikten sonra Sırma "Haydi şarkı söyle Hayal," dedi. Şarkı biter bitmez arkadan gelen bir alkış sesi beni kendime getirdi. Arkamı döndüm baktım. Alkışlayan müzik öğretmenimiz Ayla hocaydı. Bana "Tebrikler, bu güzel sesin sahibi sen misin? Adını öğrenebilir miyim?" dedi. Ardından, "Bak Hayal, sana bir teklifim var. Okullar arası müzik yarışması var. Senin solist olmanı istiyorum," dedi. Üzgün bir ifadeyle "Çok üzgünüm hocam, bunu yapamam okulum var, hem annem..." Daha lafımı bitiremeden hoca "Annelerle ben konuşurum. Okulu merak etme... provalar okuldan sonra," dedi. Ayla Hoca ve Sırma'nın ısrarlarına dayanamayarak teklifi kabul ettim. Ayrılırken Ayla Hoca, "Hayal, yarın tiyatro salonunda prova var mutlaka gel," dedi.

GÖKHAN

Arkadaşlarla bardayken birden telefon çaldı. Arayan Ayla Hoca'ydı. Benim sesimin uygun olduğunu ve yarışmaya katılmamı istedi. Bir kızla düet yapacaktım. Ayla Hoca'ya bunu istemediğimi söyledim. Fakat sonunda ısrarlarına dayanamayıp kabul etmek zorunda kaldım.

HAYAL

Telefonun sesiyle uykudan uyandım. Arayan Ayla Hoca'ydı. Hemen okulun prova odasına giderken Gökhan'ı Ayla hocayla konuşurken buldum. Onun burada ne işi vardı? Onlara doğru giderken birden ayağım takıldı. Tam düşmek üzereydim ki Gökhan beni yakaladı. Beni ona çeken garip bir şey vardı. Ayla Hoca'nın bize bakıp gülümsediğini fark ettim.

GÖKHAN

Ayla Hoca'ya gelemeyeceğimi söylerken, tatlı bir ses beni dürttü. Arkam dönmemle Hayal'i görmem bir oldu. Birden kendimde olmadan öne atıldım, Hayal'i yakaladım. Artık anlayamıyorum. Ben

Hayal'e âşık mıydım? Hayal birden geri çekildi. Anladığım kadarıyla Ayla Hoca yüzündendi. Hayal utanınca çok güzel oluyordu.

HAYAL

Gerçekten de hayat tesadüflerle doluydu. Ayla Hoca hâlâ gülümsüyordu. "İyi ki geldin Hayal... Seni Gökhan'la tanıştırayım, seninle şarkı söyleyecek." Ne diyeceğimi bilmiyordum, benim için bu kadar tesadüf yeterdi. "Ama hocam bunu yapamam," dedim. Birden Gökhan'ın üzüldüğünü fark ettim. Bunu yapmamalıydım. Hemen çantamı yerden aldığım gibi oradan uzaklaştım.

GÖKHAN

Neden kaçtı, tam arkasından seslenecekken... Hayal'in telefonunu yerde gördüm, aldığım gibi arkasından koştum. Okulun çıkışında yetiştim ve bütün gücümle bağırdım. Son anda beni duyup durdu. Karşıdan hızla gelen bir araba Hayal'e çarpmak üzereydi. Koşuyordum, biri göründü ve Hayal'i son anda kurtardı. İçimde bir kıskançlık belirdi.

HAYAL

Önce Gökhan şimdi de bu çocuk... eğer üstüme atlamasaydı belki de bana araba çarpacaktı. Hâlâ üzerimdeydi bir el. Çocuğu çektiği gibi kaldırdı. Bu Gökhan'dı.

GÖKHAN

"Çok özür dilerim. Ben Murat. bu okula yeni geldim, son sınıfım," dedi. Ardından Hayal gülümseyerek, "Merhaba ben Hayal. Az önce yaptığın şey için teşekkür ederim." Artık Hayal'i kıskanıyordum. Onu kolundan tuttuğum gibi oradan uzaklaştırdım. Hayal birden durdu ve bana "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi. Sinirli bir şekilde "Sana nasıl baktığını görmedin mi?" diye bağırdım. Hayal "Hayır!.. Ayrıca sana ne?" dedi. Sinirli bir şekilde, "Nasıl bana ne? Sen benimsin, başkasının olamazsın," diyordum ben. Hayal'den bir tokat yedim, üzgün bir ifadeyle "Çok özür dilerim bunu yapmamam gerekirdi," dedi. Ben "Hayal asıl ben suçluyum," dedim. Hayal hiç bir şey söylemeden uzaklaştı.

HAYAL

Gökhan'dan uzaklaşmak çok zor geldi. Orada durup ben de seni seviyorum demek geliyordu içimden.

GÖKHAN

Evdeydim Hayal'i düşünüyordum ve o çocuğun Hayal'e bakışlarını. Kapı çaldı, gittim kapıyı açtım. Gelen büyükbabamdı ve yanında Murat vardı. "Dede bu çocuğun senin yanda ne işi var?" Dedem şaşkınlığın ardından "Siz tanışıyor musunuz?" dedi. Murat, "İsmail Dede, ben ve Gökhan okulda tanıştık," dedi. Ardından dedem "Neyse oğlum, biz salona geçiyoruz," dedi. Koşar adımlarla ben de salona geçtim. "Gel Gökhan otur. Murat benim arkadaşımın oğludur. Kendisi vefat etmeden önce Murat'ı bana emanet etmişti. Benim bir işim çıktı. Bu yüzden Murat bir süre burada kalacak," dedi. "Ne? bunu yapamazsın..." Dedem araya girdi, "Bak oğlum, bu saatten sonra bana iş çıkarma," dedi. Kabul etmek zorundaydım "Tamam dede, bunu yalnız sen istiyorsun diye kabul ediyorum." Dedem "O hâlde ben gidiyorum. Sen Murat'la konuş anlaş." Dede mi uğurladıktan sonra Murat'a odasını gösterdim.

5 AY SONRA

5 ay boyunca Hayal'i düşünmeden geçen bir günüm bile olmadı. Onu seviyordum ama bunu ona söyleyecek cesaretim yoktu. Evde otururken birden telefon çaldı, "Alo!.." dedim.

"Beni iyi dinle. Sevgilin Hayal elimizde." "Ne?! Alo! kimsin? Eğer ona bir şey yaparsan seni öldürürüm, duydun mu beni!.." diye bağırıyordum. Hayal'e zarar verebileceklerini düşündükçe deliriyordum. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Kes ve beni dinle. Ya sen ya da kız ölecek. Yarın verdiğim adrese gel ben de kızı bırakayım. Ha bu arada kız gerçekten çok güzelmış." Kulaklarıma inanamıyordum. "Seni öldüreceğim pislik herif!.. Onun kılına dokunursan..." Telefon kapandı.

5 ay boyunca Hayal ve Murat çok yakındılar. Hatta müzikale gitmediğim için benim yerime Murat gitmişti. Hayal'in nerede olduğunu bilirse o bilirdi. Hemen okula gittim. Murat'ın yanına koştum ve ensesinden tuttuğum gibi yakaladım. "Hayal nerede?" dedim. Şaşırmışa benziyordu: "Neler oluyor? Bilmiyorum, dün den beri görmedim," dedi. "Son günlerde ona çok yakındın," dedim. Bana "Evet çünkü o benim için önemli!.." Çok sinirlendim "Onu sevemezsin o benim," "Artık yeter... Ne saçmalıyorsun? Sevdiğimi nereden çıkardın? O benim kız kardeşim!.." Şoktaydım. "Hayal be-

nim kız kardeşim, ama o bunu bilmiyor. Daha söylemedim. Ona yakın olmamın sebebi bu işte. Dünden beri görmüyorum. Sen az önce Hayal'i sevdiğini mi söyledin?" Çok mutlu oldum. Hayal sadece benimdi. O Hayal'in abisiymiş. "Evet, onu seviyorum. Fakat neyse konumuz bu değil. Biri Hayal'i kaçırmış." Murat hiç düşünmeden "Ne!? Çabuk nerede olduğunu söyle..." dedi.

Ben "Hayal'i kurtarmak için her şeyimden vazgeçerim. Canımdan bile. Murat'a özür diler gibi bir baktım. Eterli bezi Murat'ın ağzına dayadım. Evden çıkıp arabaya bindim. Depoya geldiğimde karanlık çökmüştü. Yavaş yavaş deponun arkasına doğru yürürken bir şey hissettim. Arkama dönmeme kafama bir şey yemem bir oldu. Uyandığım zaman karşımda Hayal çaresiz biçimde sandalyede oturuyordu. Bu hâliyle bile çok güzel görünüyordu. Ama yanında pis sırtan Kara Dayı vardı. "Sevgilinle vedalaş, 10 dakikan var!" Onların kapıdan çıkmaları üzerine Hayal'in yanına koştum. "Hayal iyi misin? Sana bir şey yaptılar mı?" Hayal korkmuştu; "Neden tek başına geldin? Polisi aradın mı? Murat nerede?"

Onun sesini tekrar duymak çok güzeldi. "Murat'ın gelmesine gerek yoktu." Hayal endişelenmişti. "Buraya tek gelmemeliydin. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Çünkü seni seviyorum." Bunları duymak çok güzel. "Hayal ben de seni seviyorum. Beş ay boyunca sana söylemek istedim. Ama bunu yapamadım." Kapının sesiyle ikimiz de arkamızı döndük. Birkaç adam Hayal'i götürüyorlardı. Tam Hayal'i bulmuşken onu kaybedemezdim. "Nereye götürüyorsunuz Hayal'i? Bırakın onu beni alın," dedim. Bana "Kes artık... Merak etme sevgiline bir şey yapılmayacak." Kapı açıldı, içeri giren Kara Dayı'ydı. Bana "Sana bir şans, gözlerin kapalı bir şekilde sana bir tabanca verilecek. Karşında duran adamımı vuracaksın eğer vurursan kızı alıp gidebilirsin ama vuramazsan sen de kız da ölürsünüz."

Ya tuzaksa, bu şans kaçırılmazdım. Gözümü bağladılar içeriye birilerinin girdiğini çıkan sestem anlıyordum. Elime bir silah verildi ve içimden bir ses yapmamam gerektiğini söylüyordu, nişan aldım ve ateş ettim. "Aferin Gökhan, tam isabet. Artık gözlerin aç!.." Gözlerimi açtım ve karşımda Hayal'i cansız yatarken buldum. "Hayal, hayır, hayır..." Ne kadar ağladığımı farkında bile değildim. Beni kendime getiren polis sinyalleri oldu. Herhalde Murat polisi aramış-

tı. Polis Kara Dayı ve adamlarını tutuklayıp götürdü. Kapıda Murat göründü, bize doğru koşarak geldi "Hayal sana ne oldu? Bunu kim yaptı?" Hayal'in cılız sesi duyuldu; "Murat iyi ki geldin," dedi. "Ne!? Hayal, kardeşim... beni bırakma... seni daha yeni buldum..."

Ne yapmıştım ben böyle, Hayal kucagımda ölüyordu. "Murat sen az önce ne dedin?" Kendine biraz olsun geldi. Murat "Hayal, ben senin ağabeyimim. Annemle babam ayrılırken annem sana hamileymiş. Babam anneme benim öldüğümü söylemiş. Seni kaybedemem..." Hayal şaşkınlığının ardından "Murat!.." Hayal'le beraber Murat da ağlıyordu. Hayal "Gökhan ne olur ağlama" onu seviyordum. "Hayal beni bırakma seni seviyorum." Yüzünde bir gülümseme vardı "Ben de seni seviyorum Gökh..."

Hayal susmuştu. O ölmüştü... Avazım çıktığı kadar bağırdım. Murat'la beraber ağlarken tuhaf bir ses duydum. "Gökhan uyan artık kahvaltıya..." Bu büyük babamdı. Gözlerimi zorlukla açtım. Evimde, yatağındaydım. Kan ter içinde kalmıştım. Bunların hepsi bir rüya mıydı? Hayal, hiç var olmamış mıydı?

SIRADAN BİRİ

Her gün bir kat daha artıyordu hüznü... Duygularını almış bir deniz kıyısına vurmuşçasına... yalnızlığı eşlik ediyordu ona... bir gemi limanda batmış gibi dalıyordu... Kuş sesleri duyuluyordu... Kuş seslerinden çok, sadece o sesler kulağında çınlıyordu...

Ben seni sevdim, sevdim... Sevdiğinden ayrı, yalnızlığın doruğunda bir adamın hüznünlü bir hikâyesiydi. Yalnızlığına yağmur ve şimşekler eşlik ediyormuşçasına deniz kıyısında oturmuş yağmur senfonilerini dinliyor ve bir yandan gözlerindeki yaşlar damla damla akıyordu sanki. Derdini denize anlatıyordu.

Aslında yalnız bir adam değildi. Bir annesi ve bir ablası vardı. Ama onların çok uzak ve hayal dünyasındaki yalnızlıklarıydı, onu üzen sevdiğinin bırakmasıydı tüm derdi. Ama bu adam yaptıklarından pişman olmayan, kırdığının farkında olmayan farkında olduğu zaman da yaptıklarını inkâr eden bir adamdı. Sevmesi bencillik değildi ama, ya sevdiğini incitmesi. O kırılışlardan biriydi sevdiğinden uzak kalışının nedeni.

Yağmur gittikçe azalmaya başlamıştı. Ve adam bulunduğu yerden kalktı yavaş adımlarla yürümeye başladı. Bir dükkânın önünden geçerken o ses yükseldi. "Mağrur bir uçurum oldu kalbim / Sen gittin gideli buralardan / Ayrılık ne yaman bir ateşmiş / Ne olur dön gel ezo..." Bu o şarkıydı, ayrılıklarında duyduğu son şarkı. Adamın dört yanını bir hüznün kaplamıştı. Artık dayanamamış ve dükkânın önüne yığılıp kalmıştı. Gözyaşları sel olmuştu. Yoldan geçen bir çocuk adama seslendi:

- Amca ne oldu? Neden ağlıyorsun? Bir şey mi oldu? deyip yerden kalkmasına yardımcı oldu. Adam gözyaşlarını sildi. Hiçbir şeyi yokmuşçasına:

- Sağol. Bir Şeyim yok ocuk, dedi ve yoluna devam etti. Sonunda yalnızlığına, gözyaşlarına, yatamadığı gecelerinin tanığı olan dört duvar arasına, kk evine gelmişti.

Odasının kapısına geldi. Ancak içeri girmek istemiyordu. Bu oda onun dert ortağıydı. İçeri girdi. Dağıttığı resimler yerli yerindeydi. Resimleri gördükçe hüznü daha da arttı. Resimleri bir araya toplayıp tek bir hareketle çakmağı çaktı ve yaktı. Artık sevdiğinden geriye tek bir resim bile kalmamıştı.

Bu Şehir adama dar gelmeye başladı. Bu Şehirden de uzaklaşmaya karar verdi. Bavulunu topladı, evden ıktı. Etrafa bakındı... bu evi, bu Şehri zleyecekmiŐmesine. En çok da sevdiğini zleyecekti. Ama zaten emeli neydi ki? Sevdiğiyle artık barıŐmasının imknsız olması ve bu Şehirden gidince unutağını dŐnmesi değil miydi? Otogara geldi, bir bilet aldı ve otobüse bindi. Otobüs yavaŐŐa hareket etti. Artık Şehri arkasında bırakmıştı.

Sevdiğini, hüznü, tüm hatıraları bırakmıştı... Adamın içinde kalan piŐmanlıklarıydı. O piŐmanlıklarını da bavuluna koydu ve gitti. Bu Şehrin deniz kıyısı, bu ev, bu Şehir... tüm hznne arkadaŐlık eden bu Şehir... Ve geriye kalan hüzünlü bir ayrılıktı...

SADECE BİRAZ UMUT

Belki mutluluğun resmini çizemezdik. Ama hayata umut dolu bakabilirdik, önümüze aşılması mümkün olmayan engeller çıkmasaydı eğer... Hani hiç beklemediğin bir anda apansız bir veda gelip kapını çalar ya, işte öyle bir şeydi amcamın avuçlarımızdan kayıp gitmesi...

Daha küçüktüm o zamanlar, korunmaya muhtaç. Hayatın harçlıklarından ve şekerlerimden ibaret olduğunu düşündüğüm, tozpembe bir dünyaydı yaşadıklarım. O benim için her şeydi, hayatta sahip olunabilecek nadir insanlardandı. Babam yanımda olmasına rağmen onun kadar saramamıştı küçücük kalbimi, onun gibi ısıtamamıştı yüreğimi. Bütün hayallerimi, bütün umutlarımı ona bağlamıştım. Çocuğu yoktu. Ama çocuğu olsa bu kadar severdi herhalde, böyle sarardı onu da koklardı beni kokladığı gibi. Ama bütün bunlara rağmen iyi ki çocuğu yok diye sevinirdim. Koca bir bencillik belki bu, ama çocuğu olsa beni bu kadar sever miydi yine? İşte hayatımı ona bağlamışken birden hastalandı. Sanki canımdan can gidiyordu. Söylemiyordum ama korkuyordum beni bırakıp gideceğinden. Onun canı yandıkça benim kalbim ağrıyordu. Gece uyurken, sabah uyandığımda ilk onu görüp yanağına kocaman bir öpücük konduracağım diye söz vermiştim kendime. Sabah kalktığımda odasında yoktu. Sanki zaman durmuştu hiçbir şey düşünemiyor, aklımı kaçıracak gibi oluyordum.

Hissettiğim tek şey içimde bir şeylerin acıdığıydı. Gece rahatsızlanmış amcam, hastaneye götürmüşler. Şimdiden özlemiştim onu. Biz hiç ayrı kalmamıştık, hasreti hiç bu kadar derin hissetmemiştik. Biz bu kadar hasrete dayanamazken nereden bilebilirdik hayatın bizi sonsuza kadar birbirimizden ayıracağını? Meğerse böbreği çürümüş haberimiz yokmuş. Ameliyattan önce babamı aramış, Yağmur'u da getir demiş. Belki de hissetmişti gideceğini... beni o kadar seviyordu ki son kez görmek istemişti.

Hastaneye gittiğimizden ameliyattan çıkmıştı. Ben de o sabah yanağına konduramadığım öpücüğü hastanede verebilirim diye düşünmüştüm. Ama içeriye girdiğimde, onun acısını görünce yine öpememiş, donmuş kalmıştım. Acı çektiğini gözlerinden, bağırmasından anlayabiliyordum. Su istiyordu o an ona dünyadaki bütün suları verebilirdim ama olmazdı, yasaktı. O su istedikçe ben sudan nefret ediyordum. Su diyordu! Su dedikçe adaşı Hz. Hüseyin geliyordu aklıma. Daha da kahrediyordu beni. Keşke ölseydim, keşke yerin dibine girseydim. Ama o 'suuuu, suuu...' diye haykırışlarını duymasaydım. Pamuğu ıslatıp dudaklarına sürüyordum. Bir daha diyordu, bir daha... korkuyordum... Ama insanlar hani biz küçük tanrılar her şeyi yapabileceğimize inanırız, her şeyin üstesinden gelebileceğimizi zannederiz ya işte böyle çaresiz kalırız sevdiklerimizin karşısında umutsuz, paramparça. Bir an nefes alamayacağımı düşünüp dışarı çıktım. Geriye döndüğümde babam hüngür hüngür ağlıyordu. Babam için daha zordu. Babasını tanııyordu, amcamı baba yerine koyup onunla büyülmüştü.

Sedyedeydi götürüyorlardı. Durun diye haykırmak istiyordum, nereye götürüyorsunuz? Habersizlerdi, bilmiyorlardı onu götürdüklerinde benim de canımı aldıklarını. Donmuş kalmıştım bir türlü inanamıyordum olanlara. Onu sağ görmeyi beklerken şimdi, bir sedye üstünde gidiyordu. Hepimizi arkasında bırakıp veda edemeden gidiyordu... Yarım saat sonra almıştım haberini, gitmişti sonsuza kadar bir daha geri dönmeyecekti...

Hayır, yanılıyorlardı canımın içi beni bırakıp gitmezdi. Hayır, Hayır! Kesinlikle yanlış bir şeyler vardı. Babamı görmeliydim bana yalan olduğunu söylemeliydi, duymalıydım... Ama babam da ağlıyordu. Neden ağlıyordu o, bilmiyor muydu bizi bırakıp gitmeyeceğini. Babam hiç ağlamazdı ki, onu hiç gözyaşı dökerken görmemiştim. Şimdi neden ağlıyordu? Hayır, başka bir şey olmalıydı. Yağmur da sanki bana inat hızlanmıştı. O hastane kapısında gözyaşlarım yetmezmiş gibi, bir de yağmur sırsıklam etmişti beni. Umurumda değildi. Sadece bir tanemi istiyordum, gerekirse sabaha kadar yağmurun altında onu bekleyebilirdim. Ama gelmeyecekti, bir daha dönmeyecekti. Beklemek nafileydi.

Şimdi hayatım ne harçlıklarımın ne de şekerlerimden ibaret. Asıl yüzünü göstermişti hayat. Çaresizliği, umutsuzluğu yaşatmıştı bana. Neden ama? Neden bu kadar erkendi? Daha hazır değildim ki, daha onunla yaşayacak ne hayallerim vardı. Bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Şimdi onu bırakıp gidecek miydik? Nasıl bırakabilirdik? O, daha önce bizi hiç yalnız bırakmamıştı. Hep korktuğumda yanımdaydı ağladığımda, güldüğümde hep beraberimdeydi. Şimdi ağlıyordum, hıçkırma hıçkırma sanki gökyüzüyle birlikte ağlıyordum. Şimdi kalkıp gelecekti biliyordum. Dayanamazdı gözyaşlarıma, saçımın teline zarar gelse dünyaları yakardı. Evet, evet şimdi gelecekti. Ama neden yengem de ağlıyordu? Susun diye bağırarak istiyordum ama sesim çıkmıyordu kabullenmeli miydim yoksa? Ama nasıl kabullenebilirdim imkânsızdı. Çünkü o hep güçlü yıkılmaz bir dağdı benim gözümde. Bitmişti işte şimdi hayat anlamını yitirmişti, yıkmıştı beni...

Artık sadece zaman diyordu, içimden bir ses, sadece birazcık zaman. İki yıl geçmişti. Amcamın ölüm yıldönümüydü. Babam konuşurken bana bundan sonra hayatımın amacı olacak sözleri söylüyordu... Amcam hayata gözlerini kapamadan önce babama "Oğlum, sana vasiyetimdir, gerekirse bütün mal varlığımı sat Yağmur'u okut," demişti. Okumamı çok istediğini biliyordum ama, ölüm döşeğindeyken bile beni düşüneceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Gözlerim dolmuştu...

Hayatımın hedefini gerçekleştirmek için okuduğum lisenin yurduna yerleştim. Ailemden ayrılmak o kadar zordu ki aradan iki yıl geçmesine rağmen hâlâ alışmamıştım yokluğuna... Ama onun son isteğini yerine getirmem gerekiyordu. O varken hiçbir erkeğe hayatımda yer vermedim. Fakat yurttan öyle birisi vardı ki sanki bakışları içime işliyordu. O kadar güzel bakıyordu ki içimden acıyı söküp atacakmış gibi. Ela gözleri vardı herkesten, her ela gözden farklı bakıyordu ya da bana öyle geliyordu. İlk defa oluyordu, adını koyamıyordum. Sürekli bir yerlerde karşılaşıyorduk ben ilk defa böyle tutulmuşum. Bir gün yanıma geldi hislerimin karşılıklı olduğunu duymak çok güzeldi. Yıllar sonra ilk defa bu kadar mutlu olmuşum. Bir tanemden sonra ilk kez başka birisi içimi ısıtmıştı. Eritmişti içimdeki buzları, kışın açan

güneş gibiydi. Aradan altı ay geçmişti. Babamın öğrenmesinden çok korkuyordum ve işte korktuğum başıma gelmişti. Babam okuldan kaydımı alacağını söylüyordu. Yapamazdı söz vermişti okutacaktı beni. Şimdi vazgeçmem gerekiyordu. En başta öyle yapmaya çalıştım. Ondan vazgeçmiştim. Okula devam ettim, sonra dayanamadım. Ama bir farklılık vardı eskisi gibi değildi, benden uzak duruyordu. Ailesi haberi olmadan başka bir kızla nişanlamışlar onu. O ya benden vazgeçecekti ya ailesinden...

Peki ya ben nasıl vazgeçecektim? Onu, o kadar çok seviyordum ki benimle kalması için ölebilirdim. Bütün bunlara dayanamazken okulumu ihmal etmişim, eskiden iyi olan derslerim şimdi berbattı. Arada kalmıştım. Okulumdaki hiçbir öğretmen beni sevmez olmuştu. Ama bir şeyler yapmalıydım. Annem her gün benim mutsuzluğumla kendini kahrediyordu. Onun bana yaşattığı acıları ben de başkalarına yaşıtıyordum. Bu sorunlar arasında birinci yılımız doluverdi. Herkese rağmen beni sevdiğini biliyordum ama yapamazdım bir evladın babasından ayrılmasının ne kadar zor olduğunu, en iyi ben biliyordum. Ona aynı şeyi yaşatamazdım. Birinci yılımızı kutlamaya hazırlanırken git dedim istemiyorum seni artık, git...

Haberini aldım sonraları gitmişti. Buraları, beni, sevdamızı terk edip gitmişti bir daha gelmemek üzere... Sanki bu acıya katlanmak kolaymış gibi bir de o öksüz bırakıp gitmişti. Şimdi, bir tanemden ne farkı var ki? O da rahmetli olmuştu benim için. İşte bu yüzden adını hiç anmadım, 'Rahmetlim' dedim. Giderken not bırakmış arkadaşına, Yağmur'a ver demiş. Şöyle yazıyordu: "Madem bizi silip attın, madem sevdamızdan vazgeçtin, bari ona karşı verdiğin sözü unutma! Sözüünü tut..."

Deniyordum ama olmuyordu, eski başarıyı bir türlü yakalayamıyordum. Derken lise son sınıfa gelmişim. Sözüümü tutma zamanıydı ama bir yandan aşk acısı, bir yandan bir tanemin özlemi dayanamıyordum. Hep onları görüyordum rüyalarımda. Pes etmek üzereydim, ölüm daha iyiydi. Aylar sonra ondan tek bir haber almıştım zorla evlendirmişler. Unutamamış beni hâlâ... Her şeye rağmen yine de umudum vardı. Hani olur da belki ka-

der bizi bir araya getirirse diye. Ama bitmişti artık, umutlarım da son bulmuştu...

Artık sadece sözüme odaklanıyordum. Şimdi hayatın karşısına neleri ve kimleri çıkaracağını bilemem, hayatımdan kimleri çekip alabileceğini de... ama şimdi umut doluyum, ne olursa olsun umudumu asla kaybetmeyeceğim...

Ben bu söz uğrunda yolumda ilerlerken bir tanemin bana bir yerlerden gülümsediğini hissediyorum... BAŞARACAĞIM

21 Eylül 2006 Anısına...

Mihriban KOCATÜRK/Bayburt Anadolu İmam Hatip
Lisesi

HAYAT DÖRT MEVSİM

Bir sonbahar sabahıydı. Zeynep, pencereden dışarıyı seyrediyordu. Bir anda düşüncelere dalıp gitti. Düşlediği şeyler huzur vericiydi. Farklı duygular uyandırıyordu Zeynep'te. Dışarıya baktığında önceki gün gördüğü yeşil mi yeşil yapraklı ağaçların yerine, sararmış ve dökülmeye başlamış ağaçları görüyordu. Daha düne kadar koşup oynadığı bahçede hafif esen rüzgârla birlikte yapraklar uçuşuyordu. Yapraklar mütemadiyen uçuyor uçuyor, sonra toprağın üzerinde yerlerini alıyordu. Bazıları da tozan toprağın altında kalıyordu. Ne garipti her şey... Zeynep henüz on üç yaşında olmasına rağmen bütün bunlar ona hayatını andırıyordu. Dün etrafında ötüşen kuşlar şimdi yoktu. Zeynep dört mevsimi yaşıyordu âdeta. Bir tefekkür yoğunluğu içindeydi Zeynep. Annesinin sesiyle bu manevi atmosferden uzaklaştı.

- Zeynep buraya gel!

Hemen annesinin yanına koştu. Annesi ondan komşuları Selma Teyze'ye yemek götürmesini istemişti. Zeynep, Selma Teyze'yi çok seviyordu. Selma Teyze kimsesizdi, bu yüzden ona yardım etmek Zeynep'in çok hoşuna gidiyordu. Hemen sıkıca giyinip annesinin elindeki yemekleri kapıldığı gibi soluğu Selma Teyze'nin yanında aldı. Kapı her zamanki gibi aralıktı. Kapıyı açtı, Selma Teyze'ye seslendi. Selma Teyze Zeynep'in sesini duyunca o kadar çok sevindi ki hemen içeriye girmesini istedi. Selma Teyze yürüyemiyordu bu nedenle kapıyı o açamazdı. Zeynep, Selma Teyze'nin yanına vardığında Selma Teyze'nin ağladığını fark etti. Zeynep'e belli etmek istemiyordu ağladığını. Ancak Zeynep küçük yaşına rağmen olan bitenin farkındaydı.

Selma Teyze'nin iki oğlu vardı. İkisi de yurt dışındaydı. Selma Teyze onları çok özliyordu. Onlar önceden nadir de olsa geliyorlardı, fakat şimdi her nedense bayramlar dışında hiç gelmiyorlardı ve annelerini çok arayıp sormuyorlardı. Selma Teyze yaşlı yüreğinde bir ümit kırıntısıyla oğullarını bekliyordu. Çünkü bir hafta sonra Ramazan bayramıydı. Ya yine evlatlarım gelmezse diye kara kara düşünüyordu. Zeynep'in narin gönlü Selma Teyze'nin bu denli üzülmeye hiç razı olmuyordu. Selma Teyzesine bu konuda bir şeyler yapabilmek istiyordu. Yapabileceklerini düşünmeye başladı. Selma Teyze'nin mutluluğu Zeynep için çok önemliydi, çünkü birkaç gün önce babasıyla birlikte Selma Teyze'yi apar topar hastaneye yetiştirmişlerdi. Doktor Selma Teyze'nin pankreas kanseri olduğunu söylemişti. Tedavide geç kalındığından kanser bütün vücuda yayılmıştı. Onun yaşaması bile bir mucizeydi. Doktor Selma Teyze'nin sayılı günleri kaldığından ve artık onun için hiçbir şey yapılamayacağından bahsetmişti. Zeynep bunları bildiği için Selma Teyze'nin üzülmeye asla istemiyordu. Bunlar bir yana artık ömrünün kışını idrak eden Selma Teyze ile hoşça vakit geçirmek, onu hiç değilse bu ahir ömründe mutlu etmek arzusundaydı. Kim bilir belki, onu, bir daha ki ziyaret edişinde göremeyecekti. Şimdi onun üzerine karlar yağmadan mutlu etmeliydi. Selma Teyze'yi balkona çıkardı, ona temiz hava aldırdı. Bol bol sohbet ettiler. Yaşlı kadın o kadar mesut görünüyordu ki, sanki bütün dertlerini unutmıştı. Birlikte saatlerce güzel vakit geçirdiler. Zaman nasıl geçmişti, ikisi de anlayamamıştı.

Artık gece olmak üzereydi. Zeynep eve dönmek üzere Selma Teyze'nin yanından ayrıldı. Yolda giderken Selma Teyze'yi nasıl çocuklarıyla beraber bir araya getirebilirdi, onun planını yapıyordu. Zeynep'in elinde ne bir adres ne de bir telefon numarası vardı. Bütün bunları düşünürken eve nasıl geldiğini anlayamamıştı. Eve girdiğinde Zeynep'in anne ve babası onun bu denli neye üzüldüğünü merak ederek sordular. Zeynep bütün olanları anlattı ve onlardan bu konuda yardım istedi. Zeynep'in anne ve babası Zeynep'i kıramazlardı. O, onların biricik ve tatlı prensesleriydi. Hem bu konu çok

hassastı. Bu yüzden fazla düşünmeden yardım etmeyi kabul ettiler. Artık Zeynep ve ailesinin işi, Selma Teyze'nin çocuklarına dair bir telefon numarası veya onlara ulaşabilecek herhangi bir iz bulmaktı.

Zeynep'in ilk işi sabah erkenden kalkıp Selma Teyze'nin yanına gitmek oldu. Selma Teyze'ye belli etmeden telefon rehberinden çocuklarının telefon numaralarını aldı. Daha fazla oyalanmadan evine geldi ve telefon numarasını babasına verdi. Babası hemen Selma Teyze'nin hayırsız oğullarını aradı. Çocukları işlerinin yoğun olduğunu ve gelemeyeceklerini söylediler, ardından hemen telefonu kapadılar. Zeynep'in babası elinden geleni yapmıştı, ama olmamıştı. Selma Teyze'nin oğullarının katı kalpleri bir türlü yumuşamamıştı. Zeynep çabuk pes etmedi, defalarca onları aradı, Selma Teyze'nin durumunu anlattı ve onlara merhamet çağrısı yaptı. Zeynep pek umutlu değildi, mamafih içinden bir ses, bu vuslatın gerçekleşeceğini müjdeliyordu.

Aradan tam bir hafta geçmişti. Zeynep büyük bir heyecanla bayramı karşılamak için uyanmıştı. Babası bayram namazından gelmişti. Zeynep anne ve babasının ellerinden öptü, onlar da kızlarına harçlık verdiler. Zeynep'in hevesle bayramlaşacağı bir kişi daha vardı. Evden çıkar çıkmaz hemen Selma Teyze'nin evinin yolunu tuttu. Selma Teyze'nin kapısının önünden seslendi. İçeriden cevap gelmiyordu. Zeynep'in içini korku kaplamıştı. Ya bir şey olduysa diye hemen içeri girdi. Önce salona geçti, orada kimse yoktu. Artık korkuları iki kat daha artmıştı. Sonra odasına girdi burada da yoktu. Zeynep'in korkuları an be an katlanıyordu. Birden dizleri üzerine düştü ve ağlamaya başladı. Kafasını kaldırdığında gözüne bir kâğıt parçası ilişti. Üzerinde "Minik yavrum Zeynep'ime" yazıyordu. Hemen kâğıtta yazılanları okumaya başladı. Okudukça daha çok ağlıyordu. Selma Teyze ona;

"Yaşı küçük, kalbi büyük yavrum,

Şimdi beni aradığını biliyorum. Endişelendiğini de... Seni üzdüğüm için özür dilerim. Yavrucuğum, bu yaşına kadar senin kadar sıcak, sevecen; senin kadar iyi yürekli ve muhlis

birini görmedim. Senin üzüldüğünü gördüğüm vakit, inan ben de kahroldum. Senin güldüğünü gördüğümde ise ben de sevindim. Senin benim için yaptıklarının hep farkındaydım, biliyor musun? Sen beni ağlamış gördüğünde gözlerinin dolduğunu, kendini ağlamamak için zor tuttuğunu, telefon rehberinden çocuklarıma ulaşmak için numaralarını aldığını biliyorum. Kanser hastası olduğumu, kısa süre sonra öleceğimi de ve hatta senin şu an nasıl gözyaşı döktüğünü de çok iyi biliyorum. Ne olur ağlama, ben senin inci tanesi gözyaşlarını akıtmana dayanmam... Sana zarar gelmesin. Şimdi benim nerede olduğumu merak ediyorsundur. Senin sayende çocuklarım geldi... senin sayende hayatımın kışında yazı yaşadım. Ömrümün en mutlu saatlerine vesile oldun. Beni çocuklarıma kavuşturdu. Şu an bunları çok zor yazıyorum. Bunlar benim son sözlerim, seni çok ama çok seviyorum canım kızım. Rabbin bana armağan verdiği minicik meleğim, elveda.”

Bunlar doğru muydu? Onsuz ne yapardı Zeynep? Şimdi kimin yanına koşarak gidecekti? Selma Teyze'nin üzerine karlar mı yağmıştı? O yoktu artık. Son nefesinde bile Zeynep'i düşünmüştü. Zeynep ona hep söylerdi, büyüyüp öğretmen olacaktı. Ebeveynlerini unutmayacaktı. Öyle de yaptı. Aradan tamı tamına on yıl geçti. Zeynep büyüdü, tahsilini tamamlayıp öğretmen oldu. Görevine hemen atandı. Ailesini de yanına aldı. Her fırsatta da Selma Teyze'nin mezarına gidiyordu. Onu hiç unutmamıştı. Onun duygu yüklü mektubunu da eşsiz bir hazine gibi saklıyordu. Bu mektup, Selma Teyze'den kalan tek hatıra olması hasebiyle Zeynep'in hep yanında bulundurduğu özel bir eşyaydı sanki.

Bir gün Zeynep, on yıl önce yaptığı gibi yine dışarıyı seyreliyordu. Tek değişiklik, ilkbahardan yaza doğru geçişin yaşanıyor olmasıydı. Meyve ağaçlarındaki meyveler kızarmaya durmuş, güneş munis bir gülümsemeye etrafa huzur bahsediyordu. Bu meyve ağacı gibi Zeynep de meyvelerini kısa zamanda verdi. Zeynep evlendi ve iki evladı oldu. Zeynep hayatını çocuklarıyla dolu dolu yaşadı. Mutluluğu her daim ailesine yaşattı.

Artık Zeynep de yavaş yavaş sonbahara yaklaşmıştı. Çocuklarına ve öğrencilerine hep vefalı olmayı öğütlemişti. Ebeveynin ne kadar kıymetli olduğunu her fırsatta yineliyordu öğrencilerine. Evet, doğduğunda ilkbahardı yani yeni çiçek açmıştı, gençliğindeyse yazı yaşıyordu âdeti. Yetişkinliğe geçmeye başladığı zaman güneş vurdukça olgunlaştı ve kızardı. Yani orta yaş geçti. Artık mevsim onu için de sonbahardı. Yaprakları teker teker dökülmeye, sararan otlar misali o da solmaya başlamıştı. En nihayetinde yaşlandı, mevsim kışa döndü. Hem de karakışa...

Zeynep'in çocukları da evlendi, onlar da çoluk çocuğa karıştı. Şimdilerde Zeynep, üzerine yağın karları atıp bir kardelen misali toprağından başını uzatarak öğrencilerine, ebeveynlerinize sahip çıkın mesajını vermek istiyordur, kim bilir?

Zaman ve hayatın döngüsü ne tuhaf... Her insan dört mevsimi yaşıyor, ama farkında değil. Her mevsimin kendine özgü güzelliğı var. Ama insan bu mevsimlerin tadını çıkarmıyor. Bütün bunlar oladursun biz hangi mevsimdeyiz ve acaba ne yapıyoruz?

PERDE ARDINDAKİ UMUT

Bir ilkbahar sabahıydı. Onun içinse hatıralarının sabahıydı. Keşke o perdeyi açmasaydı. O perde Yusuf'u geçmişine sürükledi. Perdeyi araladığında mazisi bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Geldiği yere gitti tekrar. Kendini buldu mazide... Mazi de, Yusuf'u buldu kendi içinde... Demişler ya, "Ne olduğuna değil, ne olacağına bak!" Şimdi neyim değil, ne olmuşum, ne olacağım diye bekleyiş içindeydi. Yılları hep acılarla geçti Yusuf'un. Acılara direnirken düştüğü de oldu, kalktığı da. Sevdiği de oldu, nefret ettiği de... Ama Yusuf, hep sevmek istedi. Ekmeği sevdi, suyu sevdi, annesini sevdi, babasını sevdi, Aslı'sını sevdi; denizi, martıları, gökyüzünü sevdiği kadar. Kendisini seveni sevdi her daim. Aslında, sevmeyi sevdi. Bazen seslerden kopukluk yaşadığı zamanlar oldu. Gerçekte kendisi o duyduğu ve anlam veremediği sesin yanındaydı, ama kulağı seste değildi. Bilinçaltı, bulunan sesi değil, kendi istediği sesi duymak istiyordu. İyi yaptığını düşündüğü zamanlar da olmadı değil, oldu. Arkasından söylenen sözlerle kulak asmadı, kendisine sormadan bilinçaltı kendi istediği sesleri duydu hep. Oh öyle de güzel yapmıştı ki bilinçaltı... Aslında siz de merak ettiniz Yusuf'un duyduğu sesi ve onu hatıralarına götüren perdenin ardında bilinmeyi. O ses yıllar öncesinden hafızasına kazınan kardeşi Aslı'nın sesiydi. Peki ya perde ardındaki...

Bir perdenin, insanın geçmişine vesile olup da maziye götürmesi ne kadar ilginç!.. Bu perde arkasındaki gerçek, Yusuf'un canını çok yakmıştı. Bu sebeple hayata hep nefret dolu gözlerle bakmıştı. Bir ağabeyi ile küçük kardeşi ayırmak âdil miydi? Çok acımasızca bir şey... Bunu gidin hasretin göz yaşlarına sorun... Yusuf sordu, ama hiçbir zaman cevabını bulamadı. Bulmaya gücü de yoktu çünkü. Düşünüp sordukça daha çok özledi sevdiklerini, kaybettiklerini... Daha çok kızdı kendine ve bir daha da göz yaşlarına soru sormadı. Ta ki bu perdenin açıldığı 'an'a kadar... Yusuf kardeşini istiyordu, kardeşine akan göz yaşlarını

değil. Ne baharlar geçti üstünden, ne çiçekler toprağı süsledi, toprak da anasına, babasına söyledi. Söyledikçe umutsuz bir vaka oldu ve hep kendini suçladı. Yusuf, herkesin ona sırtını döndüğünü düşündü hep. Çiçekler, toprak, yatağı, kardeşi, vicdanı... Onlar sırtını döndükçe hayata küstü. Ama umudunu hiç yitirmedi. Her şeye rağmen acılara göğüs gerdi ve dertlerinin, sıkıntılarının, özleminin bir gün son bulacağına; ekmeğın, tuzun kutsallığına inandığı gibi inandı Yusuf.

Yusuf daha on bir, kardeşiyse altı yaşındaydı. Annesiyle babasını bir trafik kazasında kaybetmişti. Yaşadığı o anı, hiç unutamamıştı, unutmaması da imkânsızdı. Hatırladıkça kendisine daha çok kızılıyordu. Bir bayram tatiliydi. Yusuf ve Aslı tatil için memlekete gitmek istediler. Babaları canından çok sevdiği evlatlarının isteğini geri çeviremedi. Çok sevdiği anneleri, hemen hazırlıklara başladı. Onun da annesini ve doğup büyüdükleri yeri, yeniden görme heyecanı vardı içinde. Yusuf memlekete en son gittiğinde altı yaşındaydı ve çok merak ediyordu doğduğu bu büyüü şehri. Ailesiyle ertesi sabah erkenden yola koyuldular. Konya istikametine doğru yol almaktaydılar. Gece saat iki sularıydı. Babası trafik yoğun değil diyerek gaza kökledikçe kökledi ve uzun huzmeli farları yaktı. Bir müddet yol aldıktan sonra, olan olmuştu artık. Kader işte! Yoldan şarampole yuvarlandılar, ama ne Yusuf'un ne de Aslı'nın burnu kanadı. Allah'ım, veren de sensin alan da... O anda Yusuf kendini bir boşlukta hissetti. Kardeşinin ağlamasına içi gidiyor ve o günkü gibi bugün de Aslı'nın sesi, kulağında çınlıyordu... "Anneee!.." Yusuf da "Anneee!.." diye haykırıyordu. Neden babalarından imdat beklemezlerdi ki? Oysa hep güçlü olan babalar değil midir?

Babası son nefesinde Yusuf'tan kardeşine, biricik kızına, iyi bakmasını istedi. Yusuf yapamadığını, beceremediğini, babasının isteğini yerine getiremediğini düşünüyor hep... "Elimden alıp gittiler körpecik fidanımı," diye figan koparıyor, kendini suçlayıp, aşağılıyordu. "Şimdi nerededir kim bilir?.. Ne hâldedir, o da beni düşünüyor mudur? Babacığım affet bu beceriksiz oğlunu... Anam sen de affet, bu iş bilmezi... Ah, kardeşim peki sen affedebilecek misin bu ağabeyini ha!.. Affedin beni. Ben affetmedim kendimi. Bari siz affedin, küsmeyin bana ne olur..." diyerek ken-

dini böyle yargılar, kardeşine kavuşma umuduyla o günü beklerdi. Umudunu bir an olsun yitirmezdi.

Yusuf, hayatın kendisine acımasız davrandığını düşünürdü hep... Ama hayatı hiçbir zaman boş veremedi. Direndi, bekleme-yi bildi daima. Hem boş verse, hayat onu haydi haydi boş verirdi. İnsan hayatın nazıyla uğraşmasa, hayat insanın nazını hiç çekmez, umurunda bile olmazdı. Bu da insanın hüsrana, hayal kırıklığına uğramasına yol açardı. Yusuf kendini hep yalnız bildi ve bundan hiç şikâyetçi olmadı. Ancak ciğerinin bir parçası olan Aslı'sını bulamaması canını yakıyordu. Bulmak şöyle dursun, ondan haber dahi alamıyordu. "Acaba ismini mi değiştirdiler?" diye düşünürdü bazen. Aklında binlerce soru ve bunların kendince yanıtları vardı. Hem bu çoğumuzda yok mu? Var! Neden mi? İşimize gelmeyen cevaplardan korktuğumuz için, yüreğimizi acıtacağı için.

Babasının ve annesinin vefatından sonra devlet, Yusuf'u ve Aslı'yı kendi himayesine aldı. Babaannesi yoktu, anneannesi de çok yaşlı ve maddi bir dayanak sahibi olmadığından devlet sahiplenmişti her ikisini de. Bu durum Yusuf'un yüreğine o kadar dokunmuştu ki... sanki yaşayan ölü gibi dolaşır olmuştu ortalıkta. Yaşı daha on birdi, fakat bu olay onu çoktan olgunluğa erdirmişti. Çocuk Esirgeme Yurdu'na gitmeden önce, son kez evinin her köşesine, her bir karışına ağlayarak baktı. Babasının sözü aklına gelmişti, "Erkek adam ağlamaz oğlum... Sil gözünün yaşını!.." Ve sildi gözünün yaşını. Dışa dökmek erkeklığe yakışmaz deyip, hep içinden ve gizlice ağladı.

Ağladığı zamanlarda Allah'a isyan ettiğini düşünür, susardı. Yurtta Aslı ile ayrı odalarda kalıyorlardı. Yusuf hiç uyumadı, uyuyamadı... Yatağı pencerenin tam yanındaydı. Odalar altı kişilikti. Odadaki her birinin yüreği delik deşikti. Her birinin ayrı hayat hikâyesi vardı. Yurt buz gibiydi. Ana baba sevgisizliğinin doğurduğu manevi soğukluk, bu buz gibilik hissini veriyordu. Pencereden bazen esinti geldiği de olurdu. "Ah annem, sen olsaydın beni burada mı yatırırdın? Hem yatsaydım, rüzgârın bedenime hücumuna izin verir miydin? Bir tanecik, canım anam benim..." deyip kendini annesinin ve babasının hatırası ile avuturdu. Her gece yıldızlarda babasını ve annesini arar-

di. Aslı'ya hissettirmezdi ağladığı zamanları. O da dayanamaz ağlardı çünkü. Kardeşini çok özlemişti. "Emanetim, sana hıyanetlik mi ettim? Ah benim kaybolan ıslıl ıslıl inci tanem... Sen çok küçüksün... Küçüğüm benim..." diyerek kendini suçlardı.

Aslı ile üç yıl kadar bu yurttta kalmıştılar. Koşuşturma vardı o gün yurdun yalnızlık kokan koridorlarında. Müdür, Aslı'yı yanına çağırmişti. Yusuf da Aslı'nın bir yaramazlık yaptığını düşünmüştü. Aslı'nın müdürün odasından çıkmasını korku ve tedirginlikle bekledi. Aslı, gözü yaşlı çıktı odadan. Müdürün onu dövdüğünü düşündü ve hemen Aslı'nın koluna yapıştı.

- Ne yaptı sana o adam, yoksa sana vurdu mu?"

Aslı, halen hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Yusuf artık dayanılması güç bir ıstırabın pençesinde inlemekteydi. Aslı'yı bir yere oturtuktan sonra, odada neler yaşandığını sordu. Aldığı cevap Yusuf'u çaresiz, olduğu yere yıktı.

-Bizi ayırıyorlar ağabeycim.

Aslı abisinden, bir yardım bekliyordu. Çünkü ona güveniyordu. Güvenmeyip de ne yapacaktı, hayatta ağabeyinden başka kimi vardı? Aslı,

- Abim, beni vermeyeceksin değil mi başka aileye? diye, yalvardı. Yusuf'sa; "Offf Allah'ım, nerden geldim bu çileli dünyaya," deyip isyan ediyordu.

- Yok kardeşim gidersek beraber, aksi olamaz... bensiz olmaz, anladın mı? Haydi sus! Ben halledeceğim, deyip Aslı'yı rahatlatmıştı. Ama, korkuyordu. Büyük sorumluluğun altında olduğunu çok iyi biliyordu.

Müdür, Yusuf'u yanına çağırtdı. Kızgın ve öfkeyle girdi odaya çilekeş Yusuf. Müdür daha söze başlamadan, "Kardeşimi bensiz yollayamazsınız, ya benle ya hiç, anladınız mı?" dedi. Müdür:

- Dur oğlum sakın ol, otur evvela. Rahatla... bak, Aslı çok iyi şartlarda büyüyecek, varlıklı bir aile. Sen merak etme, çok iyi bir hayatı olacak. Endişeye mahal yok, anladım mı?

dedi. Yusuf daha susmamıştı. Konuştukça açıldı, açıldıkça halka halka büyüdü, genişledi göz bebekleri, öfkesini bir volkan

patlaması gibi kustu. Bu patlama onu, müdürün odasının dışına fırlattı. Patlatanda o idi, bu lav anaforunda yanan da o. Ne anladık? Hiçbir şey...

- Yapmayın Allah aşkına, siz hiç ana, baba, bacı özlemi çekmediniz mi? Gidin çekenlere sorun, onlar anlatsın size. Benim anlatmaktan dilimde tüy bitti. Lakin bir anlayan bulamadım!..

diye bağırarak müdüre duyurmak istedi içindeki isyanı. Aslı, abisinin yüzüne merakla baktı. Oysa Yusuf'un Aslı'ya bir şey demeye gücü yoktu. Ne demeliydi? "Elimden bir şey gelmedi," dese küser miydi acaba? Ama diyemedi, hiçbir şey diyemedi. Sözleri hep yarım kaldı, boğazında düğümlendi kadersiz Yusuf'un. Lüks bir araba yanaştı yurdun önüne doğru. İçinden güzel ve şık giyimli bir kadın ile aynı zarafette yakışıklı bir adam indi. "Of Allah'ım Aslı'yı alıp kaçsam mı?" dedi içinden. Aslı'nın eşyaları toplanmıştı bile. Aslı "Gitmem," diye feryat ediyordu. Yusuf'un;

- İnsafsız herifler! Aslı'mı benden çalan gaddar herifler!

nidaları yankılanıyordu yurdun dehlizlerinde. Ve işte bu, Yusuf'un perdeye kızışının, haykırışının sebebi buydu. Çünkü şimdi kiralayıp oturduğu evde, perde ardından her gün böyle manzaraları görmekten gına gelmişti.

Yine bir ağabey ile kız kardeşi ayırıyorlardı. Yusuf kendi geçmişini izler gibi bu sahneyi de umutsuzca, kanı bedeninden çekilircesine, içi yana yana evin penceresinden izlemekteydi. Çocuk yurdu, Yusuf'un evinin penceresinden gözüküyordu. Yusuf'un yıllar sonra bu evi tutmasının sebebi, kardeşini bulmasında yararının olacağı düşüncesi idi. Yıllarca perde ardındaki umudun peşinden gitmişti. O perdeden çocuk esirgeme yurduna baktıkça Aslı'nın gidişi geliyordu aklına.

-Gidip kurtarsam mı başka Aslı'ları, diye düşündü ve sonra her zamanki gibi kendini suçladı.

- Ya ne demezsin, çok becerikliyim ya! Ben daha kendi Aslı'mı kurtaramadım. Ah acımasız dünya, ah!.. Nerede hata yaptık biz?..

deyip yine nefretini kustu. Bu hissiz manzaraya daha fazla

dayanamadı ve perdeyi hışımla örttü. Olanları unutmak için kahvaltısını yaptıktan sonra sahile indi. Yalan dünyaya, zehirli dünyaya nefretle baktı. İçinden haykırdı, dünyaya olan öfkesini ve nefretini. Deniz de tüm dünyaya, dünyanın her kıyısına ulaştırdı bu nefretini. Birden hafiften bir yağmur serpiştirdi. Yağmuru düşündü, yağış sebebini kendi ruh hâliyle özdeşirmek ister gibiydi. Yusuf'a öfkesinden mi ağlıyordu gökyüzü, yoksa o da Yusuf gibi ağlamak için bahane mi arıyordu. Ağla gökyüzü, ağla. Ağla ruhlar, huzur bulsunlar... Fırtınalar koparıncasına ağla. Yusuf'un yapamadığımı yap!.. Denizleri coştur, toprakları doyor. Ağla yağmur, Yusuf'un yerine de ağla...

Yağmur yavaş yavaş şiddetini azaltmış, yerini insanın içini ısıtan sıcak bir güneşe bırakmıştı. Simit satan bir çocuk Yusuf'a doğru yanaştı. Aslında Yusuf'un hiçbir şeye isteği yoktu. Ama çocuğun ısrarla: "Abicim bir simit aliver," diye ısrar etmesi üzerine onu kıramadı ve bir tane simit aldı. İstemeye istemeye dişledi simidi Yusuf. Aslında simit gevrek, taze ve lezzetliydi. Fakat nedense yemek istemedi. Martılara ikram etti. Martılar da bir güzel simit ziyafeti çekti. Kimi simide ulaşmak için birbirlerini gagalıyor, kimileri suda yüzen simit parçalarına üşüşüyordu. "Oh, huzur veren kuşlar! Ah Aslım nerelerdesin şimdi? Seninle burada huzurla abi kardeş gezmek, hayatın tadını çıkarmak vardı," deyip tekrar umut, bekleyiş ve özlem ile andı Aslısını.

Bugün Yusuf'un içinde garip bir bekleyiş vardı. Hani, Allah bazı kullarına ayan eder ya, Yusuf'ta da öyle bir hâl vardı. Vücudu, ruhu, beyni yorulmuştu ama bankta oturmakta kararlıydı. Oradan her nedense ayrılmak istemiyordu. Tuhaf hisler çevrelenmişti. Hafta sonu olduğu için sahil biraz kalabalıktı. Sevgililer, kardeşler, evli çiftler... Bazıları da çocuklarıyla el ele tutuşmuşlar, güle oynaya zaman geçiyorlardı. Etrafına bir bekleyişle bakıyordu, her zamanki gibi. Canını, biricik Aslısını görmek için Rabbine dualar ediyordu. Kitabını açtı, okumaya başladı. Kitaba dalmıştı ki masum, güzel, aynı zamanda mağdur bir genç kız yanaştı yanına.

- Abi, mendil alır mısın? dedi.

- Lütfen, diye karşılık verdi Yusuf. Birden ne olduysa Yusuf,

kızın gözlerinin ışıltılı parladığını gördü, Yusuf, bir şeyler hissediyordu. Kalbi sanki hoplamıştı yerinden. Yooo hayır, bu kesinlikle aşk değildi. Bakışlarında merak ve gizem vardı Yusuf'un. Emindi, bu başka bir şeydi. Kan çekmişti bir kere. Kısık bir sesle, biraz da kekeme;

-Bir tane alırım, dedi Yusuf.

- Buyur abi, dedi kız. O, konuştuğu Yusuf'un kulağında Aslı'nın kendisine:

- Abim, beni başkalarına vermeyeceksin değil mi? deyişini çınıyordu. Genç kız parayı aldıktan sonra teşekkür ederek oradan uzaklaşmaya başladı. Yusuf tuhaf bir his ile onu izliyordu. Birden ne olduysa mendillerini düşürdü. Yusuf, hemen sıçrayıp yanına gitti, mendillerin toplanmasına yardım etti. Yabancı bir ses genç kıza:

- Aslımm... gitmeliyiz!.. diye bağırdı. Yusuf, bu defa mendilleri değil, kafasını toplamaya çalışıyordu. "Yok, isim benzerliği olmalı bu," deyip inanmadı önce. "Ama ya değilse," diye düşünüp sordu ona:

- Senin abin var mı?

Kız anlatmaya başladı:

- Şeyyy, evet, vardı, ama şu anda onu tanımıyorum bile. Nerde, nerelerde, kiminle... Annemle babamı bir trafik kazasında kaybettik. Abimle beni, devlet himayesine aldı. Lakin sonra bizi ayırdılar. Biliyor musunuz? Benim abimin gözleri de tıpkı sizin kiler gibi yemyeşildi.

deyince Yusuf'un elindeki mendiller tekrar yere saçıldı. Rüya olduğunu düşündü birden, inanmadı. Ama hayır, rüya değildi. Yusuf haykırırcasına:

- Aslım, dedi. Aslı şaşkın, bir o kadar da hüzünlü ve mutlu-
lu-
du. Tatmadığı bir mutluluğu yaşamıştı o an. Yusuf, devam
etti:

- Kaybolan inci tanem benim... Ciğerim, Canparem... Ben
abinim! Sana sahip çıkamayan abin...

Yusuf ağlıyor, Aslı ağlıyor, ağlatıyordu. Aslı anlatıyor, Yu-
suf dinliyordu. Aslı'yı evlatlık alan aile, iflasa uğrayınca bakmak
istememiş Aslı'ya. Ah zalim insanlar, ah!.. Olsun, Yusuf artık
bedeninin diğer yarısını bulduğu için, ölse de gam yemeyeceğini
düşündü. Ve beyaz çiçeğini, Aslısını alarak oradan hasretliğin
son bulduğu yerden beraberce, el ele, huzura ve mutluluğa yü-
rüdüler. Yusuf:

- Şükürler olsun Rabbim! Şu dünyada benim en kıymetli
varlığım olan kardelenimi bana bağışladığın için, diyor, bir yan-
dan da hasretle geçen yılların intikamını alırcasına, Aslı'nın ya-
naklarından öpüyordu.

Mustafa MERAL / Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu

Öğretmen Lisesi

HAYATA KAPANAN KAPILAR

Yağmur yağıyordu. Saat 23: 00 olmuştu. Ama Fatma Teyze hâlen uyumamıştı. Daha doğrusu uyuyamamıştı. Çünkü yalnızlık için kemiriyordu. O yalnızlığın verdiği sıkıntıyı dindirmek için bir yandan oğlunun askerlik fotoğraflarına bakıyor bir yandan da kendine dost edindiği yağmurun sesini dinliyor ve rahatlıyordu. Zaman yavaş yavaş gece yarısına dayanmıştı. Fatma Teyze'nin göz kapakları bir gidiyor bir geliyordu. Tam uykuya geçeceği zaman kulakları yırtarcasına bir telefon sesi yankılandı. İlk anda ne olduğunu anlamadı Fatma teyze. Daha sonra telefonun çaldığını anlayıp ahizenin başına koştu ve heyecanla:

- Alo!

- Anne ben Kerem nasılsın?

- Yavrum! İyiyim sen nasılsın? Uzun zamandır aramadın, merak ettim?

- Merak etme anne, ben iyiyim. Hem de gelmeme az kaldı. Ama burada biraz borcum var onu ödemedem gelemem. Bana 500 TL gönderebilir misin?

- Ne demek oğlum! Sen yeter ki gel. Ben parayı birkaç güne yollarım.

- Teşekkür ederim anne. Zamanım da az kaldı kapatmam lazımla görüşürüz.

- Görüşürüz annem!

Ve Fatma teyze telefonu kapatır. Kapatır kapatmasına da sanki dünyanın yükü üstüne çökmüştür. Çünkü değil 500 TL, bu ayın kirasını bile zor zoruna denkleştirmiştir. Kimsesiz Fatma Teyze öyle ortada kalakalmıştı. Ne yapacağını ne edeceğini bilemiyordu. Bu çaresizlik içinde hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir aralık kendine geldi. Gözyaşlarını sildi ve

gidip elini yüzünü yıkadı. Daha sonra yatağına uzandı lakin yine kara kara düşünüyordu. Böylece sabahladı. Akşamki elem hâlâ üzerindeydi. Biraz rahatlamak için sahilde yürüme-yi düşündü. Paltosunu alıp dışarı çıktı. Ağır adımlarla ilerledi. O kadar dalgındı ki sahile geldiğinin farkında bile olmadı. Oradan gözüne bir bank kestirdi ve oturdu. Uzun bir müddet gözünü hiçbir tarafa çevirmeden bir noktaya odaklandı. Bir ara geminin çıkardığı sesle kendine geldi. Yaklaşık bir saat olmuştu. Çok beklediğini düşündü ve banktan kalktı eve doğru yol aldı. Epey gitmişti. Birden karşısına bir kız çıktı. Uzun bir müddet bakıştılar. Fatma Teyze sanki bir yerden tanıyor, lakin bir türlü çıkartamıyordu. Karşısındaki kız da heyecanlı duruşuyla sanki Fatma Teyze'yi bir yerden tanıyormuş havası sezdiriyordu. Sonunda tanıdı ki Fatma Teyze. Bu eski komşuları Refik Bey'in kızıydı, adı da Aslı'ydı. Yıllar geçmişti aradan. Onlar mahalleden taşındığında Aslı daha 7 yaşındaydı. Şimdi ise koca bir kız olmuştu. Sarıldılar, en yakındaki banka gidip oturdular. Uzunca bir zaman sohbet ettiler. Aslı çok neşeliydi. Fakat Fatma teyzenin yüzündeki elem dağılmıyordu. Aslı bir şeyler olduğunu anlamıştı. Bir sıkıntısı olup olmadığını sordu. Fatma Teyze bir şeyler söylemişse de Aslı, bu söylediklerine pek inanmamıştı. Yine sordu. Daha fazla ısrar edince, Fatma Teyze dayanamayıp bütün olanları anlattı. Duyduklarına çok üzülen Aslı bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Fatma Teyze'nin bütün olmazlarına rağmen kolundaki bileziği bozdu. Para biraz eksik gelmişti ama yanındaki parayı da ekleyip tamam etmişti. Ondan sonra beraber bankaya gittiler. Aslı hesap numarasına parayı yatırdı. Bu olaylar karşısında duygularını gizleyemeyen Fatma Teyze'nin gözleri yaşarmıştı. Nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Bunu bir gün ödeyeceğini söyledi ve görüşüp ayrıldılar. Fatma Teyze evine dönmüştü. Birkaç gün sonra da Kerem aramıştı.

Annesine çok teşekkür etti ve 10 gün sonra geleceğini söyledi. Artık yalnızlık bitecekti. Ne de olsa oğlu mühendisti. Gelecekti ve bundan sonra çok güzel bir hayat yaşayacaklardı. Belki de oğlunu Aslı ile evlendirecekti. Çünkü Fatma Teyze Aslı'yı küçüklüğünden beri çok severdi. Aslı şimdi çok güzel

bir kız olmuştı. Bunların hayalini kurarken 10 gün su gibi geçmişti. Artık oğlunun gelme günüydü. Telefon edip Aslı'yı da çağırmişti. Az sonrada Aslı da gelmişti. Birlikte işe koyulmuşlardı. En son börekleri açıp fırına vermişlerdi. Artık her şey hazır, bir tek Kerem'in gelmesi kalmıştı. Biraz beklediler bu arada Fatma Teyze'nin gözüne Aslı'nın parmağındaki yüzük çarpmıştı. Meğer Aslı nişanlıymış. Büyük hayal kırıklığına uğramıştı Fatma Teyze. Bu hayal kırıklığını yaşadığı anda zil çalmıştı. O kadar heyecanlanmıştı ki bütün üzüntülerini unutmuştu. İki birden kalkıp kapıya yöneldiler. Fatma Teyze büyük bir heyecanla kapıyı açtı. Lakin kapıyı açar açmaz yüzündeki o neşeli ifade yerini elemli bir yüze bırakmıştı. Karşısındaki oğlu Kerem değil bir komutandı. Ne olduğuna anlam verememişti. Daha dirayetli olan Aslı ne olduğunu sordu. Komutan ağzında bir şeyler geveliyordu. Nihayet biraz sonra gerçeği söylemişti. Kerem'in çıkmasına bir gün kala karakola saldırı düzenlenmiş ve Kerem şehit olmuştu. Anne artık yıkılmıştır. Yeni bir hayata kapı açayım derken hayatına açılan tüm kapılar kapanmıştı. Hastaneye götürülmesine rağmen yetiştirilememiş ve Fatma Teyze kalp krizinden ölmüştü.

SİYAH GECE

Annem durmadan öksürüyordu. Öksürük ciğerlerini ve boğazını âdeta yırtıyordu. Aradan birkaç gün geçti ama annemin öksürüğü kesilmemiş aksine artmıştı. Babam dayanamadı, ertesi sabah annemi doktora götürmeye karar verdi.

O sabah annem ve babam doktora gittiler, ben de okula. O gün sınavımız vardı. Sınava, doğru dürüst çalışmamıştım, aklım hep annemdeydi. Sınava girdim girmesine ama, bildiğim her şeyi unutmuştum. Sınav kâğıdını, adımlı soyadımı yazdıktan sonra teslim edip çıktım. Zil çalmış herkesin sınavı bitmişti. Bütün arkadaşlarım sınavı konuşuyordu. Çoğu 'beş' bekliyordu, ama benim notum belliydi, 'sıfır'. Teneffüste dersin öğretmeni yanına çağırıldı ve kızarak "Neden çalışmadın?" gibisinden birçok soru sordu. Başımı önüme eğip öylece dinledim. Her sorusuna sadece başımı sallayarak yanıt verdim. Normalde okulunu çok seven, derslerinde başarılı, herkes tarafından örnek gösterilen, güler yüzlü ve iyi ahlaklı bir öğrenciydim. O gün annemin hasta olduğunu, doktora gittiğini, aklımın onda olduğunu söyleyemedim. Öğretmenin yanından ayrıldıktan sonra sınıfa döndüm. Arkadaşların sorularını da cevapsız bırakarak çantamı alıp hızla bahçeye çıktım. Hiç kimsenin bakışlarına aldırmadan, arkama bile bakmadan eve doğru koştum.

Eve ulaştığımda annemi yatakta uzanmış yatıyor buldum, yanında teyzem vardı. Aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Ben girince sustular. Annem gülümsedi, yanına koştum ve anneme sarıldım. Sanki uzun zamandır görüşmemiş gibi hasret giderdik, birbirimizi öptük:

- Neyin varmış anneciğim, doktorlar ne söyledi?

- Bir şeyim yokmuş yavrum, iyiymişim sadece biraz üşütmüşüm.

- Çok sevindim anneciğim. Annem merakla gözlerini bana dikip:

- Hayırdır, sen neden erken geldin bakayım? Diye sordu.

Ben de bugün olan her şeyi ayrıntısıyla anneme ve teyzeme anlattım. Anneme yalan söyleyemezdim. Bugüne kadar ne olursa olsun yalan söylememiştim. Bunun için aileme söz vermiştim. Ailemin tek çocuğuydum, bu yüzden bana çok değer veriyorlar, beni çok seviyorlardı. Bu sevgiye ihanet edemezdim.

Daha doğrusu ben ailemin yaşayan tek çocuğuyum. Bir abim varmış. Ben pek tanıyamadım, beş yaşlarındayken abim Şırnak'ta şehit düşmüş. Onunla ilgili anılarım çok az ve biraz hayal meyal şeyler. Onun yaşamasını çok isterdim. Bana destek olacak, koruyup kollayacak, sevecek bir abi duygusunu yaşamak isterdim. Abimin ölümünden beri babam biraz rahatsız, kalbi var o yüzden kendisine dikkat etmesi gerekiyor.

Ertesi sabah beni annem uyandırdı, saçlarımı taradı. Kahvaltımızı yapıp babamla birlikte okula geldik. Ben sınıfa geçtim, babam da öğretmenimle konuşmaya gitti. Çünkü yaşadıklarımı konuştuklarını düşündüm. İlk dersten sonra öğretmenim beni yanına çağırırdı. Kafamı yine önüme eğmiş öğretmeni dinliyordum: "Neden bana bir şey söylemedin, okuldan kaçmana hiç gerek yoktu, izin isteyebilirdin," dedi. Özür dileyip bahçeye, arkadaşlarımın yanına döndüm, oyunlarına katıldım.

O gün son dersimiz resimdi. Öğretmen ailemizin resmini çizmemizi istedi. Ben annemi, babamı, abimi ve kendimi çizdim. Öğretmenimiz sıraların arasında dolaşiyor yaptıklarımızı kontrol ediyordu. Yanımda durdu ve resmime baktı. "Bunlar kim?" diye sordu. Ben de ailem olduğunu söyledim. Öğretmenim benim tek çocuk olduğumu zannediyormuş. Ona şehit olan abimden bahsettim. Annemin "Abin ölmüş olsa bile sen onu sakın unutma, şehitler aslında ölmez," dediğini benim de abimi hiç unutmadığımı, ailece onu hep yanımızda hissettiğimizi söyledim. Öğretmen gülümsedi ve resme imzasını attı. Bu resim güzel olmuş demekti. O mutlulukla okuldan sonra hızlıca eve gittim. Anneme ve babama göstermeliydim. Onlar da resmi görünce mutlu oldular, onu odamın duvarına astık.

Doğum günüm yaklaşıyordu, artık on bir yaşıma girecektim. Babam geçen sene söz vermişti, doğum günümde bir bisiklet alacaktı. Babam sözünü hep tutardı, biliyordum alacağını. Ama annem, ilaçlarını içmesine rağmen günden güne kötüleşiyordu. Durmadan öksürüyor, öksürürken sanki ciğerleri parçalanıyordu. Her öksürdüğünde o bembeyaz mendilini ağzına tutuyor, ağzını silip yastığının altına sokuşturuyordu. Teyzemin bize gelmeleri artmıştı. Artık nerdeyse bizimle yaşıyordu.

Beklenen gün gelip çatmıştı. Artık doğum günümdü, sabırsızlıkla babamın hediyesini bekliyordum. O gün öğle yemeğine eve geldim. Babam otururken hediyemi içeri getirmiş beni çok sevindirmiş, doğum günümü kutlamıştı. Annem artık yataktan pek kalkamadığından oradan bana sarılmış tebrik etmişti. Annem bazen konuşmakta bile zorlanıyordu, bütün ihtiyaçlarını teyzem gidermeye çalışıyordu. Kısa zamanda çok değişmişti. Dudakları mosmor yüzü bembeyazdı. O gün aklımda annem vardı. Hep birlikte teyzemin yaptığı kekleri, börekleri, tatlıları yedik. Sonra hazırlanıp okula döndüm.

O gün okuldan çıktığımda dedem bahçede beni bekliyordu. Dedem beni çok sever, üzerime çok düşerdi. Ne de olsa en küçük torunuydum. Elimden tutup beni evlerine götürdü. "Biz de yemeğini ye, sonra seni eve bırakırım," dedi. Doğum günümü kutladılar nenemle birlikte, ama sanki biraz keyifsizdiler. Dedem yanağımdan öpüp harçlık da verdi. "Kendi hediyeni kendin alırsın artık," dedi. Beraber akşam yemeği yedik. Ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. Döndüğümde dedemle nenem aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. İlk an beni fark etmediler. İstemeden kulak misafiri oldum konuşmalarına. Annemden bahsediyorlardı sanki. Annemin kanser olduğunu, fazla ömrünün kalmadığını işittim. "Ne olacak bu yavrucağın hâli?" diye bana üzüliyorlardı. Duyduklarıma pek inanamamıştım. Kapıya yöneldim, dışarı çıktım ve koşmaya başladım, arkamdan kapının sesini duyan dedem ve nenem yetişmeye çalışıyorlardı. Etraf karanlıktı, şiddetli bir yağmur yağıyor. Bu siyah geceyi ara ara çakan şimşekler aydınlatıyordu. Koştum, koştum...

Eve yaklaştığımda kalabalığı fark ettim. Kapıda siyah bir araba vardı. Babam annemi kollarına almış o arabaya bindiriyor-

du. Sonra o da yanına bindi, araba hızlıca uzaklaştı. Ben peşlerinden durmadan koştum, ama yetişemedim. Dizlerimin üzerine, çamurlu yola çöküp ağlamaya başladım. Gözyaşlarımı yağmurla karıştırdım. Dedem peşimden yetişmiş, kollarımdan tutmuş, gözyaşlarımı siliyordu. Birlikte eve doğru yürüdük, dışarıda kapının önünde bir yere oturup annemi bekledim. Birkaç saat sonra o siyah arabanın farları, siyah geceyi yararak kapının önüne yanaştı. İçinden inen babamdı. Dizlerinin üzerine çöktü, ağlıyordu. "Gitti, öldü!" diye annemin adını sayıklıyordu. Babamı öyle görünce içeriye koştum. Annemin yatağına gittim, yastığını kaldırdım. Bir kırmızı mendil, annemin kanıyla rengi değişmiş beyaz bir mendil, bir de sarı zarf vardı. O annemin bana bıraktığı mektuptu.

O doğum günüm ve sonraki her doğum günümde gülmek yerine artık ağlıyorum. O siyah gecede o siyah araba hayatıma, annemle arama siyah bir perde çekti... Annemi perdenin ardından alıp götürdü. Allah kaderimi böyle yazmış diyerek kendimi avuttum. Önce abimi sonra da annemi elimden almıştı kader. Hayata tutunmaya çalıştım. Annemin o sarı zarfta belirttiği vasiyeti tuttum, okuyup doktor oldum. Hastaların annem gibi olmaması, geride benim gibi öksüz çocuklar bırakmamaları için çok çalışıyorum.

KAN KOKAN TOPRAKLAR

Sabah namazını kılan Asım Bey, tam yatağına gideceği sırada bir bomba sesiyle irkildi. Bir daha ve bir daha üst üste bombalar yağıyordu gecenin bir vaktinde. İlk bombanın evin yakınına düştüğünden emindi. Pencereye doğru yöneldi ve dışarıdaki kıyameti gördü. Gecenin alacakaranlığını ateşin kızılığın aydınlatıyordu, gecenin ıssızlığını silah ve bomba sesleri bozuyordu. Kentin üstünden bir bir savaş uçakları geçiyor, zulmün bombalarını bırakıyordu çaresiz, masum canların üzerine.

Sonra korkuyla yatağından fırlamış annesine doğru koşan küçük kızı Fatıma'yı gördü. Fatıma dört yaşındaydı. Asım Bey'in biricik kızıydı. Hayatı silah sesleriyle tanımaya başlıyordu. Çocukluğuna bu kötü olaylar iz bırakacaktı. Boynuna sarıldı annesi Hatice Hanım'ın. Annesi kızını yatıştırmaya çalıştı. Soğukkanlı davranıyordu her zamanki gibi, her an her şeyin olacağı korkusuyla yatıyordu her gece. Güçlü bir kadındı ama asker olan oğlundan haber alamaması onu tedirgin ediyordu, her geçen gün biraz daha zayıflıyordu.

Oğulları Bilal askerdi. Babasının istememesine rağmen sözünü ezmiş, asker olmuştu. Asım Bey savaş karşıtı bir insandı, dini bütün Allah dostu bir adam... Bilal'in asker olması onu çok kızdırmış aynı zamanda kırmıştı. Fakat aylardır oğlundan haber alamaması onu da tedirgin ediyordu.

Dışarıdaki silah ve bomba sesleri susmak bilmiyordu. Asım Bey çaresizdi, dışarı çıksalar çatışmanın tam ortasına düşeceklerdi. Fakat evde kalmaları da tehlikeli olabilirdi. Bodrum kata inmeyi düşündü, sabahın ilerleyen saatlerine kadar orada saklanmak daha güvenli olabilirdi. Hızlıca karısını ve kızını bodrum kata indirdi. Suriye'nin kendileri için artık güvenli olmadığını düşünüyordu Asım Bey. Türkiye'ye kaçmayı planlıyordu. Çatışma bittiğinde yapacağı ilk iş bu olacaktı.

* * *

Öğleye doğru etraf sakinleşmiş, silah sesleri artık duyulmaz olmuştu. Asım Bey emin olmak için önce kendisi çıktı dışarıya. Dışarıya savaş alanına dönmüştü. Yerlerde yüzlerce boş kovanlar, harabeye dönmüş simsiyah binalar, ateş ve kan kokusu... Sonra devriye gezen muhalif askerleri gördü. Belli ki üstünlük sağlamışlardı. Her an tekrar çatışma çıkabilirdi. Kaçmak için hızlı olmaları lazımdı. Tekrar evine dönen Asım Bey, karısıyla eşyalarını toparlayıp yanlarına birkaç giysi aldıktan sonra yola çıktılar. Dışarıda muhalif askerlerden başkası yoktu. Asım Bey bir kafilenin Türkiye'ye kaçacağını duymuştu. Nerede ve ne zaman toplanacaklarını hatırlamaya çalışıyordu. O sırada kızı;

- Baba, nereye gidiyoruz? dedi. Asım Bey gülümseyerek kızına;

- Daha güvenli bir yere, Türkiye'ye gidiyoruz kızım.

- Orada savaş yok mu Baba?

- Yok kızım, deyip geçiştirmişti lafı. Nihayet hatırlamıştı kafilenin yerini. O tarafa doğru yol aldılar. Asım Bey kafilenin orada olmasını ümit ediyordu. Biraz ilerledikten sonra toplanmış insanları gördü. Sırtlarına eşyalarını yüklenmiş, aynı kaderi paylaşan masum insanları...

* * *

Asım Bey ve ailesi, Türkiye'ye sınırı olan Humus'ta yaşıyordu. Türkiye onlara çok da uzak değildi. Dilleri, kültürleri ayrı olsa da dinleri aynıydı. Gönülleri birdi, kendilerine kucak açan Türkiye'yle. Kafile kısa bir süre sonra kamyonete binerek yol alamaya başladı.

Hatice Hanım da Asım Bey de haber alamadıkları oğullarını düşünüyorlardı. Asım Bey oğlunu bu bataklıkta bırakıp gitmeyi kendine yediremiyordu. Her ne kadar kırgın olsa da içi el vermiyordu bu duruma. Fatıma'nın narin sesi bozdu sessizliği;

- Baba, abim nerde?

- Bilmiyorum kızım.

- Neden bizimle gelmedi?

- Bilmem?..

Babasının kısa cevapları Fatıma'nın merakını daha da artırıyordu. Bu defa ağlayarak sordu;

- Abim öldü mü yoksa baba?

Fatıma'nın bu soru Hatice Hanım'ı hıçkırıklara boğmuştu. Evladını merak etmesi onu iyice yıpratmış, doğup büyüdüğü topraklardan ayrılmak kanayan yarasına tuz biber olmuştu. Asım Bey her zamanki iyimser haliyle;

- Ölmedi yavrum merak etme. Yakında o da gelecek yanımıza.

- Gelecek değil mi?

- Gelecek kızım.

Babasının bu cevabı onu rahatlatmıştı. Abisinin hayaliyle annesinin kucağında uyumaya başladı.

* * *

Akşamın geç saatlerinde Türkiye'ye ulaştılar. Kamyonet kafileyi bıraktıktan sonra geri döndü diğer masumları kurtarmak üzere. Kampa ulaştıklarında herkese çadır tedarik edildi. Artık herkes güvenli ve rahat bir gece geçirecekti.

Sabah olduğunda dışarıda koşup oynayan çocukların sesi gelmeye başladı. Fatıma, sesleri duyar duymaz heyecanlandı. Parlayan kocaman gözleriyle izin istercesine babasına baktı. Asım Bey'in içi rahattı. Kızına gülümsemesi yetti. Fatıma'nın babasından beklediği onayı almasıyla dışarı çıkması bir oldu. Fatıma yeni arkadaşlarla tanışma heyecanı içinde, uzun süredir oynayamadığı oyunları büyük bir keyifle oynuyordu. Oyunun arasında kendisini seyreden babasına el sallamayı da unutmamıştı. Fatıma'nın içindeki korku giderek yerini neşeye bırakıyordu.

Asım Bey kızını seyrederken oğlunun eksikliğini hissediyordu. Her ne kadar bu duyguyu bastırmak istese de bastıramıyor, kendi canından olan oğlunun güvende olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Asım Bey bu düşüncelerle boğuşurken kızı kan ter içinde yanına geldi;

- Baba keşke abim de burada olsaydı. Beraber oyun oynardık, dedi. Asım Bey'in boğazı düğümlendi. Gözlerine dolan yaşları zor tuttu;

- İçeri git annen üstünü değiştirsin, diyebildi sadece. Bilal'in eksikliğini sadece kendisi hissetmiyordu. Artık oğlunu bulma vakti gelmişti Asım Bey'in.

* * *

Asım Bey Suriye'ye tekrar dönmenin planlarını yapıyordu. Yalnız gitmeyi planlıyordu. Oğlunu aramak samanlıkta iğne aramak gibiydi. Ama Asım Bey kararlıydı. Oğlunu kurtaracaktı. Bu kararını kahvaltıda yaparken söyledi Hatice Hanım'a:

- Hatice oğlumuzu kurtarmak için geri döneceğim Suriye'ye. Hatice Hanım şaşırmişti;

- Nasıl bulacaksın Bilal'i? Öldü mü yaşıyor mu bilmiyoruz. Hem bizi nasıl bırakırsın burada? Asım Bey'in gözleri, ne olduğundan habersiz çatalı zeytine batırmaya çalışan Fatıma'ya kayd. Artık güvende oldukları için içi rahattı;

- Hiç değilse cenazesini bulayım Hatice! Yaşıyorsa da buraya getireyim.

Hatice Hanım da istiyordu oğlunu. Ama kocasını geri göndermek hiç iyi bir fikir değildi. Asım Bey devametti; - Hem siz burada güvendesiniz. Bilal'i kısa sürede bulup getiririm.

- Olmaz Asım. Ya geri dönemezsen?

- Allah'ın izniyle beraber dönüp geleceğiz. Oğlumnu bu kanlı savaşta ölmesini istemiyorum ve buna müsaade edemem.

Hatice Hanım Asım Bey'in daha fazla ısrarlarına dayanamayıp bu duruma razı oldu.

* * *

Asım Bey ertesi gün sabah erkenden kalkıp hazırlandı. Yanına biraz birikmiş parasını aldı. Birazını da Hatice'ye sakladı. Fatıma'yı uyandırmamak için kısık sesle konuşuyordu;

- Hakkını helal et Hatice. Allah'a emanet olun.

- Helal olsun Asım. Allah yar ve yardımcın olsun, dedi ve kocasına sımsıkı sarıldı. Bırakmak istemiyordu. İçi gitme diye bağıyordu fakat söyleyemiyordu. Asım Bey Fatıma'nın da alnından usulca öpüp çıktı çadırından. Hatice Hanım'ın içi kan ağlıyordu. Bir dağa çıkıp avazı çıktığı kadar bağırp ağlamak istiyordu.

Asım Bey kamptan ayrıldı. Yine Suriye'den kaçınca geçtikleri sınır kapısına gitmeyi planlıyordu. Orada bir araba bulup sınırdan geçebilirdi. Sınır kapısına vardığında aradığı aracı kısa sürede bulmuştu. Arabanın sahibi insafalı birisi çıkmıştı. Kendisi Şam'a gidecekti Asım Bey'i de Bilal'in görev yeri Halep de bırakacaktı. Suriye'ye doğru yol aldılar.

* * *

Nihayet Asım Bey Halep'e vardı. Halep Asım Bey'in çocukluğunun geçtiği şehirdi. Halep de bu savaştan nasibini almıştı. Eski güzelliğini katletmişlerdi. Tarihin miras bıraktığı binalar savaşın piyonlarına siper olmuştu. Yıkılmış evler, okullar, hanlar... Artık çocuklar oynamıyordu sokakta. Asım'ın çocukluğunun geçtiği kent harap olmuştu. Sokaktan geçen Suriye askerlerini gördü. Askeriyeye vardığında nöbetçi askere selam verip;

- Oğlum burada asker. Görmeye geldim.

- Oğlum kim ?

- Bilal, Bilal el Sadık.

Asker emin olmak için kulübeye girdi ve bir kaç dakika telefonla konuştu. Asım Bey'in yanına tekrar geldiğinde;

- İçeri giremezsin, oğlum burada yok. Bir iki arkadaşıyla kaçıp muhtemelen muhaliflerin arasına katılmış."

Asım Bey'in başından kaynar sular dökülmüştü. Hiç beklemiyordu bu haberi. Ne zaman askerden kaçmış? Ne zaman muhaliflerin arasına katılmıştı? Tek bir kelime dahi edemeden ağır adımlarla oradan uzaklaştı.

* * *

Asım Bey'in Bilal'in yaşadığına dair ümidi iyice azalmıştı. Kim bilir nerede vurulmuştu? Nereye gömülmüştü? Belki de hiç

gömülmemiştir. Bir yandan da Hatice'yi ve Fatıma'yı düşünüyordu. Ne yaparlardı bir başlarına yeni vatan edindikleri yabancı topraklarda? Sorular bir biri ardını kovalıyordu Asım Bey'in kafasında. Çaresizce Halep'in virane sokaklarında. dolaşmaya başladı.

Asım Bey özgür Suriye bayraklarının asıldığı bir kahvehane gördü. Belki oğlunu tanıyan birileri vardır diye düşündü ve içeri girdi. İçeriye loş bir ışık hakimdi, sigara dumanları arasında gözü konuşacak birini aradı, o sırada kahvehanenin sahibi yabancı olduğunu anlayarak yanına geldi;

- Buyrun? diye sordu. Asım Bey adamı biraz süzdükten sonra tanıdı. Kahvehanenin sahibi çocukluk arkadaşı İbrahim'di. Boynuna sarıldı;

- Kardeşim Allah çıkardı seni karşıma, dedi. İbrahim ilk önce tanıyamamıştı Asım Bey'i. Ne oluyor diye boş boş baktığı anda hatırladı çocukluğunu paylaştığı Asım Bey'i;

- Asım kardeşim sen misin?

- Benim ya.

- Hoş gelmişsin, sefalar getirmişsin, geç otur şöyle. Masaya oturduktan sonra İbrahim devam etti;

- Hayırdır kardeşim ne işin var buralarda? Asım Bey cüzdanından oğlunun resmini çıkartıp;

- Bu benim oğlum İbrahim. Onu arıyorum, dedi

İbrahim fotoğrafı eline aldı. Epeyce inceledikten sonra;

- Asım bu delikanlıyı hatırlıyorum. Bir kaç hafta önce arkadaşıyla buraya geldiler. Askerden mi kaçmışlar ne, muhaliflerin arasına katılmak istiyorlardı.

- Katıldılar mı?

- Katıldılar Asım. Birkaç gündür dikkatimi çekiyorlardı. Bizim elebaşı Vakkas, onları gözüne kestirmiş bir şeyler planlıyordu.

- Ne diyorsun İbrahim? Ne planlıyordular, ne yapacaklar bunlar?dedi telaşla.

- Orasını bilmiyorum Asım, ama oğlunun kaldığı evi biliyorum.

- Neresi? Hemen gidelim kardeşim, dedi Asım Bey. İbrahim kahvehaneyi çırağına bıraktıktan sonra birlikte dışarı çıktılar. Oğlunun yaşadığını öğrenmesi Asım Bey'i sevindirmişti. Fakat yapacakları onu endişelendiriyordu. İbrahim'le beraber evin yolunu tuttular.

Eve ulaştıklarında İbrahim kapıyı çaldı. Fakat açan olmadı. Evin etrafını dolaştı, girecek bir yer bulamayınca son çareyi kapıyı kırmakta buldu. Endişeyle içeriye girdikler. Evde kimse yoktu. Evin salonuna yayılmış malzemeler gördüler. Asım Bey ne olduklarını anlamaya çalışıyordu ama İbrahim durumu hemen anlamıştı;

- Asım bomba hazırlamışlar bunlar, dedi. Asım Bey şaşır-mıştı:

- Ne bombası İbrahim, sen ne diyorsun ?

- Kullandıkları malzemelere bakılırsa canlı bomba hazırlamışlar bunlar. Asım İnşallah oğlun... sözünü bitirmeye kalmadan gök, büyük bir gürültüyle yırtıldı. Fakat kulakları sağır eden bu ses, Asım Bey'in feryadını bastıramamıştı...

Rüveyda DOĞAN / Rekabet Kurumu Bayburt Anadolu
Öğretmen Lisesi

EN BÜYÜK ŞANS

Her insan kendini bir başkasından daha şanssız hisseder. Bundan birkaç yıl önce bir grup arkadaşla tanışmıştım. Sırayla kişisel özelliklerimizden bahsederken içlerinden biri dikkatimi çekti. Kendini tanıtmaya şu sözlerle başladı:

“Merhaba... şu an dünyanın en şanssız insanını dinliyorsunuz.”

O anda herkes ona dikkat kesildi. Herkesten şanssız olacak kadar neyi eksikti acaba? Sorsa mıydım, yeni tanıştığın birine böyle bir soru sormak yersiz olabilirdi. O gün telefon numaralarımızı alıp oradan ayrılmıştık. Ayrılmıştık ama, ben arkadaşımın kendini neden bu kadar şanssız hissettiğini hâlâ çözememişim ve bu kafamda büyük bir soru işareti olarak duruyordu.

Aradan birkaç gün geçti, yeni arkadaşımı aradım. Onunla bir kahve içmek istediğimi söyleyerek yakınlardaki bir pastaneye davet ettim. O da teklifimi kırmayarak kabul etti. Birkaç saat sonra sözleştiğimiz yerde buluştuk. Hâlini hatırlı sorduktan sonra sözü, asıl merak ettiğim konuya getirdim:

- Tanıştığımız gün çok şanssız olduğumu belirtmiştin, neden kendini çok şanssız hissediyorsun?

Kısa bir süre durakladıktan sonra cevap verdi;

- Şanssızım çünkü, bu hayatta istediğim hiçbir şey olmuyor. Ben ne istiyorsam onun tersi oluyor. Örneğin, bir mağazada benim beğendiğim ayakkabının tüm numaraları var sadece bana olan numarası kalmamış. Bu tür sorunlar sürekli karşıma çıktıkça ben de artık kendimi en şanssız insan olarak görmeye başladım.

Şaşırmıştım. Günlerdir bu konuyu düşünüyordum. Annesini mi kaybetmişti, yoksa ilerlemiş bir hastalığı mı vardı acaba, diye düşünmüştüm. Ama bu kadar basit, çözülebilir sorunlar aklıma gelmemişti. Arkadaşımın sorununun büyük bir şey olmadığı için seviniyor, diğer bir yandan da böyle ufak sorunlara takılıp, hayata çok olumsuz baktığı için onun adına üzülüyordum.

- Seni anlıyorum, diyerek konuyu kapattım.

Ona her cuma huzurevini ziyaret ettiğimi, oradaki amcalarla, teyzelerle muhabbet ettikçe kendimi çok mutlu hissettiğimi anlattım. İlgisini çekmişti ve kendisinin de bu ziyaretlere katılmak istediğini ifade etti. O an benden mutlusu yoktu. Yavaş yavaş mutlu olduğunu, ne kadar şanslı olduğunu anlayacaktı. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı. Cuma günü huzurevinde görüşmek üzere ayrıldık.

Cuma günü huzurevine gittiğimde, arkadaşım gelmiş, beni bekliyordu. Beraber içeriye girdik. Önceden hazırlanmış olduğumuz patikleri, mendilleri, tülbentleri hediye ettik. Çok hoşlarına gitmişti. Böyle ufak şeylerden bile memnun olabiliyorlardı. Bu durum arkadaşşıma çok farklı gelmişti. Huzurevinde bir çift dikkatimizi çekti, birbirlerinden hiç ayrılmıyor, sessizce bir kenarda oturuyorlardı. Gittik yanlarına hâllerini hatırlarını sorduk. İyi olduklarını söylediler. Ahmet amca, yıllar önce evlerinde çıkan büyük yangından ve bu yangında kaybettiği üç evladından bahsetti. Fatma teyze devam etti,

- Evlatlarımızı da kaybedince kimsesiz kolu kanadı kırık kaldık. İkimizin de birbirimizden başka kimsesi yok. Yaş ilerleyince biz de burada kalmaya karar verdik. Yaşlılık zor kızım, gençliğinizin kıymetini bilin. Buna da şükürler olsun, diyerek sözlerini bitirdiler.

Arkadaşım da ben de derin düşüncelere dalmıştık. Arkadaşım ne düşünüyordu bilmiyorum ama ben ne kadar şanslı olduğumu ve ne kadar az şükrettiğimi düşünüyordum. Sessizliği arkadaşım bozdu, o da benim gibi düşünüyormuş. Kendisinin aslında çok şanslı olduğunu, elinin,

ayağının, ailesinin olmasının dünyadaki en büyük şans olduğunu fark etmiş.

Bunca zamandır kendisini dünyanın en şanssız insanı olarak niteleyen kişiden bunları duymak beni çok mutlu etmişti. O gün huzurlu bir şekilde evimize döndük.

KÜÇÜK ÇOBAN

Her zamanki gibi bizim çoban sürüsünü Aydın-tepe Yaylası'na götürecekti. Sabah erkenden kalkan küçük çoban, direğe asılı olan azığını alıp evden çıktı. En yakın arkadaşı Hüseyin'i bekliyordu. Hüseyin de kendisi gibi çobanlık yapıyordu.

İki küçük çoban sürülerini alarak yaylanın yolunu tuttular. Sürüleri çok kalabalık değildi. Güle oynaya ilerliyorlardı.

Yaylaya vardıklarında Hüseyin, çalı çırpı toplamaya gitti. Küçük çoban ise gözeden kara demliğe su doldurdu. Ateşi yakıp demliği ocağın üzerine koydular. Yavaştan azık çantalarından yiyecekleri çıkardılar. Hüseyin, en çok lor ile yağ dürümünü severdi. Küçük çoban ise çöreğe bayılırdı. Hele bir de içi bol koyulmuşsa koca bir çöreği bitirebilirdi.

Çayı demleyip güzelce karınlarını doyurdular. Küçük çoban her zamanki gibi çantasından bir kitap çıkardı. Okumaya başladı, Hüseyin kendisi okumadığı için arkadaşının da kitap okumasını istemezdi. Canının sıkıldığını söyledi. Hâlbuki küçük çoban kitap okumayı çok seviyordu. Eline geçen her kitabı bitirirdi. Zaten dağda bolca vakti oluyordu.

Ağacın altında çaylarını yudumlarken küçük çoban kitap okuyor, Hüseyin ise kestiği ağaçlardan sahoyle (ağaçtan yapılan bir çeşit süpürge) bağlıyordu. Bulutlar çoğalmaya başladı, yağmur yağacak gibiydi. Küçük çoban :

- Hüseyin yağmur yağacak, ağacın altından çıkalım.
- Neden çıkacakmısınız? Çıkarsak ıslanırız.
- Geçen gün bir kitap da okudum, yıldırım ağaçlara da düşüyormuş. Hadi çıkalım.
- Sen çık ben böyle iyiyim.

Hüseyin arkadaşının tavsiyesinin dikkate almadı. O ağacın altında otururken küçük çoban ilerideki bir çukura uzandı.

Beş on dakika sonra şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu ve her taraf bir anda aydınlandı. Yıldırım düşmüştü hem de çok yakınlarda bir yere.

Küçük çoban korkarak başını kaldırdı. Hüseyin'in dibinde oturduğu ağaç param parça olmuştu. Demek yıldırım ağaca düşmüştü. Küçük çoban yerinden kalkarak ağaca doğru koşmaya başladı. Bir yandan da bağıyordu: "Hüseyin!"

Ağacın yanına geldiğinde titriyordu. Bir ses duydu. Bu ses arkadaşı Hüseyin'in sesiydi:

- Korkma buradayım.
- Ağacın altında mıydın?
- Hayır sen gidince haklı olabileceğini düşündüm.

Hüseyin utangaç bir sesle sordu:

- Yanında fazla kitap var mı?
- Tabii ki var...

GEÇ ÖDENEN BORÇ

Defferin üzerinde kalem ve silgi yan yana duruyordu. Ertesi gün okula gidecektim ve elimdeki malzemeler bunlarla sınırlıydı. Aslında şanslı bile sayılırdım. Çünkü doğu bölgesinde küçük bir köyde doğdum ve burada kızların okumasına sıcak bakılmazdı. Okuma sevinciyle doluydum. Çoğu harfi tanıyor, hemen hepsini yazabiliyordum. Upuzun yolu benimle dışarı çıkmak istemeyen abim ile gidecek olmam bana ayrı bir zevk veriyordu.

Her şey düşündüğüm gibi harika başladı. Harika arkadaşlarım vardı, abim gibi de bir koruyucu meleğim. Okula çabuk alışmışım. Artık abimin yüzündeki kocaman gülümsemeyi yorumlayabiliyordum. Yine sınavdan yüksek almıştı. Ben de en büyük rakibimi tanımıştım. Ancak bu tatlı rekabet fazla uzun sürmedi. Abim beşinci sınıftaydı ve köyde ortaokul yoktu. Bir sonraki yıl, yatılı okula verildi. Benim yatılı okula verilmem söz konusu bile değildi. Çünkü upuzun siyah saçlarımı hâlâ annem tarıyordu. Başarılı bir öğrenciydim. Babam dâhil kimse bu başarıyı kaybetmek istemiyordu. Tuttuğum tek dal babamın bana verdiği sözdü. Öyle de oldu. Beşinci sınıfı bitirdiğimde şehirdeki amcamın yanına gönderildim. Benimle aynı yaşta bir kızı vardı. Okula onunla birlikte gidip gelecektim. Tek istediğim Elif ve Sedef olarak iki iyi arkadaş olabilmektir.

Sonunda okulun ilk günü geldi. Babam lazım olabilecek bütün malzemeleri almıştı. Okul tahmin ettiğim gibi eski okulundan çok daha büyüktü. Ayrı iki binadan oluşuyordu. Binaların ikincisi öğrenci sayısının artması ile inşa edilip diğerine bağlanmıştı. Elif ile aynı sınıfa düştük. O zamana kadar hiçbir kötülükle karşılaşmamıştım. Bu yüzden kendimi savunabildiğim pek söylenemezdi. Elif'in her dediğini yapıyordum. Ona konu anlatmaya çalıştığım için kendi derslerimle

ilgilenemiyordum. Bundan hoşlanmasam da hiçbir şey söylemiyordum. Kendimi ona karşı borçlu hissediyordum. Daha sonraları ödevlerini de yapmaya başladım. Ödevim için gerekli olan malzemeleri aldırması karşılığında Elif'in ödevlerini yapıyordum. Beni sevmeleri için elimden geleni yapıyordum. Ancak sanırım yeterli olmamıştı. Mutfağa girdiğimde yengem benim hakkımda konuşuyordu. Biliyordum çünkü, "Sanki o senin yerinde olsa aynı şeyi yapar mıydı?" diyordu. Tamamen donup kalmıştım. Bu kadarı haksızlıktı. İşte o zaman, ailemi ne kadar özlediğimi fark ettim. Bu bana amacımı hatırlattı. Ev işlerinden arta kalan zamanı ders çalışmaya ayırıyordum.

İlk dönemde karnem, sanki çevremdeki insanlarla, hayatımla inatlaşır gibi çok iyiydi. Elif'in karnesiyse benim karnemin yanında tam bir hayal kırıklığıydı. Bu da bana yeni bir düşman kazandırmıştı. İkinci dönem artık ödevlerini yapmam da onu tatmin etmiyordu. Yok, yere tartışma çıkarıp çevremdeki insanlarla ilişkilerime zarar veriyordu. Bunun üzerine ondan uzak durmaya karar verdim. Artık amcam da yengem gibi bana soğuk davranmaya başlamıştı. O da Elif'in mağdur olduğuna inanmıştı. Göze batmamaya çalışıyordum. Bu durum ailemi daha da özlememe neden oluyordu. Yılsonunda önemli sınavlarım vardı. Sadece onlara odaklanıyordum. Her şeyi boş verip sınava odaklanmıştım. Hayatım kötü olsa da en azından derslerim iyiydi.

Sınava başvuru zamanı gelmişti. Düşündüğüm tek şey başvuru parasıydı. Amcama söylemek için Elif'in yardımına ihtiyacım vardı. Çünkü o da aynı sınava girecekti ve ikimizin parasını aynı anda isteyebilirdi. Söyledim, şansını deneyeceğini söyledi. Akşam yemeğinde konuyu açtı. İşinin kötü olduğunu, bir kişi neyse de iki kişilik parayı yatıramayacağını söyledi. Amcam yüzümün asıldığını görünce açıklama yapma gereği duydu ve "Sedef bir yıl değil iki yıl değil ne kadar dayanabilirsin ki. Şimdiden para istemeye de başladılar. Biz bunlarla başa çıkamayız," dedi.

Sofradan kalktım ağlamaya başladım. Günlerce ağladım. Okulda moralim çok bozuktu. Sınıf öğretmenim durmadan başvuru gününü hatırlatıyordu. Hayatımda hiçbir açıklamayı

yaparken bu kadar zorlanmamıştım. Amcamın işlerinin kötü olduğundan bahsettim. O da “Elif sınav parasını nasıl yatırdı o zaman,” diye sordu. Şaşırmıştım. Davranışlarımın değişikliğinden neler olduğunu anlamıştı. “Haberin yok değil mi?” diye sordu. Sadece kafamı sallayıp oradan uzaklaştım. Evde de neden diye sormadım. Sadece okula gidip geliyordum.

Başvuru gününün dolmasına birkaç gün kala, öğretmenin beni yanına çağırdı. Parayı bana ödünç verebileceğini söyledi. Şiddetle karşı çıktım. Baskı yaptı. “Başka çaremiz yok, baban gelene kadar. Gelecek yıl ödersin,” dedi. Doğru söylüyordu. Başka çarem yoktu. Hem borç alacaktım. Büyük şehirlerde de iyi insanlar olabileceğini de öğretmiştim artık. Hayatımda hep onu örnek aldım ve onun gibi olmak için çok çalıştım.

Sınava girdim. Çok iyi bir ortalama yapmıştım. Gelecek yıl şiddetle yatılı okula gitmek istedim. Hayatım böyle çok daha iyi ve temizdi. Bir yıl sonra eski okuluma öğretmenimi bulup borcumu ödemek için gittim, ama bulamadım. Tayini çıkmıştı. Ona veda edecek, borcumu ödeyecek zamanım olmamıştı. Belki o unutmuştu ama, ben unutmamıştım ve unutmayacaktım.

Gerisi çorap söküğü gibi geldi. Öğretmen oldum. Eğitime en muhtaç olunan yerde, doğduğum topraklarda Sedef öğretmen olmuşum.

- Hanımefendi sıra sizde.

Bu ses beni kendime getirdi. Sıcak bir ilkbahar günü bankada sıra bekliyordum. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim dersleri gerçekten ama, gerçekten iyi olan bir öğrencimin, parasızlık yüzünden hangi liseye gideceğini belirleyecek olan bu sınava giremiyor olduğuydu. Mantığım hepsine yardım edemeyeceğimi söylerken ben, mantığıma ters düşen sebebi arıyordum. Sanırım bulmuşum. Ben buraya geç de olsa bir borcu ödemeye gelmiştim.

Semiha KORDALI /

SOĞUK GECELER

Soğuktuktu elleri titriyordu. Bir an doğrulmak istedi ama yapmadı. Çok açtı aslında... Ama umurunda değildi, ne açlık ne de soğuk. Umurunda olan tek şey ihanetti. En uzak olduğu uçurumdan aşağı düşüştü. Bir saat düşündü sonra sessizliğini bozdu. Zor bela oturduğu yerden doğruldu. Gidiyordu, ama akli hep o uçurumdaydı. Nasıl yapardı en yakın arkadaşları bu ihaneti ona.

Takati tükenmişti adım bile atamıyordu, öyle yorgundu ki kalbi, yürüyemedi olduğu yere yığıldı. Yağmur bile onun inadına yağyordu sanki. Zor da olsa artık eve gitme vaktiydi. Yürüdü, sonunda eve geldi. Kapıyı çaldığı anda annesi karşındaydı. O kadar çok istedi ki ona sarılıp ağlamayı. Ama yapamazdı. Çünkü annesi çok hastaydı. O kadar yorulmuştu ki ağlamaktan odasına çekilip hemen uyudu. Güneşin gülümsemesiyle gözlerini açtı. Sabah olmuştu. Sanki her şey tersine dönmüştü. Ağlama vakti değil, şimdi intikam vaktiydi. Derinden bir 'of' çekerek kalktı, mutfağa gitti. Sanki o eski Fatma değildi. Annesi fark etti bu intikam ateşini. Fatma kahvaltısını edip okula doğru yol aldı. Okula vardığı anda karşısına Ali çıktı. İçi nefret doluydu ama gülmeliydi. Hafif bir tebessümle ona seslendi Zeynep ile aralarının nasıl olduğunu sordu. Ali buna şaşırmişti. Yıkık bir Fatma'nın aksine dimdik biri vardı karşısında. İnanamadı, inanmak istemedi ama gerçektir. Bu Fatma'ydı. Tam o sırada Zeynep içeri girdi. Şaşırmişti onları yan yana görünce. Fatma'nın yüzüne bakamıyordu. İçinden nasıl yaptım bunu ona, nasıl da yaklaşıyorlar oysa diye söylendi. O arada Fatma Zeynep'e seslendi. Yanlarına gelmesini istedi.

Korkar adımlarla yanlarına yaklaştı. Ali'nin yanında oturdu. Fatma ne kadar iyi de olsa Zeynep onun yüzüne bakamıyordu. Ta ki Fatma 'Hayatımda bir var,' diyene kadar. Zeynep az da olsa rahatlamıştı. Ama yine de konuşamıyordu. Tek yaptığı şey

sahte bir tebessümdü. Nihayet dersler bitmişti. Fatma eve doğru yol aldı. Eve vardığında her zaman olduğu gibi yine annesi kapıda karşılamıştı onu. Annesine öyle sarıldı ki bir tek ona karşı eski Fatma'ydı. Yine de intikam vardı gözlerinde. İlk kez utanmıştı annesinden duysaydı bu yaptığını verdiği nasihatlerin boşa gideceğini sanırdı, bıraksa mıydı bu intikamın peşini, Fatma Ali'yi kendisine âşık edecekti aradan tam üç ay geçti Fatma'nın planı işliyordu Ali yavaş yavaş ona tutuluyordu. O da bunun farkındaydı. Zeynep pek umursamıyordu. Böyle bir şeye ihtimal vermek istemiyordu çünkü. Şimdi her şey tersine dönüyordu.

Fatma Ali'ye nefretten başka bir şey hissetmiyordu. Ali ise ona sırlı sıklam âşıktı. Bu kez Zeynep terk ediliyordu.

Böyle birkaç ay daha geçti. Fatma'nın annesi rahatsızlığı yüzünden İstanbul'a tedaviye gidecekti. Başında kimse olmadığından Fatma da annesiyle gitti. Uzun bir tedaviden sonra annesi artık evde tedavi görecekti. Doktor sürekli onu evinde tedaviye geliyordu. Doktor yirmi yedi yaşlarında, uzun boylu, saçları hafif sarı ve gözleri yeşil, adı da Oğuz'du. Doktor gidip geldikçe ve onlarla böyle samimi bir bağ kurdukça Fatma ona daha da bağlandı. Tabii doktor da ona karşı boş değildi. Fatma hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu şimdi. Ama alacağı intikamın gereksiz olduğunu anlayıp Ali ve Zeynep'in bir an önce barıştırmayı düşünüyordu.

Ama hesaba katmadığı bir şey vardı: Ali şimdi ona âşıktı. Zeynep Ali'nin ilgisizliğine artık dayanamıyordu. Bu aşk ona ağır geliyordu. Dayanamıyordu. Sevdiği avuçlarının içinden kayıp gidiyordu. Hayatına son vermeyi düşündü. Ali'ye şimdi sevgiden başka vereceği tek şey acıydı. Bunu da yaptı. Denizin hırçın dalgaları o acılı bedeni almıştı kollarına. Zeynep artık yoktu. Bir hafta sonra Zeynep'in cansız bedeni bulundu. Ali bunun sebebinin kendisi olduğunu biliyordu. İyice yıkılmıştı ama Fatma'yı seviyordu. Onun için mücadele etmesi gerekiyordu. Çok uğraştı ama, Fatma onu umursamıyordu. Tek çare kalmıştı, onu kaçıracaktı. Bunu yaptı ve Fatma'yı kaçırdı. Bir odaya hapsedti Fatma'yı. Ali artık mantıklı düşünemiyordu. Doğru yapıyorum diye düşündükleri Fatma'yı çok incitiyordu. Ali Fatma'ya kendisini seveceği güne kadar onu o odada kapalı tutacağını söyli-

yordu. Diğer taraftan Fatma'dan haber alamayan Oğuz, çılgına döndü. Gitmediği polis, aramadığı yer kalmadı. Vazgeçmiyordu Fatma'dan vazgeçmeyecekti. Son çare Ali'den yardım istemeye gitti. Ali evdeydi. Oğuz'u görünce çok endişelendi. Yine de belli etmek istemedi. Oğuz büyük bir acıyla ona yalvardı. "Bana yardım et, hayatımdaki tek mutluluğumu bulmaya yardım et," diye haykırdı. Ali'nin gözleri dolmuştu Fatma'yı bırakamazdı. Bıraksa ölürdü. Olayın üzerinden bir ay geçti. Oğuz ve Fatma'nın annesi çok mutsuz ve umutsuzdu. Ali artık bunu Fatma'ya yapamazdı. Kendi mutluluğu için başkalarının mutluluğuna engel olamazdı. Zor da olsa Fatma'yı mutluluğuna kendini mutsuzluğa bıraktı. Yaşam onun için bitmişti. Artık nefes bile alamıyordu.

Elinde bir tek tabancası ve bir kurşunu vardı. Yıllarca önce Fatma'ya yaptığı gibi oda yürekten vurulmuştu. O tek kurşunu beynine sıkıp bu acıdan kurtuldu. Şimdi o da yoktu. Fatma ağlıyordu. Keşke bunlar yaşanmasıydı ama yapacak bir şey kalmamıştı. Önünde koskoca bir hayat vardı. Şimdi hayatında çok sevdiği annesi, kocası ve çocukları vardı. Artık çok mutluymuştu. Arkadaşlarının isimlerini çocuklarına vermişti: Ali ve Zeynep...

UZUN GECE

Zifiri bir karanlıkta kaybolmuş, boş gözlerle etrafa bakınıyordu. Düşündürücü, düşündürücü olduğu kadar da cevaplanması zor sorular beynine hücum ediyordu. Âdeta beynini bir çember gibi sarmışlardı. “Ne oldu? Neden böyle karanlık? Neredeyim?..”

Gözleri bu karanlığa alışmaya, kulağındaki sağır eden uğultu azalmaya başlamıştı. Yavaş yavaş karanlık yerini, koşuşturan hayal meyal insanlara; uğultu yerini çığlıklara, feryatlara, ağıtlara, bağırmalara bırakmaya başlamıştı. Tüm bu görüntü ve sesler beynine hücum ediyor, âdeta yüreğine bıçak darbeleri savuruyordu. Bu kendisine oynanılan bir oyun muydu yoksa bir rüya mıydı? Her ne ise bir an önce bitmesini istiyordu: “Ya gerçekse...”

Ayşin’in annesinin okşamasından hoşlandığı uzun, dalgalı, esmer saçları şimdi birbirine girmiş, toz ve külden bambaşka olmuşlardı. Hayattaki ıstırabın ve yaşanmışlıkların bıraktığı yüzündeki çizgiler son birkaç dakikada sanki daha da derinleşmişti. Yüreğindeki sızılar an be an artıyor artık acıya dönüşüyorlardı.

Gözleri karanlığa alışsa da etrafa boş gözlerle bakmaya devam ediyordu. Aklında bir soru: “O aydınlık, ıslıl ıslıl caddede ne oldu da yerini birden bire böyle karanlıklara bıraktı?” Sorular birbirini takip ederken içini cız ettiren asıl soruyu sordu kendine: “Annem, babam, kardeşim Mert, en önemlisi de kızım Gaye neredeler?” Bu düşünce Ayşin’i biraz olsun tetiklemiş, harekete geçirmeye yetmişti. O da diğer bağırان, çığlık atan, koşuşturan insanların arasına karışmıştı. Tek umudu onları sağ salim bulabilmektir. “Ya bulamazsam?..”

Uzun bir süre koşturmuş, aramış, taramış yorgun ve bitap düşmüştü. Artık yürüyemiyordu. Aslında kaldırımla yol arasına yerleştirilen ama olayın etkisiyle yerinden çıkmış büyük bir döşeme taşına oturdu. Bir yandan soluklanıyor bir yandan da olup biteni düşünüyordu. “Tüm bunlar bir rüya mı, yoksa bir oyun

mu hayatın bize oynadığı yoksa kaderimiz mi?" Gözlerini kapayıp bu yaşanılanların bir kâbus olduğuna, gözlerini açtığında kâbusun biteceğine inanarak bir an gözlerini kapadı. Tekrar açtığına değişen tek şey gerçeğin, umutsuzluk ve çaresizliğin kat kat arttırması ve bunların Aysin'i kahretmesiydi.

Oturduğu yerden etrafa bakınmaya devam ediyordu. Burası Bakü'nün o şaşalı, cıvıl cıvıl, en kalabalık, en havalı caddesi olan Fuzuli Caddesi'ydi. Şehrin merkezi miydi? Çünkü bu caddede defalarca turlamış, gençliğinde arkadaşlarıyla, evlendiğinde eşi ve kızı Gaye'yle defalarca buradan geçmişti. Burası bir anda çok değişmiş, caddenin kenarındaki binalar harabeye dönmüş, camlar parçalanmış, içerisindekiler dışarıya savrulmuş, su ve doğalgaz boruları patlamıştı. Su ve ateş aynı anda farklı noktalardan etrafa saçılıyordu. Caddedeki arabaların çoğu alev topuna dönmüş, sokak lambalarının olduğu direkler, caddenin üzerindeki taklar yolun üzerine düşmüş, kaldırım taşları ve yollar yerinden sökülmiş ve savrulmuştu. Sanki her şeyin üzerine büyük bir ateş topu düşmüş her tarafı yakıp yıkmıştı. Caddeye düşen o ateş topu sanki oradan tekrar yükselmiş teker teker caddedeki insanların yüreklerine düşmüştü. Zaman sanki yüreklerdeki alevleri coşturan bir körük misaliydi.

İnsanlar seslerini sanki göklere duyurmak istercesine, Allah'a ulaştırmaya çalışırcasına bağırıyor, çığırıyor, inliyor, ağıtlar yakıyorlardı. Bu seslere sirenler de katılmıştı: Ambulans, itfaiye, polis sirenleri... Burası sanki bir mahşer yeriydi. Bu mahşer yerinde herkes aynı duyguları tadıyordu: Korku, ıstırap, acı, telaş, kargaşa... Kimileri bu mahşer yerinde ruhlarını teslim etmiş, kimileri etmek üzere, kimileri de akıllarını kaybetmişlerdi. Parçalanmış madde ve parçalanmış bedenler birbirine karışmış; etrafta kan, ateş, toz, toprak ve su birbiriyle kaynaşıyordu.

Aysin'in aklı başından gitmiş, sanki gizli bir el ruhunu bedeninden çekip almış, kanını emip tüketmiş, teninin rengini bembeyaz etmişti. Tüm bu manzara, gözleri önünden bir film şeridi gibi geçerken bir el Aysin'i omuzlarından sarstı, sarstı, tekrar sarstı. Aysin şoktaydı. Gözleri yıkıntılar arasındaki bir noktaya takılıp kalmıştı. O el sarsmaya devam etti Aysin'i, kendine getirebilmek için. En sonunda bir tokat şapladı sol yanağın-

da, kafasını tokadın geldiği yöne, bir müddet sonra da yine aynı noktaya çevirdi. Şoktan çıkmış baktığı noktada gördüğü yan yana cansız iki bedenin yanına koşmuştu. Sarıldı, boşandı, ağladı, ağladı...

Rıdvan aile dostu olan bu insanları bir müddet izledi. O sıcağın birbirine bağlı aileyi bu hengâme birbirinden koparmıştı. Hüzünlendi, bir iki damla gözyaşı yanaklarına doğru süzölmüş, toz ve kül kaplı yere düşmüştü. Ayşin'e doğru ilerledi, teselli etmeyi düşünse de kelimeler boğazında düğümlendi, söyleyemedi. Ayşin'in şakaklarından akan kanı bir mendil çıkarıp silmeye çalıştı. Ayşin dönüp: "Kızım, Gaye'm, o nerede? Mert de yanında olmalı... Allah'ım onları bana bağışla. Rıdvan Allah aşkına bana getir yavrumu."

Rıdvan bu söz üzerine en iyi tesellinin cümleler değil çocukları bulmak olduğunu düşünerek harekete geçti. Koştı, aradı, taradı, cevap alamasa da etrafa tarif edip sordu soruşturdu. Cansız bedenleri ve parçaları bile kontrol etti. Yaralıların tedavisiyle uğraşan sağlık ekiplerine, polislere sordu; belki yaralanıp ambulansa bindirildiler düşüncesiyle ambulanslara baktı. Saatlerce koşuşturmuştu. Gün artık ağarmaya başlamıştı. Umudunu yitirmiş bir şekilde Ayşin'in yanına döndü. Ayşin sonucu anlamış "Ne olur biraz daha dayan, bul onları," dercesine Rıdvan'ın gözlerine bakıyordu. Rıdvan çaresiz "Bulamadım belki de yaşıyorlar, belki buradan uzaklaştılar," diye mırıldanabildi.

Ayşin gözlerini yere çevirmiş olanları, buraya neden geldiklerini, neden ayrı kaldıklarını en başından itibaren düşünmeye başlamıştı. Annesi ve babası alışverişten yorgun düşmüş cadde üzerindeki bu kafe bahçesinde soluklanmak için oturmuşlardı. Kardeşi Mert, Gaye'yle birlikte ilerideki pastaneden dondurma almaya gitmişlerdi. Kendisi de terziye bıraktığı kıyafetlerini almaya gitmişti. Terziden çıktığında ne olduysa olmuştu. Bir an Ayşin'in gözlerinde bir şimşek çaktı. Evet evet, alışveriş torbalarını iki sokak ötedeki arabalarına bırakması için Mert'e vermişlerdi. "İnşallah bütün bu olanlar onlar oradayken olmuştur, inşallah burada olanlar orada olmamıştır," diye sesli düşündü. Rıdvan'a arabanın yerini tarif edip bakmasını istedi. Rıdvan umutla bütün yorgunluğunu unutarak, hızlı adımlarla uzaklaştı.

Saldırı bütün dünya gündemine oturmuştu. “Terör saldırısı Bakü’yü kana buladı” manşeti birçok televizyon ve gazetelerin haberlerinde yer alıyordu. Yavaş yavaş Bakü yaralarını sarıyordu. Harabeye dönen cadde, büyük ölçüde temizlenmiş, cesetler kaldırılmıştı. Fakat giden geri gelmiyor, acılar yüreklerden silinmiyordu. Rıdvan o geceden, çocukları bulup getirdiği andan beri Aysin’i yalnız bırakmamış, her ihtiyaçlarını gidermeye çalışmış, cenazelerle ilgilenmişti. Aile dostu olmak demek zor günlerde yardım etmek demekti. Ölenler kendisinin de anne babası sayılırdı. Çocukluğundan beri tanıdığı bu ailenin yanında olmak, acılarına ortak olmak görevi sayılırdı. Aysin çocukları bulunduğu anda bu kez sevinç gözyaşları dökmüş, fakat bu çok sürmeden anne ve babasının acısıyla yüreği dağlanmış, bu kez onlar için ağlamıştı.

Felaketin üçüncü günü saldırının yüzlerce kurbanının cenaze namazları devlet erkânı, genç yaşlı, zengin fakir herkesin katıldığı büyük bir cemaatle kılınmıştı. Herkesin en başta da olayı yaşayanların, kaybı olanların yüreğinde derin acılar yaşatan bu saldırının kurbanları, son yolcuları için ailelerine teslim edildi. Rıdvan’ın teslim aldığı cenazeler Aysin’in, kardeşi Mert’in, kızı Gaye’nin ve mahallelinin gözyaşlarıyla toprağa verilmişti. Aysin’in üç günde yüzü çökmüş, o uzun gecede âdeta 10 yıl yaşlanmış, saçlarına aklar düşmüştü. Mert, daha delikanlı olma çağındaki çocuk, o gece sonrası sanki büyük bir adam oluvermişti. Gaye annesinin yanından ayrılmıyordu, psikolojisi bozulmuştu. Küçük çocuk yüreğinde baba acısından sonra ikinci büyük yara bu uzun gecede açılmıştı.

Tüm Bakü’de bu cenazeler esnasında belki bu duygulara, acılara benzer şeyler yaşandı o gün. O uzun gecenin yaşattığı büyük yıkım herkesi derinden etkilemişti. Ortak olan bir şey vardı. O da akıllardaki soruydu: “Neden?..”

MAVİ HAYATLAR

Hicran Hanım Karadeniz'in şirin mi şirin bir ilçesi olan Of'ta yaşıyordu. Of, yemyeşil doğası, kuş cıvıltıları, dağların tepelerindeki minicik evleri ve inanılmaz görüntüleriyle hayranlık uyandıran bir ilçedir. Ama o, bütün bu güzelliklerden habersiz, hayata dair bütün umudunu yitirmiş bir insandı. Çünkü içinde kimseye anlatamadığı bir derdi vardı. Beş yıl önce ailesiyle birlikte gittikleri tatil dönüşünde geçirdikleri kazada, bütün yakınlarını ebediyete uğurlamıştı. Bu kazadan Hicran Hanım'ın unutamayacağı büyük bir acı daha kalmıştı. Kaza sırasında ayaklarını kaybetmişti. İçinde yaşattığı sevimli, hayat dolu, ümitli ve cana yakın kişiyi kimse bilmiyordu. Her gece yalnızlığı ve kötürümlüğü yüzünden Allah'a âdeta sitem edercesine yalvarıyordu.

- Allah'ım sen benim çektiğim sıkıntıları kimseye çektirme, beni cezalandırdığın gibi cezalandırma. Bu acıdan kurtar beni al canımı. Yaşamam İçin bir sebep yok!..

Günler böylece geçip gidiyordu. Bir gün ilacını masadan almak için doğrulmaya çalıştığı anda kalbinin teklediğini fark etti. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Aklına gelen İlk duayı "Ayet-el Kürsî"yi okumaya başladı ve bir anda kalbinde alevlenen o manevi huzuru hissetti. Yeniden doğmuş gibiydi. Artık dualarında sitem etmek değil, şükretmek vardı. Günden güne düzeliyordu sanki. Namazlarını kılıyor. Yatağının başucundaki *Kuranıkerim*'i her gün okumaya çalışıyordu.

Bu manevi huzur onun hayata bakış açısını değiştirmişti. Para pul ile bulamadığı huzuru, maneviyatta bulmuştu. Bunun yanı sıra 'mutluluk', işte beş yıl önce kaybettiği bu kelimeyi tekrar hatırlamıştı. Yaşamak için bir sebebi vardı artık. Hayattan zevk almaya başladığı andan itibaren kendisi gibi engelli olan din kardeşlerine de yardım etmek istiyordu. Bütün parasını engelliler için yaptırılacak olan bir okulun masraflarını karşılamak

için harcadı. Fakat kendisi hâlâ koltuk değneklerine bağımlı olarak yaşıyordu. Herkesin ne dediğinin önemi yoktu. Yapmak istediği tek şey biraz kendini unutup başkalarını düşünmekti. Yaptığı büyük yatırımdan sonra açılan “Mavi Hayatlar” isimli okulun açılışına gitti. Bütün gazeteciler onunla röportaj yapmak istiyorlardı. Oysa Hicran Hanım’ın yapmak istediği şey, engelli din kardeşleriyle tanışmaktı. Zamanı gelmişti, bütün hasta yakınları Hicran Hanım’la yapılacak olan projeleri konuşmak için o büyük salonda toplamışlardı. Hicran Hanım o kadar heyecanlıydı ki söylemek istediği bütün kelimeleri unutmuştu. Sahneye çıktı ilk önce nasıl kötürüm kaldığını ve bu engelle nasıl yaşama bağlandığını anlattı. Salonda büyük bir alkış koptu. Bu sırada kendisi gibi ayakları olmayan bir hasta izin alıp konuşmak istediğini belirtti. Hicran Hanım, “Tabii ki,” diyerek mikrofonu uzattı.

Hasta :

- Sizinle tanışmak mükemmel bir duygu, diyerek sözüne başladı. Benim ismim Hayat, dedi ve konuşmasına devam etti.

Daha sonra pet şişe kapaklarından nasıl faydalanacaklarını anlatmaya başladı. Herkes hayranlıkla onu izliyordu. Geri dönüşüm ile pet şişe kapaklarını toplayarak yeni akülü ve tekerlekli sandalyelere ulaşabiliriz dedi. Hicran Hanım;

- Genç beyinlerin düşünceleri bizim için çok önemli, diyerek karşılık verdi. Hayat, “Mavi Hayatlar” projesinin ismini nereden aldığını sordu. Hicran Hanım:

- Gökyüzündeymiş gibi özgürcesine yaşam, anlamında olduğunu söyledi. Hayat:

- Siz gerçekten de mükemmel bir insansınız, cümlesini tekrarladı ve pet şişe kapakları için düşündüğü projeye de bu ismin çok yakışacağını söyleyerek sözlerini tamamladı. Hicran Hanım da Hayat’a teşekkür ederek sözlerini bitirdi.

Evine dönme vakti gelmişti bütün hastalarla ve hasta yakınlarıyla vedalaştı. Evine gitmek üzere yola çıktı. Eve ulaştığında içinde çok değişik bir duygu vardı. Perdelerini açtı. Masanın üzerinde duran yeşil zümrütlerle süslü saatini eline aldı, namaz vakti olduğunu fark etti. Güç bela abdestini aldı ve öğle namazını kılmak için sandalyesine oturdu. Namaz sırasında gözleri o ka-

dar dolmuştu ki seccade âdeta sırlıslıklam olmuştu. Duasını etti ve bu önemli günü not defterine yazmak için tarihe baktı. Tarih 13 Şubat'ı gösteriyordu ve 14 Şubat Hicran Hanım'ın doğum günüydü. Bu durum onu o kadar heyecanlandırmıştı ki kendini ilkokul çocukları gibi hissediyordu. Fakat üzerinde ağır bir yorgunluk vardı, dinlenmeye karar verdi. Yatağına oturdu. Kuranı-kerim okuduktan sonra elleri yardımıyla ayaklarını yatağına doğru kaldırarak uzandı. Göz kapakları istem dışı olarak kapanıyordu . Bir şeyleri hissetmişti aslında. Sanırım bu benim son günüm diyerek bir mektup yazmaya karar verdi. Sözlerine şöyle başladı:

“Sevgili din kardeşlerim;

Beni bu hayata bağlayan, yaşadığım bütün kötü şeylere rağmen şükretmektir. Sizlerden Allah binlerce kez razı olsun. Bu dünyada kimsem olmadan yaşadığım sürece geçirdiğim zamanın anlamsız olduğunu düşünüyordum. Ta ki Allah bana doğru yolu gösterene kadar. Sizler benim kardeşlerim, çocuklarım hatta ve hatta elim ayağım oldunuz. Hakkınızı helal edin! Siz bu mektubu okuduğunuzda tarih 14 Şubat 2012'yi gösterecek. İşte ben bu tarihte doğdum. Allah'tan geldiğim gün tekrar Allah'a dönüyorum. İncancınızı yitirmeden yaşamaya devam edin. Sağlıcakla kalın Allah'a emanet olun...”

Bu sözlerle bitirdi mektubunu ve hayata gözelerini yumdu. Takvimlerin 14 Şubatı gösterdiği gün Hayat, Hicran Hanım'ı ziyaret için evinin kapısını tıklattı. Kapıyı açan olmadı. Bağırды fakat sesini kimseye duyuramadı. Muhtarı ve yan komşuları çağırды, kapıyı kırarak açtılar. Karşılaştıkları manzara karşısında hepsinin gözleri dolmuştu. Masanın üzerinde duran mektubu okuyan Hayat, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Hicran Hanım'ın üzerini örttü. Gözlerinden akan yaşları sildi. Birkaç dakika sonra bir ambulans geldi.

Hicran Hanım ikinci namazında ebediyete uğurlandı. Cenazesindeki onlarca kişi, onun için dua ettiler ve mezarına mis kokulu güller bıraktılar. Hayat :

“Sen benim bu hayatta tanışabileceğim en harika insansın. Allah senden razı olsun,” dedi ve gözyaşlarını Hicran Hanım'ın mezar toprağına damlatarak oradan ayrıldı. Yüzünde bir tebessüm ve kalbinde bir huzur vardı.

Şeyma KURT / Korkut Ata Anadolu Lisesi

SÖZ KONUSU VATANSA...

Sene 1920... Topraklarımız dört bir yandan işgal altındaydı. Türk milleti bütün acımasız saldırılara rağmen pes etmiyor; tüm gücüyle düşmana karşı koyuyordu. Bu muhteşem mücadele içinde, vatanın her karış toprağında Türk milleti ayrı bir destan yazıyordu âdeta... Bu destanlardan biri de Antep'te Fransızlara karşı yazılmıştı. Tam bir Kuva-yi Milliye başarısı olarak tarihe adını kazıtan Antep Savunması, Türk milletinin karakterindeki bitip tükenmeyen azmi ve kararlılığı yansıtıyordu. Kara Mehmet de bu mücadelenin başkahramanlarından. Düşman üzerine hiç korkmadan gözü kara ilerleyen, canı pahasına da olsa, düşmana göğsünü siper eden, yürekli, mert, yiğit bir adamdı. Adından da anlaşılacağı gibi karakaşlı, kara göz-lü, zeki, yakışıklı biriydi Kara Mehmet...

Kara Mehmet, düşman ilerlemesinin durdurulması gerektiğinin bilincindeydi. Öncelikle düşmanın ilerleyişini durdurmak için Antep halkını bilinçlendirip, Millî Mücadele ruhunu Antep'te etkin kılmalıydı. Bunu gerçekleştirebilmek için yapılması gereken öncelikle halkı örgütlemektir. Millet içinde Türk, Kürt, Çerkez, Laz, Özbek, Tatar ve her ne kadar farklı ırktan insan olsa da hepsi tek bir gaye etrafında toplanmalıydı. Kara Mehmet her zaman Mustafa Kemal'in izinden gidiyordu. Onun yolunun birlik, beraberlik yolundan geçtiğini biliyordu.

Kara Mehmet artık amacını belirlemişti. Yapılması gereken bu uğurda azmedip çalışmaktan başka bir şey değildi. Çalışmalarına ilk olarak yakın çevresinden başladı. En yakın arkadaşları olan Yunus, Fatih ve Ömer düşüncelerini paylaştığı ilk kişiler olmuşlardı. Üçü de Mehmet'i sonuna kadar destekliyordu. Bu yolda canlarını bile feda edebileceklerini belirtmişlerdi. Kara Mehmet ve arkadaşları bir akşamüstü köyün ileri gelen büyükleri ile bir toplantı yaptı. Mehmet fikirlerini açıkça beyan edip bu uğurda herkesin millî bilinci uyandırmak adına çevresinden başlanması gerek-

tiğini belirtti. Yaklaşık iki saat süren toplantı olumlu bir şekilde sonuçlanmıştı.

Şafak daha sökmemişti ki köy halkı Fransız işgaline maruz kalmıştı. Düşman her ne kadar engel olmaya çalışsa da halkın örgütlenmesini engelleyemiyordu. Bu şartlarda millî bilinci oluşturmak gitgide zorlaşıyordu. Kara Mehmet her şeye rağmen pes etmiyor, canla, başla çalışmalarına devam ediyordu. Toplantılarda yazılan bildirgeler Antep'in dört bir yanına dağıtılmaya çalışılıyordu. Yine bir gün Kara Mehmet acil bir toplantı yapmaya karar verdi. Yolda acele acele yürürken karşısına aniden çıkan birisine sert bir şekilde çarptı. Çarpmanın etkisi ile her ikisi de afallamıştı. Kara Mehmet başını kaldırdığında çarpıştığı kişinin güzel bir kız olduğunu gördü. Birkaç dakika donarak birbirlerine baktılar. Bu kız Mehmet'in içindeki duyguları uyandırmıştı. Acaba bu hisler karşı tarafta da oluşmuş muydu, diye düşündü. Daha sonra bu güzel kıza yol vererek devam etti. Biraz ilerde Yunus ile Fatih onu bekliyordular. Fatih acil bir şey söylemek için sabırsızlanıyordu. Hemen toplantılarını yaptıkları gizli mekânlarına gittiler. Fatih hemen anlatmaya başladı. Mehmet olanları şaşkınlıkla dinliyordu. Az önce çarpıştığı kızın aslında bir Fransız kızı değil de, Türk asıllı olduğunu, fakat bilgi sızdırmak için Fransızların içine girerek onlar gibi davranan, gerçekte Türk milleti için çalışan bir vatansever olduğunu öğrenmişti. Yüzünde tatlı bir tebessümle kalakalmıştı Kara Mehmet... Bunları dinledikten sonra kızın ismini sormak gelmişti nedense aklına... Bu sorunun ardından aldığı cevap kızın isminin Şehnaz olduğu doğrultusunda idi. Fransızların içinde ise Maria takma adıydı.

Ertesi günü Maria yani Şehnaz, yeni bir haberle kapıyı çalıyordu. Kara Mehmet koşarak kalkıp kapıyı açtı. Şehnaz acele bir tavırla içeri girdi ve heyecanlı bir şekilde anlatmaya başladı: "Mehmet, Fransızlar Antep'teki millî örgütlenmeyi fark etmişler ve bu örgütlenmenin arkasındaki kuvveti araştırmaya koyulmuşlar. Araştırma sonunda da örgütlenmede senin ve arkadaşlarının büyük bir payının olduğu kanısına varmışlar. Bu gece köyü basarak sizi pusuya düşürmeyi ortadan kaldırmayı planlıyorlar. Şimdi benim gitmem lazım, Komutan Montaine'nin yokluğunu fark etmesi iyi olmaz."

diyerek vedalaştı, evden çıkıp gitti. Mehmet bu olayın üzerine hemen bir toplantı yaptı. Herkes eve geldiğinde de konuşmaya başladı:

- Fransızlar bizim örgütlemedeki payımızı fark etmişler. Bu gece köyü basmaya geleceklermiş. Arkadaşlar! Sizden istediğim şu; gece yarısına kalmadan tüm köy ahalisini Kanlıtepe'ye toplayın; köyde tek bir kişi bile kalsın istemiyorum. Kimsenin canı yanmamalı! Daha sonra bizler Fransızlar köye girince arkadan baskın yapacağız ve onları kendi kazdıkları kuyuya düşüreceğiz. Şimdi hemen dağılıp çalışmalara başlayalım,

diyerek konuşmasını bitirdi. Gün batımına doğru bütün köy ahalisi Kanlıtepe'ye toplanmıştı bile. Mehmet, arkadaşları ve köyün eli silah tutan gençleri, tepenin görünür kısmından düşmanı gözleyorlardı. Saat gece yarısını gösteriyorken düşman köyün girişine girmiş bulunuyordu. Komutan Montaine, hırslı bir şekilde, ateş gibi yanan gözleriyle ve o dinmek bitmeyen öfkesiyle en önde ilerliyordu. Köyün ortasına geldiklerinde evlerin kapılarını tekmelemeye ve ateşe vermeye başladılar. Fakat saldırdıkları her ev bomboştı. Komutan Montaine, bu durum karşısında deli gibi olmuştu. Olanlara inanamıyordu; nasıl olabilirdi böyle bir şey? O şaşkın şaşkın düşünürken Kara Mehmet ve beraberindekiler düşmana arkadan saldırmaya hazırlanıyorlardı. Mehmet arkadaşlarını aklındaki taktikleri anlatıyordu:

- Arkadaşlar ben önde düşmanın üzerine yürüyeceğim. Sizler benim işaretimle harekete geçeceksiniz. Şimdi ben gidiyorum, herkes benim işaretimi beklesin!

diyerek atını sürdü. Birden durdu ve bağırdı. Montaine arkasını dönüp Mehmet'i ve arkadaşlarını mücadeleye hazır görünce şaşakaldı. Hemen askerlerine emir verdi:

- Çabuk şunu yakalayın. Bu kendisini ne sanıyor?

Tam o esnada Mehmet de arkadaşlarına emir vermişti, hepsi birden Mehmet'in arkasında belirdiler. Düşman askeri hiç beklenmedik bir durumla karşı karşıyaydı. Böyle bir karşılaşmaya kendilerini hazırlamamışlardı bile. Kara Mehmet bu şaşkınlığı ateş ederek bozdu ve çatışma başladı... Düşman daha fazla direnemedi geri çekildi.

Montaine o gece odasına kapanmıştı. Türkler yine bir sürpriz yapmıştı. Montaine bu planı önceden Türklerin nasıl öğrendiğini düşünmeye başladı. Bunun da ancak içlerinden birinin haber vermesiyle mümkün olabileceği kanısına vardı ve hemen askerlerinden birkaçını odasına çağırarak şöyle söyledi:

-Yarımdan itibaren size söylediğim kişileri takip edeceksiniz! diyerek askerlerini odadan çıkardı. Şüpheli isimler arasında Maria'da vardı. Montaine, Maria'yı çok sevmesine karşın, son günlerdeki garip hareketleri ve zamansız ortadan kaybolmaları onun da şüpheliler listesine dâhil edilmesine neden olmuştu. Sabahleyin Maria daha fazla duramadı, Mehmet'i ve beraberindeki arkadaşlarını akşamki başarılarından dolayı kutlamak için yola koyuldu. Fakat Fransız askerleri onu takip ediyorlardı. Böylece Montaine, casusu öğrendi ve yanına çağırdı. Şehnaz'a "Seni sevmiş ve güvenmişim," diyerek kalbinden vurarak öldürdü. Montaine'nin aşkı, sıkıdığı kurşun kadar küçük ve kördü. Tıpkı Türk topraklarına duydukları tutku gibi... Mehmet haberi alınca yıkıldı.

Fakat zaman yıkılma zamanı değildi! Zaman anadan, babadan hatta yardan geçme zamanıydı! Şehnaz artık şehitti. Canını vatan için feda etmişti. Çünkü söz konusu vatansa gerisi sadece teferruattı. Sakarya Meydan Savaşı ile düzenli Türk ordusu büyük bir zafer kazandı. Fransızlar TBMM ile Ankara Antlaşması imzalayıp bölgeyi boşalttılar. Tüm yurt zafer çığlıkları atıyordu.

Kara Mehmet bu uğurda belki sevdiğini kaybetmişti ama vatanını kaybetmemişti. Söz konusu vatansa... Antep Savunması, bağımsızlık mücadelesinin en güzel örneği, tam bir millî birlik ve beraberlik örneğidir. Türk, Kürt, Çerkez, Laz ve daha birçok milletin katıldığı bu mücadele de tek amaç, vatandı. Belki milletler farklı idi ama amaç tekti, vatan tekti. Antep savunması farklılıkların bir bünyede toplandığı en güzel örneklerden biri olarak tarihe geçti.

Söz Konusu Vatansa Gerisi Teferruattır!

YAŞARKEN ÖLMEK...

Bir varmış bir yokmuş diye başlayamam hikayeye; çünkü hayat öyle başlamıyor. Hayat iyilere kötü, kötülere ise iyidir. Acaba ben mi yanılıyorum?

Ben Aslı BAŞARAN kendimi bildim bileli bu hayatın içindeyim. Ailem, tanıdıklarım, sevdiklerim... bunların hepsi gerçek mi?.. Evet şimdi başlıyorum yalan dünyamdaki hikayeye... Sanki her şey onu gördüğümde başladı. Okula ilk geldiği gün gördüm onu. Ona öylesine derinden baktım ki bir anda onun rüzgârına kapıldım. Âşık oldum. Şaşırdığım şey ise aynı sınıfta olmamızdı. 'İnanamıyorum, bu olamaz!' dedim kendi kendime. Sınıfa geldi, tanıştık, konuştuk, güzel bir gündü benim için. Ama çok can yakıcı bir yakışıklılığı vardı. Şimdi yoldayım, eve gidiyorum ama, gitmek istemiyorum. Çünkü babamın yüzünü görmek bile istemiyorum. Babam desen, içki içenin, kumardan ayrılmayanın biri. Ne olup ne bittiğinden haberi bile yok. Annem beni okutmak için elinden geleni yapıyor. Babam ablamı okutmamış yoksulluktan. Ne olurdu, o da iki işin ucundan tutsa, eve beş kuruş ekmek parası getirseydi. Hiç o zahmette bulunmuyor, ancak annemin kazandığı parayı da döverek alıyor. Bu da beni kızdırıyor. Annem ve ablam bana çok güveniyorlar. Korkuyorum, ya güvenlerini boşa çıkarırsam, ooff!.. Şu hayalime bir kavuşsam, kimse beni tutamaz ya, hayalim neydi ki?.. Evlenip yuva kurmak mı, değil aslında... İstedğim tek şey, bir gün İngilizce öğretmeni olabilmektir.

Okula gittiğimde heyecanlıydım, onu görecektim. brahim'le iyi arkadaşız o da derslerinde başarılı. Anlaşıyoruz, konuşuyoruz. Fakat en acısı onun sevgilisi olduğunu öğrenmemdi. Tam duygularımı ona açacakken bunu öğrenmem de iyi oldu aslında. Fakat ne kadar üzüldüm, ne kadar hayal kırıklığına uğradım. O sabah İbrahim okula gelmemişti. Me-

rak ettim açıkçası ne oldu, niye gelmedi? Ders çıkışı arkadaşları konuşurken duydum. Meğer beyefendi sevgilisiyle buluşacakmış. Ben de boşuna debelenip duruyorum gitsin bakalım, gitsin.

Ertesi sabah okula geldiğinde çok mutluydu bizimki... Sevgilisiyle buluşmuş. En saçma isteği ise beni sevgilisi ile tanıştırmak istemesiydi. Sinirden, kıskançlıktan delirmek üzereyim. Fakat merak ediyordum açıkçası. 1-2 gün sonra tanıştırmaya götürdü. Kız arkadaşı Deniz iyi hoştu; ama kıskançtı. Geceye doğru vakit ilerlerken bir acımasız gerçek ise annemi temizlik yaparken karşımda görmemdi. Öylece kapıyı vurup çıktım.

Gecenin karanlığı çökmüş ben isebir bankta oturup kalmıştım. Saatlerce düşünüp durdum. Niye benim hayatım böyle, neden kaderime yazdın bu yazıyı diye, Allah'a sitemler ediyor, ağlıyordum. Eve gittiğimde çok geç olmuştu. Annem beni bekliyor. Babam ve ablamın bir şeyden haberleri yoktu. Hızlıca odaya giderken annem, 'Aslı' diye seslendi. Herhâlde bir açıklama beküyordu. 'Anne, lütfen!' dedim ve odaya girdim. Kendi kendime 'saçmalıyor muyum? Nedir bu hâl? Kendine gel Aslı!' dedim. Şükür durumumuz iyi; ama daha da iyi olabilirdi. Neden annem çalışsın ki, neden? Akşam eve döndüğümde annem yerde yatıyordu. Babam dövmüş, annem acıdan kıvranıyor, babamsa kahvehanelerde eğleniyor. Ne istiyor şu kadından bir türlü anlamıyordum. Yatmıştık saat gecenin dördü babam yeni eve gelmiş kapı pat küt vuruluyor. Annem kapıyı açtığı anda ise bağırıp çağırıyor. Bu kapı neden açılmıyor diye sayıp sövüyor. Öyle içmiş öyle içmiş ki kokudan yanına yaklaşılmıyor. Babam öylece sızıp kalmıştı. Annem zorlukla onu yatağına götürmeye çalışıyor. Anneme:

-Bırak kalsın öylece...

Annem itiraz eder gibi oldu. Ama dayanamıyordu bu hâline... Uyandığымda babamın üstünde bir battaniye vardı. Kalkmış örtmüş üstünü. Kızıyorum hep anneme, o adama o battaniye çok bile...

O sabah okula gitmedim. Annemin yerine temizliğe ben gittim. İşimi bitirdim. Aşağı inerken yukarı doğru biri çıkıyordu. Çıkan kişi, İbrahim'di. Beni görmemesi imkânsızdı. Soruyorum kendime, neden olduğun bu durumdan kaçırıyorsun? Beni gördüğüne çok şaşırılmıştı. Bana alaycı bir tavırla;

- Ne işin var burada?

diye sordu. İşimi yapıyorum cevabını verdim. Hemen oradan çıktım, kendi kendime söyleniyorum. İstanbul'da koskoca bir şehirde, bula bula bu evi mi bulmuştum?..

Sabah uyandım. Okula gitmek istemiyordum. Toparlanmam lazımdı. Ama beceremiyordum. Biliyorum ki sınıfta beni alaya alacaklar. Korkuyorum... git yüzleş onlarla... diyeceklerini desinler... umrumda değil... Kalktım, gittim okula yüzleştim onlarla ve hayatla... Tabi tahmin ettiğim gibi yetiştirmiş hemen. Hiç de tanıyamamışım onu ya, ben buna kızıyorum. Herkes saygısızca ifadelerde, bu ne ya, çocuk çocuk tavırlar... Hiç önemsemedim, yine konuşuyor yine konuşuyorlar. Hiç takmadım, bildiğimi okudum... Eve geldim, kimse yok evde. Duramıyorum, dışarı çıktım, sokağa doğru yürüyorum. Karanlık çökmek üzere. Aklımda bin tane soru işareti. Düşünmek istemiyorum. Neden takıyorum kafama? Kafamı yiyeceğim. Caddeye doğru yürüyorum. Karşımda İbrahim, beni görmüyor bile. Elinde telefon, gözünü dikmiş ekrana, kaldırmıyor kafasını. Niye âşığı ben ona? Nasıl kapıldım bu rüzgâra? Onunla ilgilendiğimi bile bilmiyor. Nasıl söyleyeceğim? Ooff! Ne aptalım, düşündüğüm şeylere bak. Biraz dolaştım, kafamı dağıttım diyeyim. İlerliyorum. Eve doğru yaklaşınca ablamı gördüm bir arabada. Gözlerime inanamadım. Arabadan hâlâ inmediler ne konuşuyorlar? Adam sarkıntılık etmeye başladı. Ablam buna nasıl izin veriyor? Bir süre sonra yanlarına gittim. Ablam beni karşısında görünce neye uğradığını şaşırıldı. Tartıştık, kızdım ona. Yazık dedim yazık... en komiği o adam ablamla evlenmek istiyormuş. Yalan, hakikaten yalan... Adam zengin biri sadece. Gönül eğlendiriyor. Ama ablam bunun farkında değil. Eve girdik, 'annem nerede kaldınız' diye sordu. Ablam sus pus... Bense söylememek için kendimi zor tutuyorum. Yine karanlık düşünce-

lerdeyim. Hâlimize bak ya, nefret ediyorum kendimden ve herkesten. Hayata bak hayata... Çok merak ediyorum, acaba babam bilseydi ne yapardı? Belki de bağırıp çağırırdı, ya da zengin biri olduğu için hoşuna giderdi. Yapacağı pek bir şey de olmazdı. Bize karşı sorumsuzdu. Hep bir yanımız eksikti. O eksiği annem doldurmaya çalışırsa da olmuyordu. Baba sevgisi, ilgisi gerekiyordu. Göstermedi bu ilgiyi bize. Çok gördü. Ha ilgi gösterdi; ama bizi döverek.

Okulların kapanmasına üç hafta vardı. Şu sınav stresi canımı sıkıyor. Okulda derslerim iyi. İngilizce öğretmenim benimle ilgileniyor ve bana yardımcı oluyordu. O da biliyor başaracağımı. İbrahim, en çok onu özleyeceğim. Okul bitecek bir daha onu göremeyeceğim. Son ders boş, eve gidiyorum. Arkamdan biri 'Aslı!' diye bağırıyor. O kişi İbrahimdi, durdum. Bana konuşmak istediğini söyledi. Ben:

- O günkü olay ise, hiç konuşmayalım, dedim. İbrahim:

- Benden hoşlanıyor musun?

diye sordu. Ben öylece kaldım ve

- Diyelim kî evet, ne değişecek? Ne olacak? Dedim.

- Aslında sevgilim olmanı isterdim, dedi. İnanamadım. Bir şey söyleyemeden uzaklaştım. Kafama takılan şey ise bunu ona kim söyledi? Tabii ya Seda. Ben ona neden güvendim ki nasıl bir aptallık bu ya... Hakikaten anladım. Asla kendinden başka dost yoktur. Dost sandıkların bile seni arkandan vurabilir. Hem de öldüresiye... Zaman ilerledikçe ben daralıyordum. Çünkü sınav günü yaklaşıyor. Kafam karma karışık...

Okulların kapanmasına bir hafta vardı. İbrahim ile konuşmak istiyor, ama bir türlü onu göremiyordum. Okullar kapanmış İbrahim'den haber alamıyordum. Nerede? Nasıl? Bilmiyordum. Bugün güzel bir gün. On sekiz Haziran Pazarı. Dışarı çıktım. Biraz dolaşırken İbrahim 'i gördüm. Bir kez olsun beni dinlemesini istiyordum. Onu durdurdum;

- Biraz konuşabilir miyiz?

diye sordum. İbrahim;

- Tamam ama, şu an gitmem lazım acelem var. Taşınıyoruz. Fakat akşamüstü arkadaşımı görmeye geldiğimde seninle de konuşuruz, dedi ve ayrıldık.

Ben heyecanlıydım. Akşamı sabırsızlıkla beklerken bir türlü vakit gelmiyor, saat sekizi de dokuzu da geçiyordu. Ve sonunda on buçuk... Onu karşı apartmanın bahçesinde görünce dışarı çıktım. İbrahim arkadaşıyla vedalaşmış beni bekliyordu. Yanına gittim. Kalbim hızla çarpıyordu. Ona yaklaştım. Tam gözlerinin içine bakıyorum ve ona;

- Seni seviyorum, dedim. Sen ne dersen de, sana karşı duygularımı kontrol edemedim. Eğer özür dilenecek bir durum var ise, özür dilerim. Belki de birbirimizi bir daha göremeyeceğiz.

Eliyle ağzımı kapatıp susmamı istedi. Bana 'bunları neden daha önce söylemedin,' diye sitem etti. Bense sessiz kalmayı tercih ettim. İstedğim tek şey, onun manalı gözlerinde kaybolmaktı. O sırada birbirimize iyice yaklaşmıştık. Ellerimi tuttu sıkıca... Bahçe kapısı açılır açılmaz yaşlıca bir kadın içeriye girdi. Korkmam gereken bir an olmasına rağmen ben, çok mutluydum ve umursamıyordum. İbrahim ise gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Birbirimize yaklaştığımızı nefesinden anlıyordum. Bu duruma engel olamıyordum, çünkü onu seviyordum. Bir süre sonra dudaklarını dudaklarımda hissettim. Sıkıca sarılıyoruz ve ben tamam dedikçe İbrahim daha da sıkı sarılıyordu. Sonunda bitmişti. Ona son cümlem ise beni unutma olmuştu. Öylece ayrıldık. Ama ben nefesini hâlâ hissediyordum. Bir an evden habersiz çıktığımı hatırlayıp eve doğru koşmaya başladım. Eve vardığımda annem, 'neredeydin?' diye sordu? Hava almaya çıktığımı söyleyip odama geçtim. Ağlıyorum... sevinçten mi yoksa hüzünden mi bilmiyorum? Tuhaf bir hâlim var uyuyamıyor, saatlerce o anı düşünüp ağlıyorum. Ağlamamın bir sebebi de ben böyle bir şeyi nasıl yaparım, düşüncesiydi. Ama buna engel olamadım. Çünkü onu çok seviyordum. Ben bu günü hiç unutmam, unutamam. 18 Haziran Pazartesi akşamı, aklımdan da hiçbir zaman çıkmayacak.

Ertesi akşam olmuş, babam hâlâ eve gelmemişti. Annem meraklanmıştı. Derken, kapı çaldı. babam sandık; ama gelen ölüm haberi idi. Kumar borcu yüzünden dövülerek öldürülmüştü. Annem fenalaştı. Hemen hastaneye kaldırdık. Doktor odadan çıktı ve annemin şoktan yatalak olduğunu söyleyince yıkıldık. Ne olacak şimdi, ne yapacağız, diye oturup ağladım. Her şey ne iyiye gidiyordu, ne oldu şimdi nasıl bakacağım anneme?

Üç gün sonra annem kendini biraz daha toplamıştı. Ama hâlâ yürüyemiyor ikide bir ağlıyordu. Ben babamın ölümüne üzülmedim ama, yine de babamdı. O hâlini görmek çok acı vericiydi. Çıkış işlemlerini yaparken hastane masrafını görmek ağır gelmişti. Ablam oradan ayrıldı. Ve bir süre sonra çıkageldi. Hastaneden çıkabileceğimizi söyleyince şaşırarak parayı nereden bulmuştu? Haaaa şimdi anlamıştım, o adamdan almıştı parayı, ama bize söylememişti. Ben sinirlendim ve bağırıp çağırdım ablama. Belki de yapacağım bir şey olmazdı nereden alabilirdim ki bu parayı. Elim kolum bağlı... Eve geldik, annemi yatırdık, öylece bize bakıyor. Ben hiç konuşmuyorum. Ablam sessiz sedasız duruyor. Bir şey söyleyecek ama, cesaret edemiyordu. Sonunda suskunluğunu bozup anneme evleneceğini söyledi. Biz neye uğradığımızı şaşırarak. Hiçbir şey söylemedim. Bir saat kadar sonra o adam geldi, ablamı almak için. Hiçbir şeyi düşünmeden bizi bırakıp gidiyor ve vedalaşmak için anneme sıkı sıkı sarılıyor. Ben ise yüzüne bile bakmıyorum. Annem ağlıyordu. Bunu anneme yapmaya hakkı yoktu.

Şimdi her şey geride kaldı. Ablam gitti. Üzülme yok. İki kişiyiz artık. Düşünecek o kadar çok şey var ki... ama oturup kalmışım. Kafamı yorduğum düşünce çalışmak. Annemle bu konuyu konuştuğundan sonra iş aramaya koyuldum. En sonunda bir iş bulmuştum. Hemen oraya gittim beklerken güzel bir arabadan biri indi. Tam karşı karşıyayız öyle baktı ki bana, bir anlam veremedim ve yarım saat sonra işe alındım. Anneme söyledim. Sabah işe başladım, mutluydum her şey iyi gidiyor. Arkadaşlarla tanıştık 1-2 hafta içinde işi de öğrendim.

Birkaç gün sonra aynı kişiyi fabrikada gezerken gördüm. Fabrikanın sahibiymiş. İş çıkışı yanıma gelip tanışmak istedi. Şaşırdım ama, yine de tanışmıştık. İyi bir adamdı; ama niyeti de belliydi.

İşten izin alıp annemi sabahleyin doktora götürdüm. Çıkışta Hakan Bey kapıdaydı. Yanımıza doğru yaklaştı ve bize;

- Eve bırakabilir miyim?

diye sordu. Önce 'hayır' cevabını verdim, ısrar edince cevabım 'evet' oldu. Bizi eve bıraktıktan sonra benimle konuşmak istedi. Benden hoşlandığını söyleyince cevap vermeden ayrıldım. Düşünüyorum da yeni bir aşk asla olamaz. Ben İbrahim'i unuttuğumdan bile emin değilim. Ben hâlâ ona aşığım. Ne onu unutturacak kadar zaman geçti ne de geçen zaman unutturmaya yetti. Bırakıp gitti, unuttum sandı belki de. Ama zaman unutmayı değil alışmayı öğretti...

Hakan Bey her gün yanıma gelip aynı şeyi tekrarlıyor. Bense bu durumdan rahatsızdım ve işten ayrılacağımı söyleyince bir daha yapmayacağını söyledi. İşten çıkınca eve gittim. Yarın sınav var, kapattım kendimi bir odaya. Üşüyorum elim kalem tutmakta zorlanıyor; ama çalışmam lazım. İngilizce öğretmeni olmam için daha fazla çalışmam gerekiyor. Diğer insanlar gibi dershaneye gitme şansım da yok; ama kendimi asla şansız diye nitelendirmem. Şansı oluşturmak biraz da biz insanoğluna bağlı değil mi? Vaktim kısıtlı, sadece akşamları ders çalışabilirim. Çünkü sabahları işe gidiyorum. Zamanım olmuyor. Ne olurdu babam rahatına düşkün olacağına bizlerin iyi yerlere gelebilmesi için bir iş bulup çalışsaydı? Belki de bunlar başımıza gelmezdi. Böylece ablam da belki de üniversite okumuş olacaktı. Annem ve ablam benim eğitim için çalışıyorlardı. Şimdi ise sıra bende. Ablam yok; ama onu geri getirebilirim belki... babamı da fazla suçlayamam o da karakersiz bir insandı. İngilizce öğretmeni olacağım inşallah. Annemin kaybolan, gülen gözlerini geri getirmekte kararlıyım. Parmaklarım taş dizmekten yorulsa bile kalem tutmaktan yorulmamalı. Kaybedilecek bir yıl demek, acı çeken annemin gülmesini bir o kadar bekletmek demek... o nedenle

kalan zamanımı iyi bir şekilde değerlendirmem gerekiyor. Artık geceleri ağlamayacağım. Çünkü gelecekte yüzüm gülecek inanıyorum buna. Hedefime ulaşmak için elimden geleni yapıyorum. Neden olmasın? Ben de ablamın, annemin geleceğini güzelleştirmesine katkıda bulunmalıyım. Karamsarlığa düşmeye hakkım yok. Biliyorum ki umudum giderse, daha karanlığın içinde bulacağım kendimi. Hadi Aslı, az kaldı biraz daha dayan, asla pes etme. Ulaşman gereken hedefine giden yolda, öğrenilmesi gereken bir çok şeyi şimdiden öğrendin. Bundan sonra gelecek olumsuzluklara karşı dimdik durabilirim. Kaybetme düşüncesi asla beynimden geçmemeli...

Çalışmalarımı azimle sınava kadar sürdürdüm. Umudumu kırmadan ve asla pes etmeden. Vicdanım rahat, hedefime ulaşmak için ne gerekiyorsa, fazlasıyla yaptım. Yarınki sınava hazırım. Korkmuyorum, birazcık heyecanlıyım sanki; ama tatlı bir heyecan... Ve nihayet sınav bitmişti ve ben kazanmıştım; çünkü beklediğimden de güzel geçmişti sınavım. Kazanacağımı biliyor ve inanıyorum. Sınavdan çıkınca işten ayrılmaya karar verdim. Çünkü davranışlarını tekrar tekrar sürdürüyor. Odasına gittim ayrılacağımı söyleyince özürlerde bulunmaya başladı ve o sırada kapıyı kilitleyip beni zorla alıkoydu. Bir anda kendimi onun bedeninde buldum.

Odadan çıktığımda, yaşayan bir ölüydüm... Ağlaya ağlaya zorla eve gittim. Utandım bu durumdan. Ne haldeyim, bilmiyorum. Ne istiyorsun hayat benden.

Kaç ay oldu işe gitmedim. Annem yavaş yavaş yanıma doğru geliyor. İnanamıyorum annem yürüyor. Annemi hastaneye götürürken Hakan Bey kapıya geliyor beni almak için. Ben tartışıyorum onunla. Beni tehdit ediyor. İçeri girdi. O güleç tavırlarıyla anneme yaklaşıyordu. Öyle böyle derken arabaya bindik. Anneme kendiliğinden evleneceğimizi söyledi. Benim bir şeyden haberim yok. Annemin gözleri doldu. Ben durumu açıklamıştım ama annem inanmamıştı. Korkuyor, ben de bırakıp giderim diye. Ama asla öyle bir aptallık yapmam. Hastaneden çıktık eve doğru ilerlerken ablamın zorla arabaya bindirildiğini gördük. Hemen arabayı takip ettik ve biraz sonra durdu yukarı doğru çıktılar ve Hakan Bey

kapıyı kırarak adama saldırdı o anda adamın silahı yere düştü. Ne olmuş ablama bu yarı çıplak hâli de ne böyle diyemeden, bir kez sarılamadan utancından yerdeki silahı alıp kendini öldürdü. Annem ise ablamı kanlar içinde görünce kalp krizi geçirerek öldü. Adam kaçtı gitti. Hakan Bey ise ambulansı çağırdı. Ben ben... durmuş ikisine de öylece bakıyorum. Sağımda annem, solumda ablam... benim canımı niye almadın diye Allah'a sitemler ediyorum. Yine Hakan Bey bana bağıyor; ama duymuyor gibiyim; çünkü annemle ablamın başında öylece kalmışım. Hastaneye kaldırdık hemen; ama çok geçti; çünkü ikisi de ölmüştü. Ben başlarında ağlıyorum, hâlâ Rab-bime isyan ediyorum. Benim canımı da alsaydın diye...

Bir gün sonra annemle ablamı toprağa veriyorum. Tabutların üzerine kapanmışım, beni zor çekiyorlar tabutların üzerinden. Cenazeden sonra Hakan Bey yanıma geliyor alaycı bir ifade ile:

- Hadi artık gidelim. Kimin kimsen de yok artık. Benimle evleneceksin değil mi, ne diyorsun sen şimdi.

Bunların sırası mı? Hakan Beyle konuşurken bir kadın yanıma geliyor. Annemin komşusuymuş. Bana baş sağlığı dilerken çok şaşırıyor. Bana;

- Sen şu adamı nerden tanıyorsun?

dedi ve sonra her şeyi açıklıyor. Hakan Bey olacak o adam benim abimmiş. Öyle utandım ki bu durumdan. Keşke ölseydim. Bunları duyan Hakan Bey utancından yüzüme bakamıyor, hemen oradan ayrıldık... Eve döndüm, yalnızım yalnız, kimsem yok. Öyle saçma sapan bir durumdayım ki ağlamaktan gözlerim şişmiş mahvolmuşum. Kapı çaldı gelen sınav sonucuydu. Zarfı aldım. Eskişehir Anadolu Üniversitesi İngilizce öğretmenliğini kazanmışım. Gülümsedim, biliyordum kazanacağımı; ama şimdi annem yok, kimsem yok...

Akşamleyin Hakan Bey geldi. İçeri almak istemedim; ama zorla girdi. Benden yine özür diledi. Pişmanım affet olmamalıydı gibi saçma sapan cümleler... Bense lanet okuyordum ona:

- Git dedim, git, bir daha buraya gelme. O iğrenç yüzünü görmek istemiyorum. Keşke ölsen de bir daha seni görmesem...

1-2 hafta sonra Hakan Bey'in öldüğünü ve bütün mal varlığını bana bıraktığını öğrendim. Yazık çok yazık. Bu olanlara dayanamadı. Ya ben, ben ölmesi gereken ben değil miydim? İki hafta sonra her şeye karar verdim. Düşündüm de okumam gereken bir okul, tutmam gereken bir sözüm var şimdi. Sıra bende. Her şeyi hazırladıktan sonra evimden, anemden, çok sevdiğim her şeyden ayrıldım. Şimdi Eskişehir'e yolculuk.

1-2 yıl sonra Eskişehir'i daha da tanıdım. Her şey güzel gidiyor üniversiteye, insanlara alışmışım. Bir yandan iş güc derken, hayata devam ediyorum. Bir gün İbrahim'i göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Üniversite kapısından içeri girdiğimde âşık olduğum çocuk karşımdaydı. Tabi yanında kız arkadaşıyla... Bana dikkatli dikkatli bakıyor, ikimiz de şaşırmıştık. Onu gördüğüme sevinmişim. Sanki ve o bakış ki yıllarca geri götürdü beni. Gözlerini benden alamıyordu. Çünkü çok değişmişim, o eski Aslı yoktu artık. Yüzüne bir kez daha baktım ve gittim. Ne kadar zoruma gitmişti. Ama yıllar önce sokak ortasında bana dokunan çocuk şimdi karşımda yanında sevgilisiyle. Tek başıma otururken İbrahim yanuma geliyor;

- Aslı biraz konuşabilir miyiz?

diye soruyor. Bense istemiyordum; çünkü ondan nefret ediyordum. Oradan gittim. Bana hâlâ yalvarıyor. Onun yüzünü bile görmek istemiyordum. Zaten okul da bitmek üzere. Kendisi de sevgilisi için buraya gelmiş diye duymuştum. O günden sonra daha da görmedim. Üniversite hayatım eğitim açısından başarılı geçti. Yıllar sonra Eskişehir'de bir lisede İngilizce öğretmeni olarak hayatın karşısındayım. İşlerimden kazandığım paranın büyük bir kısmını yardım kuruluşlarına bağışlıyorum. Çünkü artık ihtiyacım yok. Okul, dersler, öğrenciler derken, zaman geçiyor. Ne kadar da çabuk geçmiş yıllar, hiç anlayamadım. Ya ailem hiç aklımdan çıkmadı. Ve anneme verdiğim sözü tuttum; ama annem göremedi. Şimdi

ise her şey elimde; ama bir işe yaramadıktan sonra boş. Karşıma benimle evlenmek isteyen çok kişi çıktı, ben asla kabul etmedim. Edemem de. Benim aklım hala İbrahim'de idi. Yıllar, gelip geçenler, beni yaşlandırmıştı. Ömrümün yarısındayım, belki de. Evlenmek yuva kurmak nasip olmadı bana. Öğle arası okuldayım, bir öğrencim futbol oynarken sakatlanıp ayağını burktu. Velisini aramak zorunda kaldık. Müdür Bey velisinin okula geldiğini ve benimle görüşmek istediğini söyleyince bekleme salonuna indim. İçeri girdiğimde İbrahim karşımdaydı şaşırdık yine. Demek öğrencimin babası buymuş, evlenmiş ha! Evlenmiş! Kızdım mı üzüldüm mü bilmiyorum. İbrahim Bey ile mecburen konuştum. Bana hâlâ beni unutamadığını, o gün için de özür dilediğini söyledi. Uzun uzun konuştuk, çok sevgili değiştirmiş, en sonunda birine tav olmuş; ama kısa sürmüş yani ayrılmışlar. Yazık olmuş. Nereden nereye geldik. Yıllar takvimden yaprak yaprak kopuyor ama, haberimiz yok. O yakışıklı İbrahim yaşlanmış, eski hâlimden eser yok. Belki ben de öyleyim, yaşlandım artık. Konuşurken Eskişehirli olduğunu öğreniyorum. Hiç sormak aklıma gelmemişti ve öylece ayrıldık. O da kırılmıştı beni gördüğüne, ben mi hatırlattım yoksa İbrahim mi eskileri, Bilmiyorum; ama üzülmişti. Akşam olmuş yeni evime gelmiştim. Olanlar, olaylar, yıllar ve İbrahim. Ben bitmişim meğer, yaşadıklarına hâlâ inanamıyorum. Duvara şöyle bir baktım, kocaman bir yazı Rabbimin ismi... Ayağa kalktım hemen, geç oldu; ama bilmem affeder mi her şey için onu suçladım. Şimdi rabbime yalvarıyorum ki beni affetsin. Okulların kapanmasından sonra bir ay geçti her şeyin kararını vermiştim. Kendi mesleğimde kalmak istediğim için bütün işlerimi yaptım. Gitmeye hazırım yani, şimdi yoldayım, öyle özledim ki an-nemi, evimi, kötü hatıralarımın olduğu İstanbul'u... Ne oldu acaba derken karşıdan gelen bir otobüs ile çarpıştık. Herkesin durumu nasıl bilmiyorum ama, artık benim vedalaşma zamanım...

Evet Aslı BAŞARAN, yolun sonundasın. Yaşamının son dakikalarındasın. Geçmiş, geleceği, hayatı geride bıraktın. Hayatta kazanmayı da öğrendin kaybetmeyi de... ağlamayı da

öğrendin gülmeyi de... her dibe vuruşunda, hayatla mücadele etmeyi, zorluklara karşı asla pes etmemeyi, kendinden, hayallerinden vazgeçmemeyi öğrendin. Hayat senden sevdiklerini aldığı halde hayata tutunabilmeyi öğrendin ve şunu çok iyi anladın ki... Dünyanın gördüğü her büyük başarı, önce bir hayaldi. En büyük çınar tohumu da insanoğlunda gizliydi.

Yeşim BOZDAĞ / Korkut Ata Anadolu Lisesi

ONUN ADI OSMANLI...

Öyle bir devlet ki sarmış cihanı

Ahlaklı nizamlıdır her hanı

Adaleti sarmış dört bir yanı

Ziyade kelama gerek yok, onun adı, OSMANLI...

Bu sözleri söylemeden önce sokakta ayyaş gibi dolaşan, içki parasını çıkarmak için hırsızlık yapan, hatta insanların canına kasteden bir canavardım. Tek derdim içki ve kadındı. Hiç aklıma gelmezdi yaptığım hilekârlık ve düzenbazlıkların ileride beni yola getireceği. Hilekârlık ve düzenbazlıkta büyük bir ustaydım. Dolandırdığım insanlar sadece halktan basit insanlar değildi, aralarında devlet adamları da bulunurdu. Bu yüzden adım bütün ülkede nam salmıştı. Dolandırıcılık ve hilekârlık konusu açılınca akla ilk olarak şu isim gelirdi: Kan emici Dimitri. Evet, adım bu idi. ‘Kan emici’ sıfatı, yaptıklarım sonucu bana verilen bir lakaptı. Bunca zamandır neden yakalanmadığımı, ben bile düşünür dururdum. Bu konuda çok mahir olduğumu ve bu yüzden yakalanmadığımı düşünür, kendimle gururlanırdım. Fakat aslında tam olarak böyle değilmiş, meğer takip ediliyordum. Karıştığım bir hırsızlık vakasında üç kişi beni izliyormuş. İş sona erdikten sonra yanıma gelip beni götürmek istediler. “Kimsiniz,” diye sordum. “Seni Fransız Dük’ü Charles’a götürmemiz emredildi,” dediler. Yapacak başka bir şey olmadığından dediklerini yerine getirmek zorunda kaldım. Dükün huzuruna götürdüklerinde korku ve heyecanla bana ne yapacaklarını merak ediyordum.

Dük yanma geldi ve “Devlet için önemli bir görev vereceğim sana, dedi. Bu emir yüce kralımız 3. Charlens tarafından verildi.” Benimle ne işleri olabilir diye düşünürken dük devam etti, “Sana vereceğimiz görevi merak ediyor-

sundur, görevinin önemi çok büyük. Görevin, Osmanlı'nın içine sızıp bizim için casusluk yapmak. Padişah Fatih Sultan Mehmet'in Konstantin'i ele geçirdikten sonra üzerimize sefer yapma ihtimali yüksektir. Sen bilgi toplayarak ne amaçladıklarını bize bildireceksin, biz de ona göre önlem alacağız.”

“Bunu neden benden istiyorsunuz,” diye sordum. O da bu iş için en uygun adamın ben olduğumu söyledi.

“Seni birkaç aydır takip ettiriyorum,” dedi. “Bu işlerde usta olduğunı gördük. Yaptığın hilekârlıkların hepsinden haberimiz var, eğer görevi kabul etmezsen idam edileceğinden şüphen olmasın,” diyerek beni tehdit etti ve bana bir seçenek bırakmadı. Çaresizdim. Osmanlıya nasıl sızacağımı, sordum.

“Merak etme, adamlarımız sana her konuda yardımcı olacak,” dedi. Bu işi yapmam için öncelikle bir eğitimden geçmem gerektiğini söyledi. Altı ay casusluk eğitimi aldım. Bu eğitimin sonunda yine dükün karşısına çıktım. Dük “hazır mısın,” dedi. Ben de “evet,” dedim. Artık beklenen zaman gelmişti. Osmanlı'ya gidip casusluk yapmaya hazırdım. Sonunda Konstantin'e vardım. Beni orada karşıladılar ve tüm bilgileri verdiler. Osmanlı'da sızacağım mevki, istihbarattı. Osmanlıyla ilgili çok önemli bilgilerin ele geçirilmesini amaçlamıştım. Tam bir Osmanlı düşmanıydım. Çünkü ülkemde Osmanlı Devleti'ni canı, vahşi tanımlamışlardı. İstihbarata sızdıktan sonra önemli bilgileri bana yardımcı olan diğer casuslar aracılığıyla düke bildiriyordum. Ama gün geçtikçe Osmanlı Devleti'nin bize anlatıldığı gibi canı ve vahşi olmadığını görüyordum. Giderek Osmanlı'ya bakışım değişiyordu. İstihbaratta çalıştığım da halkın arasına karışır, azınlık gruplarla konuşur, size nasıl muamele ediliyor diye ağızlarını yoklardım. Beklentim onlara kötü muamele yaptıkları öğrenmek yönündeydi. Fakat o kadar memnunlardı ki içlerinden bazıları şu sözleri bile söylüyorlardı; “İyi ki Fatih Sultan Mehmet burayı fethetti.” Çünkü Kostantiniye zamanında Bizans krallarının onlara haksızlık yaptığını düşünüyorlardı.

Ülkemdekiler bana yalan söylemişlerdi. Osmanlı Devleti söylediklerinin tam aksine adalet ve hoşgörüyü yönetiliyordu. Gün geçtiğçe casusluk işinden sıkılıyor, utanıyor ve daralıyordum. Böyle bir devlete nasıl ihanet edebilecektim. Bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. İçimdeki canavar ruh, yumuşamıştı. Oysa kendi ülkemde hiç böyle duygular hissetmemiştim.

İstihbaratta arkadaşım diyebileceğim kişiler de olmuştu. Bana çok iyi davranıyorlardı. Ama kendi ülkeme ihanet edemezdim. Çünkü takip ediliyordum. Her attığım adımı izliyorlar ve her zaman bilgi vermeme istiyorlardı. Son zamanda isteksiz olduğumu fark etmişler. Bu, dükün kulağına gitmişti. Dük çok sınırlanmış ve bana ayağımı denk almamı söylemişti. “Seni oraya casusluluk yapasın diye gönderdik. Osmanlı’nın adamı ol diye değil,” diyerek üst üste tehditler savuruyordu. Bu tehditler bir müddet sonra sınırimi bozmaya başlamıştı. Bir ara şöyle bir olay duymuştum. Fatih Sultan Mehmet yabancı bir mimara Ayasofya’dan daha büyük bir cami yapmasını istemiş. Ancak mimar Fatih Sultan Mehmet’in istediği ölçülerde camiyi yapamadığı için Fatih Sultan Mehmet adamın iki elinin de kesilmesini emretmiş. Sonradan adamın haklı olduğu anlaşılmış. Bunun üzerine mimar adalet isteyip Fatih Sultan Mehmet’i kadıya şikâyet etmiş. Kadı, mimarı haklı olduğuna karar vermiş ve kısasa kısas elerinin kesilmesi kararını vermiştir. Sultan da bu karara karşı çıkmamış ve olacakları kabul etmiştir. Mimar bunun üzerine hayrete düşmüş ve Fatih Sultan Mehmet’ten şikâyetini geri çekmiş ve ondan özür dilemiş. Sonradan Sultan’la kadı arasında şöyle bir konuşma geçmiş: “Eğer padişah olduğum için adaletli hüküm vermeseydin belimdeki kılıcı kınından çıkarır, kelleni uçururdum.” Bunun üzerine kadı; “Eğer sen de padişah olduğun için kararıma karşı çıksaydın, masanın altındaki güürzü çıkarır, oracıkta kafanı dağıtırdım.”

Ben bu olayı duyunca çok şaşırılmışım. Bir padişah nasıl oluyor da haksız olduğunda aleyhine hüküm veriliyor ve o da bu karara uyuyor. Bu yaşadığım olay karşısında artık

casusluk yapmayı hiç istemiyor ve kendimden nefret ediyordum. Böyle bir devlete nasıl ihanet edebilirdim. Kararımı vermiştim. Artık bu iğrenç oyunu daha fazla sürdürmeyecektim. Sonunda ölüm olsa bile... Dük adına çalışan casuslara "Artık sizin için casusluk yapmayacağım," dedim. Adamlar çok sinirlendi ve beni ölümle tehdit ettiler. Ne kadar ısrar ettilerse de kabul etmedim. Adamlar beni ikna edemeyeceklerini anlayınca beni düke götürdüler. Dük çıldırmış gibiydi. Bana; "Canına mı susadın sen, hemen görevinin başına geç," dedi. Ben her şeye hazırlıklıydım. "İstedığınızı yapın. Ben Osmanlı'ya ihanet etmem," dedim. Ve son sözlerim şunlar oldu:

Öyle bir devlet sarmış ki cihanı

Ahlaklı, nizamlıdır her hanı

Adaleti sarmış dört bir yanı

Ziyade kelama gerek yok, onun adı, OSMANLI...